

நன்றிக் கடன்

விடுதலை
பிரகாரம்

சேஷி

800
0363

நன்றிக் கடன்

‘இந்துமகேஷ்’

வெளிமீடு

வீரகேசரி

சு.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

'NANRIK KADAN'

by
INDU MAGESH

FIRST EDITION
NOVEMBER 1975

COPY RIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM 36

PRICE Rs. 3/60

Published by

VIRAKESARI

P.O.Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

முன்னுரை

“ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்” நவீனத்திற்குப் பின்னர் “நன்றிக்கடன்” மூலம் தங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்திருப்பது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மீண்டும் ஒரு முறை நாம் சந்தித்துக்கொள்வதற்கு வழியமைத்துத் தந்த வீரகேசரி பிரசுரத்தினருக்கு என் மனப்பூர்வமான கண்கள்.

“ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன் நவீனத்திற்கு எழுதி விருந்த முன்னுரையில் நான் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தேன்:—

“.....இந் நவீனத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் பாத்திரங்கள் உயிரோட்டமுள்ளவையாக அமைந்துவிட வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். என் விருப்பம் எந்த அளவுக்கு நிறைவேறி இருக்கிறதென்பது பற்றி என்னால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை. முடிவு உங்களைப் பொறுத்தது.....!”

—அந்த நவீனத்தைப் படித்த வாசகர்கள் பலர், ‘இது ஒரு உண்மைக் கதையா?’ என்று கேள்வியெழுப்பி இருந்தார்கள். அந்தக் கேள்வியையே, நீங்கள் என் எழுத்துக்கு அளித்த பாராட்டுப் பத்திரமாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஒரு கற்பனைக் கதையின் பாத்திரங்களை நடைமுறை வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்க முடிந்த பாத்திரங்கள் என்று எண்ணத்தோன்றும் வகையில் படைத்திருக்கிறேன் என்பது எனக்கு மனநிறைவைத் தருகிறது.

“நன்றிக்கடன்” நவீனத்தில் நீங்கள் சந்திக்கப்போகும் பாத்திரங்கள் சில இயற்கைக்கு மாறுபட்டவைபோல் உங்களுக்குத் தோற்றலாம் ஆனால், அது வெறும் பிரமைதான். கனி, எத்தகைய தோற்றம் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். நாம் தோற்றத்தைப் பார்ப்பதில்லை. சுவையைத்தான் நாடுகிறோம். மனிதர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கலாம். நாம் அவர்களிடம் மனிதப் பண்பையே நாடுவோம்.

மனித வாழ்க்கையில் தவறுகள் சகஜமானவை. தவறுனவர்கள் என்று யாரும் வந்து பிறப்பதில்லை. சமுதாய

யமே அவர்களை உருவாக்குகிறது. தவறான பாதையில் செல்பவர்கள்கூட தமக்கு நியாயமென்று படுகின்ற ஒன்றுக்காகவே போராடுகிறார்கள். ஆனால், எப்போது தங்கள் நியாயம் அர்த்தமற்றதென்று அவர்களுக்குப் படுகிறதோ அப்போதுதான் தாங்கள் கடந்துவந்த பாதையில் உள்ள தவறுகளையும் அவர்கள் உணருகிறார்கள். வித்து ஒன்று போட்டால், செடி வேறு முளைப்பதில்லை என்பதற்கு நல்லதொரு உதாரணம் "நன்றிக் கடன்" நாயகிகளில் ஒருத்தியான காவேரி. அவள் பாவத்தில் தேடிய பணத்தால், தன் தங்கைக்கு ஒரு பண்பான வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொடுத்து விடலாமென்று கனவு கண்டாள். அதையே இலட்சியமாகவும் கொண்டாள். ஆனால் காலம்...? அது அவளை வேடிக்கை பார்த்தது.

"நன்றிக் கடன்" உங்களைக் கவருமென்ற நிறைந்த நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

இந் நவீனத்தின்மூலம் உங்களையும் என்னையும் இரண்டாவது முறையாகச் சந்திக்க வைத்தமைக்காக, வீரகேசரி நிர்வாக அதிகாரி திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்களுக்கு நான் நிறைந்த நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன்.

நமது சந்திப்புக்கள் தொடரவேண்டும்.
நன்றி.

வணக்கம்.

அன்பன்

கண்ணகிஅம்மன் கோவிலடி,

புங்குடுதீவு-10.

15-12-1975.

'இந்துமகேஷ்'

(சி. மகேஸ்வரன்)

ஒவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டிய

அற்புத நாவல்

‘காலங்கள் சாவதில்லை’

(சமூக நாவல்)

பிரபல நாவலாசிரியர் தெளிவத்தை
ஜோசப் எழுதிய உள்ளத்தைத் தொடும்
மலையக வாழ்க்கைச் சித்திரம்!

உள்ளத்தை ஒப்படைத்தவனிடம் தன் பெண்மையையும் ஒப்படைக்கக் காத்திருந்தாள் ஒரு கட்டினம் கன்னி. விதி சதிசெய்தது. மணம் வீசும் அந்த நறுமலரைக் கசக்கி முகர்ந்தார்கள் காழகக் குண்டர்கள். பெண்மை இழந்த அந்தக் கன்னியை ஏற்றுக்கொண்டாளு அந்தக் காதலன்?

உயிர்த் துடிப்பான பாத்திரங்கள்! உணர்ச்சி வசமான நெஞ்சை அள்ளும் சோகக் கட்டங்கள்! வீறுகொண்டெழச் செய்யும் வீரமான கட்டங்கள்! எல்லாவற்றுக்கும்மேல், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இன்றைய பரிதாப நிலையை அப்பட்டமாக எடுத்துக்காட்டி, சிந்தனையைத் தூண்டும் ஓர் அற்புத அணுபவத்தை, இனிய தமிழ்நடையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் இதன் ஆசிரியர். படிக்கத் தவறுதீர்கள்!

245 பக்கங்கள்.

மலிவு விலை 3.90

வீரகேசரி பிரசுரங்கள்

உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன ...	...	3—60
மண்ணில் இருந்து விண்ணிற்கு ...	...	7—50
காலங்கள் சாவதில்லை ...	...	3—90
அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே ...	...	3—40
கோர இரவுகள் ...	...	3—40
வாழ்க்கைப் பயணம் ...	...	3—40
குமாரபுரம் ...	...	3—40
உள்ளத்தின் கதவுகள் ...	...	3—40
பிரளயம் ...	...	3—40
நெஞ்சக் கனல் ...	...	3—40
யாருக்காக ...	...	3—90
போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர் ...	...	3—40
பொன்னான மலரல்லவோ ...	...	4—60
கிரௌஞ்சப் பறவைகள் ...	...	3—90

வீரகேசரி பிரசுரங்களை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வி. பி. பி. மூலம் அனுப்புவதற்கு தபாற் செலவு பிரதி ஒன்றுக்கு சதம் -/75 ஆகும்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா
த. பெ. இல. 160
கொழும்பு.

புத்தக விற்பனைத் துறையில்

ஒரு புதுமுயற்சி!

வீரகேசரி பிரசுரம், ஜன-மித்திரன் வெளியீடு வரிசையில் ஏற்கனவே வெளிவந்த நாவல்கள் அனைத்தையும் வாங்கிப் படிக்க வாசகர்களுக்கு ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்!

ஒவ்வொரு முக்கிய நகரத்திலும்
கேசரி--மித்திரன் களஞ்சியம்
உண்டு.

கேசரி--மித்திரன் புத்தகக்
களஞ்சியங்களின் விலாசங்களை
உள்ளே காணலாம்

கேசரி -- மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது வீரகேசரி, ஜனமித்திரன் வெளியீட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி—மித்திரன் புத்தக களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:—

கொழும்பு:

- இராஜேஸ்வரி ஹோட்டல்,
69 ஒல்கொட் மாவத்தை.

புறக்கோட்டை:

- வி. வடிவேல்,
மலர்விழிஸ்ரோர்ஸ், 25 செக்கு வீதி.
- லீலா ஸ்ரோர்ஸ், 249 நொறிஸ்ரோட்

கொம்பனித்தெரு:

- ரத்னா ஸ்ரோர்ஸ், 130 மலே வீதி.

பம்பலம்பிட்டி:

- கிறீன்லண்ட்ஸ் ஹோட்டல்,
3 A சிறபரி காடினஸ், காலி வீதி.

வெள்ளவத்தை:

- விஜயலக்ஷ்மி புத்தகசாலை, 248 காலி வீதி
- ரிஸ்வீஸ், 114, காலி வீதி.
- டானியல் புத்தக நிலையம்
287, காலி வீதி

முகத்துவாரம்:

- எஸ். கருப்பையாபிள்ளை,
308, முகத்துவாரம் வீதி, கொழும்பு-18

தெமட்டகொடை:

- எம். கிருஷ்ணபிள்ளை, மொறயஸ் ஸ்ரோர்ஸ்
520 தெமட்டகொட ரோட்.

நீர்கொழும்பு:

- திருமதி எம். நடராஜா,
ஸ்ரீ கணேசன் கபே, நீர்கொழும்பு.

களுத்துறை:

- வி. ரி. சிவசுப்பிரமணியம்,
ரி..எஸ்.கே.வி.பிரதர்ஸ், 606 பிரதானவீதி,
களுத்துறை தெற்கு

ஊழல்பாணம் :

- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம், 82/2 ஸ்ரேஷன் றேட்ட.
- ராஜன் புத்தகசாலை 12 பஸ் ஸ்ரோண்ட்.
- ராஜன் புக் சென்ரர், 57 | ஏ, மொடல் மார்க்கட்.
- ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை, 234 K. K. S. றேட்ட.
- எஸ். பொன்னம்பலம், 1, கஸ்தூரியார் றேட்ட.
- பூபாலசிங்கம் புத்தகநிலையம், பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- புகையிரதநிலைய புத்தகசாலை, புகையிரத நிலையம்.

நல்லூர் :

- கே. கிருஷ்ணானந்தன் ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோஸ் 254, பருத்தித்துறை வீதி

பண்டத்தரிப்பு :

- கே சுந்தரம்பிள்ளை, சைவானந்தர கிளப

சாவகச்சேரி :

- கே. கே. ஐயாத்துரை, சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்

கைதடி :

- ஏ. கந்தையா, சிவசக்தி ஸரோர்ஸ், கைதடி சந்தி

பளை :

- ஆர். பத்மநாதன், டியூறே சொப்' கண்டிவீதி.

மல்லாகம் :

- வி. குமாரசாமி, கோர்ட் றேட்ட.

மாவிட்டபுரம் :

- திருமதி எம்.செக்லையா, ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.

மானிப்பாய் :

- கே. ரீ நாயகம், நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்.

பருத்தித்துறை :

- எஸ் .கண்ணன் வட இலங்கை புத்தகசாலை.

நெல்லியடி :

- லக்ஷ்மீ ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.

வல்வெட்டித்துறை :

- கே. அருட்சோதி, கடைச்சோலை புத்தக நிலையம்.

கன்னாகம் :

- தனலக்ஷ்மீ புத்தக நிலையம், பிரதான வீதி

கீழ்மாகாணம்:

திருகோணமலை:

- வி. ஏ. சிதம்பரம்பிள்ளை சன்ஸ்
43, பிரதான வீதி

மட்டக்களப்பு:

- சக்தி நூல் நிலையம், 53 திருகோணமலை வீதி.

கல்முனை:

- மணமகள் புத்தகசாலை, 29 பிரதான வீதி

ஏறாவுர்:

- சிவநடராஜா ஸ்டோர்ஸ், 105 பிரதான வீதி.

அக்கரைப்பற்று:

- கே. கந்தசாமி
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரோட

களுவாஞ்சிக்குடி:

- வி. கந்தசாமி
ஈஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி

காத்தான்குடி:

- ஏ. கே. மொகமட்,
டிவிஷன் இல: 6, 105 பிரதான வீதி

வாழைச்சேனை:

- கே. முத்துராஜா,
நேசம் ஜுவல்லர்ஸ், 540 பிரதான வீதி.

வவுனியா மாவட்டம்:

கிளிநொச்சி:

- குமரன் ஸ்ரோர்ஸ்,
135, புகையிரத நிலைய வீதி

முல்லைத்திவு:

- பி. குகதாசன்
ரேணுகா ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

வவுனியா:

- ஏ. செல்வரத்தினம்,
கவிதா ஸ்ரோர்ஸ் 5.B பஸ் ஸ்ரான்ட்.

மன்னார்:

- ஏ. கதிரவேலு, கலாவதி கபே

மலையகம்:

இரத்தினபுரி:

- கே. வேலுப்பிள்ளை, 223 பிரதான வீதி.

பண்டாரவளை:

- ஆர். கே. செல்வத்துரை.
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ், 71 பிரதானவீதி

பதுளை:

- மீனாம்பிகா நியூஸ் ஏஜன்ட், 235 லோவர் வீதி

துவரெலியா:

- ஸ்ரீ ஜோதி விலாஸ், 12 மொடல் மார்க்கெட்

ஹட்டன்:

தலவாக்கெல்லை:

நாவலப்பிட்டி:

கம்பளை:

மாத்தளை:

கண்டி:

ஆள்கரனோயா:

- இம்பீதியல் பிரஸ், 96 பிரதான வீதி.
- பி. தங்கசாமி நாடார்,
22, பிரதானவீதி
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பளை ரோட்.
- ஏ. சுந்தரராஜா, 20 நுவரெவியா ரோட்.
- எஸ். எஸ். அன்னலிங்கம்,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ், 73 திருகோணமலைவீதி
- கலைவாணி புத்தக நிலையம்,
130 திருகோணமலை வீதி.
- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
இன்சூரன்ஸ் பில்டிங், 23/1, தலதர வீதி
- பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ்,
ஐதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.
- யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரோர்ஸ்,
51, யாட்டி நுவர வீதி.
- எஸ். ரெங்கசாமி ரெட்டியார்,
ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ருகலை பலாச்

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

பிரபல நாவலாசிரியை

பாலேஸ்வரி அளிக்கும்

“உறவுக்கப்பால்”

உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கும் குடும்ப நாவல்!

வீரகேசரி பிரசுரம்: 37

“நிலக்கிளி” பரிசு நாவல் ஆசிரியரின்
உன்னத படைப்பு!

‘குமாரபுரம்’ (சமூக நாவல்)

உழைப்பால் உயர்ந்த

ஒரு பெண்ணின் வீரக் காவியம்!

“உற்றவர் செய்த சதியால் காதலனைத் துறந்தாள்; இயற்கை செய்த கொடுமையால் கைப்பிடித்த கணவனை இழந்தாள்; இருக்க இடமின்றி, உண்ண உணவின்றித் தன் உடன்பிறப்புக்களுடன் உழைப்பையே தஞ்சமடைந்தாள்! அவளின் வளைகுலுங்கும் கரங்கள் ஏர்பிடித்தன. அவள் சிந்திய வியர்வைத் துளிகளால் அந்த வரண்ட பூமியில் பொன் விளைந்தது! ஆனால், அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே அவளுக்கு.

குடும்பம் வாழ, சுற்றம் வாழ, ஊர் வாழ உழைத்த அந்தத் தியாகி என்னவானாள்?

நெஞ்சை விட்டகலாத ஓர் அபூர்வ
அனுபவம் இந் நாவல்!

படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

விலை:3/40

‘சீதா’ பிரபல நாவலாசிரியர் சொக்கன்
எழுதிய சமூகச் சித்திரம்!

“பெண்குலத்தில் உதித்த தியாகத்தின் திருவுருவம் - அந்த அன்னை, கணவனின் அன்புக்காக ஏங்கிய அந்த அபலை, தன் மகவுக்கென சுரந்த பாலைத் தன் சக்களத்தியின் குழந்தைக்கு அளித்துத் தன் உதிரத்தால் சீதாவை வளர்த்தாள். கடமைக்கும் காதலுக்குமிடையே, பாசத்திற்கும் உரிமைக்கும் இடையே தவிக்கும் ஓர் பெண்ணின் உள்ளத்தைத் தொடும் கதை!

வீரகேசரி பிரசுரம்-25.

விலை 3.40.

நன்றிக் கடன்

1.

அறைக் கதவை இழுத்துப் பூட்டிக்கொண்டு தெருவில் இறங்கினான் அமரேசன். வழக்கத்திற்கு மாறாகத் தெரு விளக்குகள் அழுது வடிந்துகொண்டிருந்தன. எதிரில் வருபவர்கள் நிழலாகத் தெரியும் மங்கலான அந்த வெளிச் சத்தில் தன்னை யாரும் சட்டென அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாதென்பது அவனுக்குச் சற்று ஆறுதலைத் தந்தது. அவன் விரைந்து நடந்தான்.

வடக்குத் தெற்காய் நீண்டு கிடந்த அந்தத் தெருவில் வடபுறமாய் நடந்து நாற் சந்தியை அடைந்தான். கிழக்கே திரும்பி சில யார் தூரத்தில் மீண்டும் வடக்கே வளையும் பாதையில் அவன் தன் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

ஒரு சிறிய 'லேன்'. பெயருக்குக்கூட ஒரு தெரு விளக்கு அங்கில்லை. இருளுக்குப் பழக்கப்பட்டு இருளிடையே சிக்கிக் கிடக்கும் சேரி அது. குடிசைகளுக்குள் குப்பி விளக்குகள் ஒளி சிந்திக்கொண்டிருந்தன. பகல் நேரத்தில் அந்தச் சேரிக் குடும்பங்களிடையே உலவும் பரபரப்பும், இரைச் சல்களும் இன்னும் முற்றாக ஓயவில்லை. பொழுது சாய்ந்து இரண்டு மணி நேரங்கள்தான் கழிந்துவிட்டிருந்தன.

இருளிலும் விளையாட்டை மறக்காத சிறுவர்களைக் கடந்து அவன் அந்த லேனுக்குள் நுழைந்தபோது, லேனை மறைத்து ஒரு கூட்டம் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிக்கொண்டி.

ருந்தது. அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் அமரேசனுக்கு இல்லைத்தான். என்றாலும் அப்போதைய நிலையில் அவன் அந்தக் கூட்டத்தைக் கடந்து மறுபுறம் போகவேண்டுமானால் அந்தக் கூட்டத்திடையே நடப்பதை அவன் அவதானித்துத்தான் ஆக வேண்டியிருந்தது.

குஸ்திக்குத் தயாராகிவிட்ட இரண்டு மல்யுத்த வீரர்களைப்போல் - பருத்துக் கறுத்த உடம்பிலேயோ, உயர்த்திக் கட்டிய சேலைகளிலேயோ, ஒருத்தர்மீது ஒருத்தர் வீசும் கெட்ட வார்த்தைகளிலேயோ ஒன்றுக்கொன்று குறைகூற முடியாத நிலையில் இரண்டு நாற்பது வயதுக்காரிகள் களத்தில் குதித்திருந்தார்கள்.

அவர்களை விலக்குப் பிடிக்க முடியாமலோ அல்லது விலக்குப் பிடிக்க முயன்று தோல்வி கண்டதாலோ ஆணினம் அவர்களை ஷேடிக் கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாத இளம் பெண்களும், வயோதிபர்களும் தத்தம் குடிசை வாசல்களை ஆக்கிரமித்தபடி பார்வையை இந்த 'வீராங்களை' களின் மீதும், செவிகளை இந்தப் பெண்களின் அருவருப்பூட்டும் வார்த்தைகளின் மீதும் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

அமரேசன் கொஞ்சம் தயங்கினான். அந்தக் கூட்டத்தினிடையே நெருங்கி ஒரு ஓரமாக நுழைந்து மெதுவாக அங்கிருந்து நழுவினான். இரவுப் பொழுதுதான் என்றாலும், தன்னை யாரும் இனங் கண்டு கொள்ள முடியாது என்பதை உணர்ந்ததும் அவன் மனம் கூச்சமடையவே செய்தது.

குடிசை வாசல்களில் நின்றிருந்த பெண்கள் சிலரது பார்வை இவனை ஊடறுத்தபோது மனதிற்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. தலையைக் குனிந்தபடியே மள மளவென நடந்தான். இளமங்கையர்கள் நின்றிருந்த குடிசைகளைக் கடந்தபோது அவனது கால்கள் ஒன்றில் ஒன்று இடறின, அவன் சமாளித்துக்கொண்டு விரைந்தானாயினும் அவனது மனம்! அருவருத்துக்கொண்டது:

'சே! இன்றைக்கு வராமலே விட்டிருக்கலாம்!'

அவனுடைய தயக்கமும் கூச்சமும் அவன் தேடிவந்த குடிசையை அடையும்வரைதான். அவனது வரவை எதிர்பார்த்து வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்த காவேரியைக் கண்டதுமே அவன் அதுவரையில் கொண்டிருந்த நினைப்புக்களெல்லாம் அர்த்தமிழந்தவைகளாயின. “வாங்க!” என்று வாய் நிறையச் சிரித்து அவனை வரவேற்றாள் காவேரி.

“வெளியிலேயே நிக்காதீங்க. உள்ளே வாங்க!”

அமரேசனது உதடுகளில் அசட்டுச் சிரிப்பொன்று ஊர்ந்து மறைந்தது. “ம்” என்று அவளது அழைப்பை ஏற்றவனாய் அவளைத் தொடர்ந்து குடிசையினுள் நுழைந்தான் அவன்.

அவள் வெற்றுப் பலகைப் பெட்டியொன்றை எடுத்துப் போட்டாள். அவளை அதன் மீது உட்கார்ந்துகொண்டாள். அவள் கை விளக்கை எடுத்துவந்து இருவருக்குமிடையில் வைத்துவிட்டு வெறுநிலத்தில் குந்திக்கொண்டாள். முழங்கால்களை மடித்து இரண்டு கைகளினாலும் அவைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நாடியை முழங்கால்களிடையே புதைத்த படி அமரேசனைப் பார்த்தாள். எதுவும் பேசத் தோன்றாத வனாய் புன்னகை புரிந்தபடி அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அமரேசன்.

நேற்றுக் கடைத் தெருவில் அவன் சந்தித்த காவேரிக்கும் இன்று குடிசையினுள் விளக்கின் ஒளியில் அவன் பார்க்கின்ற காவேரிக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருப்பதாய் உணர்ந்தான் அவன். அழகாகக் கூந்தலை வாரிக் கொண்டையிட்டு, பூ முடித்து, பொட்டிட்டு, உடலின் இளமை வனப்பை வெளிக்காட்டும் ஆடையுடுத்தி அவள் இப்போது எவ்வளவு கவர்ச்சியுடன் காட்சி தருகிறாள்.

அவளைப் பார்க்கும்போது அமரேசனின் மனம் ஏதோ ஒரு வகையில் நிறைவுகொண்டது.

“என் வீட்டைக் கண்டு விடக்கிறதற்கு ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருப்பீங்களே?” என்று கேட்டு அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கலைத்தாள் காவேரி.

“இல்லையே!”—என்று சிரித்தான் அமரேசன்.

“வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கறதுக்குக் கஷ்டப்படவில்லை. வீட்டுக்கு வந்து சேரத்தான் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டேன்!”

அவனது பதிலைக் கேட்டு பற்கள் வெளித் தெரிய அழகாகச் சிரித்தாள் காவேரி. அவளது கறுத்த முகத்தில் சற்றுச் சிவப்பேறியிருந்த அவளது இதழ்களிடையே வரிசையாய் மின்னிய வெண் பற்களில் அவன் மயங்கினான். ஆசையுடன் அவனது பார்வை அவளை விழுங்கியபோது செயற்கையாகவோ இயற்கையாகவோ அவள் முகத்தில் வெட்கம் கவிந்தது. புது மணப் பெண்போல் அவள் விழிகளைத் தாழ்த்தி நிலம் பார்த்தாள்.

“இந்தக் குடிசையிலே நீ தனியாத்தான் இருக்கிறியா?”

“இல்லையே, அம்மாவும் தங்கச்சியும் கூடவே இருக்கிறாங்க!”

அந்தக் குடிசையினுள் தன்னுடைய பார்வையைச் சுழலவிட்டான் அமரேசன். காவேரியைத் தவிர வேறு யாரும் அங்கே இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் இல்லை. அவனது பார்வையின் பொருளைப் புரிந்துகொண்டவளாய் காவேரி சொன்னாள்:

“இப்போ அவங்க இங்கே இல்லை. சினிமா பாக்கப் போயிருக்கிறாங்க!”

“இப்போ வந்திடுவாங்களே...?”— என்று இழுத்த போது அமரேசனின் குரலில் தொனித்த ஏமாற்றம் காவேரிக்குச் சிரிப்பை மூட்டிற்று.

“அவங்க வர ஒரு மணிக்கு மேலையாகும். ‘செக்கன் ஷோ’ தானே பாக்கப் போயிருக்கிறாங்க”— என்று அவள் பதில் சொன்னபோதுதான் தனக்குள் கொஞ்சம் நிம்மதிப்பட்டுக்கொண்டான் அமரேசன்.

அவள் கைவிளக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தாள். குடிசையின் ஒரு மூலையை நாடி அவள் நடந்தபோது அவ

ளதுபின்னசைவு அவனை ஈர்த்தது. அவன் இமைக்காமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவனை அறியாமலேயே அவனது கை அவனது சட்டைப் பையைத் தொட்டுப்பார்த்துக்கொண்டது. இன்று மாலையில் அவன் அலுவலகத்தில் வாங்கிய சம்பளத்தில் சாப்பாட்டுக் கடைக்கான தொகைபோக மிகுதிப் பணம் முழுதும் அங்கே இருந்தது.

அவனுடன் ஒன்றாகப் பணிபுரியும் நண்பன் குமாரசாமி அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் அவனுக்கு இப்போது நினைவுக்கு வந்தன.

“பணத்தால் எதையும் வாங்கிவிடலாம் - ஆகைக்கூட!”

அப்போதெல்லாம் அமரேசனால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்ததில்லை. ஆனால் இப்போது.....?

“பணத்தால் எதையும் வாங்கலாம்தான்!” — என்று தனக்குள் முணு முணுத்துக்கொண்டான் அவன். அந்த உண்மையை அவன் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் அல்லவா இது? ‘பணத்தைக் கொடுத்து சில மணி நேரங்களுக்கு ஒருத்தியை விலைக்கு வாங்குவது என்றால்...?’

“சாப்பிட்டாச்சா?!” — என்று கேட்டபடியே திரும்பி வந்தாள் காவேரி. ஒரு தட்டில் பாண்ட் துண்டுகள் சிலவும் மீன் குழம்பும் இருந்தன.

“இதெல்லாம் எதற்கு? நான் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் வந்தேன்!” — என்று அவசரமாக மறுத்தான் அவன்.

“அதனால் என்ன... இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்ததிலேயே சாப்பிட்டதெல்லாம் செமித்திருக்குமே...!” என்ற படி அவன் முன்னால் அந்தத் தட்டை நகர்த்தி வைத்துவிட்டு ஒரு துண்டுப் பாணை எடுத்துப் பிய்த்து, குழம்பில் நனைத்து அவன் வாய்க்குள் திணித்தாள் அவள். அந்த நேரத்தில் அவனால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்ற நினைப்பு வேறு—

இருவருமாகச் சேர்ந்து தட்டிலுள்ள பாண்ட் துண்டுகளைக் காலி செய்தார்கள். அவள் எழுந்துபோய் வாய், கை

களைக் கழுவித் துடைத்து அவனுக்குத் தண்ணீர் எடுத்துவந்தாள். எழுந்து வெளியே போய் வாயலம்பிக்கொண்டுவர அவன் தயங்கினான். வெளியே நடைபாதையில் யாராவது தன்னைப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம். தண்ணீரைக் குடிக்கும்போதே வாயைக் கொப்பளித்து உள்ளே விழுங்கிக்கொண்டான்.

ஏற்கனவே சாத்தியிருந்த கதவை இறுகச் சாத்தித் தாழ்ப்பாளிட்டுவிட்டுத் திரும்பினான் காவேரி. பாய் ஒன்றை எடுத்து வந்து நிலத்தில் விரிப்பதற்காய் அவள் குனிந்த போது அவளது தாவணிச் சேலை கீழே சரிந்தது. அதை மறுபடியும் மேலே தூக்கிவிடும் எண்ணம் சற்றேனும் இல்லாதவளாய் தலைக்கு மேலே பரணில் இருந்த தலையணையை எடுப்பதற்காக அவள் நிலத்தில் கால் விரல்களை ஊன்றி எம்பிக் கைகளை உயர்த்தினாள்.

ஜாக்கெட்டினுள் திமிறிக்கொண்டிருந்த அவளது இளமார்பகங்களின் திரட்சி அமரேசனை நிலைகொள்ளாமல் தவிக்க வைத்தது. சேலைக் கட்டின் மேற்புறமும் ஜாக்கெட்டின் கீழ்ப் புறமும் இடைவெளியாய்த் தெரிந்த சதைப் பிடிப்பான அவளது வயிற்றுப் புறத்தில் விளக்கொளி பாய்ந்து மின்னியபோது... .. அமரேசன் எச்சிலை மென்று விழுங்கிக்கொண்டான்.

அவனது வாலிப உடம்பு முறுக்கிக் கொண்டது. இத்தனை காலமாக எந்த ஒரு பெண்ணினதும் ஸ்பரிஸம் படாமலே... அதைப் பற்றிய அக்கறையே கொள்ளாமலே வளர்ந்துவிட்ட அவன்...இந்த இரவில் தன்னை ஒரு புதிய அனுபவத்துக்குத் தயார்படுத்திக்கொள்கிறான்.....

படுக்கையைத் தயார் செய்து வைத்துவிட்டு காவேரி அவனருகே வந்தாள். முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்தவள் உரிமையுடன் அவனுடைய தோள்களில் கைகளைப் பதித்த போது... குபு குபுவென அவனது இதயத்திலிருந்து பீறிட்டுப் பாய்ந்த இளரெத்தம் அவனது உடலெங்கும் பாய்ந்தோடி... அவனது உடல் சிவிர்த்துக் கொண்டபோது... அவனையும் மீறியதான ஒரு நடுக்கம்.....

“என்ன இப்பிடி வேர்க்குது?” என்று கேட்டுக் கல கலத்துச் சிசித்தாள் காவேரி. அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. வாய் திறந்து எதையும் பேசும் நிலையிலும் அவன் இல்லை.

‘இல்’ வென்று நரம்பு முழுவதும் பரவிய உணர் வினோடு... அவனது கை விரல்கள்...

“முன்னமேயே ரொம்ப அனுபவம்தான் போலிருக் குது!” என்று கொஞ்சினாள் காவேரி.

“இல்லை!”— என்ற அந்த ஒரு சொல் அவனிடமிருந்து வெளிப்படு முன்பே அவனது குரல் அடைத்துத் திணறிற்று.

ஒரு பரபரப்புடன் அவன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான். காவேரியின் கைகளைப்பற்றி அவளை இழுத்துத் தூக்கித் தன் எதிரில் நிறுத்தினான். தன்னுடன் இறுகச் சேர்த்து அணைத்துத் தழுவிக்கொண்டான்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு இதழ்களினால் அவளது முகத்தை அவன் ஆவேசத்தோடு வெறித்தனமாக முத்த மிட்டபோது—காவேரி தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

தயங்கித் தயங்கி முன்னும் பின்னும் திரும்பித் திரும் பிப் பார்த்துக்கொண்டே குடிசையினுள் நுழைந்து... ஏது மறியாத அப்பாவியாகத் தன் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்த அமரேசன்—இப்போது தன் வலிமையையெல்லாம் காட்டி அவளைத் தன்னுடைய இரும்புக் கைகளுக்குள் சிறைப்பிடித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த பின்பும் அவ ளுக்குச் சிரிப்பு வராமலிருக்குமா?

கைவிளக்கின் சுடர் அவர்கள் இருவரதும் நிலைகண்டு தலையசைத்துச் சிரித்தது. இமைகளை மூடியபடி அவனு டைய வசதிக்காகத் தன்னுடைய ஆடைகளை ஒவ்வொன் ருய்க் களைந்துகொண்டிருந்த காவேரி, சட்டென அவனது இயக்கம் ஓய்ந்துவிட்டதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டிக் கண் விழித்தாள்.

திமிறிக்கொண்டு படுக்கையிலிருந்து துள்ளியெழுந் தான் அமரேசன்.

அவனது விழிகள் அவளை வெறித்தன.

பிறந்த மேனியில்... எதையும் அவனிடம் மறைக்க விரும்பாதவளாய்... நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தாள் காவேரி.

கைவிளக்கின் ஒளியில் அவளது கருமேனி காட்டிய கோலம் அவன் கண்களை உறுத்திற்று. பெண்மையின் அந்நிலைகண்டு தன்னை மறக்கும் ஆணிவத்திற்கு முற்றிலும் முரண்பாடாய் விறைத்து விக்கித்துப்போய் நின்றான் அமரேசன்.

இனம் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு நடுக்கம் அவனது உள்ளத்தையும் உடலையும் ஒருங்கே ஆட்கொண்டது.

“எழுந்திரு!” என்று அந்தக் குடிசையே அதிரக் கத்தினான் அவன். காவேரி அதிர்ந்துபோனவளாய் விருட்டென எழுந்தாள். சேலையினால் குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டி உடம்பை மறைத்துக் கொண்டாள். சில வினாடிகள் வரையில் எதையும் புரிந்துகொள்ள இயலாதவளாய் அவனையே ஊன்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன், சற்றுத் துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு அவனை நெருங்கினான்.

திகிலடைந்து, உடம்பு முழுவதும் வியர்வையால் நனைந்திருக்க, விழி பிதுங்குமாப் போல் காவேரியையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அமரேசன்.

“என்ன உங்களுக்கு?” என்று கேட்டாள் காவேரி. அவன் நின்றுருந்த நிலையைப் பார்க்க அவளுக்கு உள்ளூரக் கொஞ்சம் பயமாகக்கூட இருந்தது.

அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னுணர்வுக்கு வந்தான்.

“உடம்பு சரியில்லையா?” — காவேரி அனுதாபத்தோடு கேட்டாள்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை!” — என்று முணு முணுப்பது போல் சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்து புறப்படுவதற்குத் தயாரானான் அவன். அவனது போக்கு காவேரிக்குக் குழப்பத்தைத் தந்தது.

“எங்கே புறப்படுகிறீர்கள்?”

“என் அறைக்கு!”

“அதற்குள்ளாகவா...? வந்த வேலையும் முடியாமல்... இன்னும் நேரமிருக்கிறதே!”

அவன் எதுவும் பேசவில்லை. அவனாகவே வந்து கதவுத் தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். மள மளவென்று நடக்கத் தொடங்கினான்.

காவேரிக்கு எரிச்சல் வந்தது. தன்னுடைய பெண்மையையே அவன் பழித்துவிட்டுப் போகிறான் என்ற அவமான உணர்வில் பொங்கி வந்த சினத்தைத் தனக்குள் தேக்கிக் கொண்டான்.

தனக்குத் தெரிந்த மிகவும் மோசமானதோர் கெட்ட வார்த்தையைப் பிரயோகித்து அவனைத் திட்டிவிட்டுத் தனக்குத்தானே இகழ்ச்சியாகச் சிரித்த பின்புதான் அவன் மீது அவளுக்கேற்பட்ட வெறுப்புச் சற்றுக் குறைந்தது.

அவள் குடிசைக் கதவை அகலத் திறந்து வைத்து விட்டு, திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வீதியைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

2.

விடுவிடென நடந்துகொண்டிருந்தான் அமரேசன். எவ்வளவு வேகமாக அந்த ‘லேனை’க் கடந்து போய்விட முடியுமோ அந்த வேகத்தைக் கால்களில் இணைத்துக் கொண்டவனாய் அவன் விரைந்தான்.

காவேரியின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுத் திமிறி எழுந்த போது அவன் மனதில் வீசத் தொடங்கிய புயல் இன்னும் ஓயவில்லை. அவனால் இப்போது எதையும் அதிகமாகச் சிந்திக்க முடியாத அளவுக்கு அவன் குழம்பிப் போயிருந்தான். காவேரியின் பிறந்த மேனி அவனது மனத் திரையில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது.

அவளது நிர்வாணத்தில் அவனது சித்தம் ஏதோவொரு தாக்குதலுக்கு உள்ளாகிவிட்டிருக்கவேண்டும்.

தன்னுடைய அறைக்குப் போகும் தெருவின் மகப்பில் அவன் காலை வைத்தபோது, மனம் கொஞ்சம் நிம்மதி கொண்டாற்போலிருந்தது. நெஞ்சப் படபடப்பு சிறிது அடங்கிவிட்டது. ஆனாலும் மனதின் அடித்தளத்தில் நிலை கொண்டிருந்த காவேரியின் நிர்வாணம்...?

அறையை நெருங்க நெருங்க அவன் மனதில் ஒரு கேள்வி எழுந்து, மூளையைக் குடைய ஆரம்பித்தது.

“நான் ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டேன்?”

அவன் அறையை நெருங்கினான். போகும்போது அவன் வெளிப்புறமாகப் பூட்டிவிட்டுப்போன அறைக்கதவு இப்போது உப்புறமாகத் தாழிடப்பட்டிருந்தது. உள்ளே குமாரசாமியோ, சொய்ஸாவோ இருக்கவேண்டும். அவன் கதவை லேசாகத் தட்டினான். இரண்டு மூன்று முறை தட்டியும் பலனில்லாமல் போகவே சற்றுப் பலமாகத் தட்டினான்.

உள்ளே மின்விளக்கு எரிந்தது.

நெடுநேரம் வரை தூக்கமின்றிப் புரண்டுவிட்டு அப்போதுதான் சற்றுக் கண்ணயர்ந்த சொய்ஸா, தூக்கக் கலக்கத்தோடு எழுந்துவந்து கதவைத் திறந்தான்.

அறையினுள் குமாரசாமி இல்லை.

“குமாரசாமி இன்னும் வரவில்லையா?” — என்று சிங்களத்தில் அமரேசன் கேட்ட கேள்விக்கு, “வரவில்லை” என்று ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்துவிட்டுப் படுக்கையில் போய் விழுந்தான் சொய்ஸா.

‘குமாரசாமி எங்கே போயிருப்பான்? என்னைப் போலவே அவனும் ஏதாவது வேட்டைக்கு...?’

‘சே, இருக்காது! குமாரசாமி குடும்பக்காரன்’.

— தனக்குள் எழுந்த சந்தேகங்களுக்குத் தானே பதிலையும் கொடுத்துவிட்டு உடை மாற்றிக்கொண்டான் அமரேசன்.

‘குமாரசாமி குடும்பக்காரன்தான். ஆனால் ருசிகண்ட பூனைகள்தாம் அடுப்பங் கரையை அதிகமாகச் சுற்றுவது வழக்கம்.’

‘குமாரசாமி ருசிகண்ட பூனை...’

‘நான்? உருத்திராட்சப் பூனையா? குடு கண்ட பூனையா?’

சொய்ஸா தூக்கத்தில் மெதுவாகக் குறட்டைவிடத் தொடங்கினான். அவன் குறட்டை விடுவது வழக்கம்தான். ஆனால் ஒருபோதும் அவனது குறட்டை மற்றவர்களது தூக்கத்துக்கு இடைஞ்சலாக இருப்பதில்லை. மெதுவாக, ஒரு புதுவகை வாத்தியத்திலிருந்து எழுகின்ற இசையைப் போல் அவனது குறட்டைச் சத்தம் ஒலிக்கும்.

அறையின் பின்புற ஜன்னல்களின் கண்ணாடிக் கதவுகளைக் காற்று வசதிக்காக அகலத் திறந்து வைத்துவிட்டுத் தன்னுடைய படுக்கையில் சென்று உட்கார்ந்துகொண்டான் அமரேசன்.

கேள்விக் குறியாய் வளைந்து மடித்த கால்களுக்கிடையில் கைகளை நுழைத்து வைத்தபடி சுருண்டு கிடக்கும் சொய்ஸாவின் மீது அவன் பார்வையை ஓடவிட்டான்.

சிகரட் ஒன்றை உதடுகளில் பொருத்திப் புகை வளையங்களை ஊதினான்.

இப்போது அமரேசன் வேலை செய்யும் அலுவலகத்தில் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பே அமரேசனுக்கு அறிமுகமானவன் சொய்ஸா. அவனுடைய உதவியினால்தான் இந்த அறையை அமரேசன் குறைந்த வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு குடியேற முடிந்தது. சில மாதங்களின் பின்பு குமாரசாமியும் இவர்களுடன் வந்து ஒட்டிக்கொண்டான். ஆக, இந்த மூன்று நண்பர்களும் ஒரே குடும்பத்துப் பேர் வழிகள் போல் ஒரே அறையில் காலம் தள்ளி வந்தார்கள்.

மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு குமாரசாமி மணம் புரிந்து கொண்டான். இப்போது அவன் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தை. ஆனால் இந்த அமரேசன்.....?

அவன் இன்றும் தனிக் கட்டைதான்.

‘தானுண்டு தன் வேலையுண்டு’ என்று எந்த வம்பு, தும்புகளிலும் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தன்பாட்டில் காலத்தைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

தனக்கென ஒரு எதிர்காலம் இருப்பதாகவே அவன் ஒருபோதும் கருதியதில்லை. தனக்கென ஒரு மனைவி, குழந்தை குட்டிகள், குடும்பம் என்பவற்றை அவன் கற்பனை கூடச் செய்து பார்த்ததில்லை. அப்படியொரு பந்தத்துக்குள் கட்டுப்பட அவன் விரும்பாதது அதற்குக் காரணமல்ல. அப்படி ஒரு பந்தத்துக்குள் கட்டுப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் என்று அவனது வாழ்விலோ, நல்லது கெட்டதுகளிலோ தலை போட்டுச் செய்துவைக்கப் பெரியவர்கள் என்று யாருமே அவனுக்குக் கிடையாது.

எட்டு வயதில் அம்மா போய்விட்டாள்.

மனைவியின் பிரிவைத் தாங்க முடியாத வேதனையிலேயே அப்பாவும் அடுத்த ஆண்டு போய்விட்டார்.

எஞ்சியது அமரேசன் மட்டும் தான்.

அவனது நிலைகண்டு இரங்கிய ஒரு பெரியவர் அவனைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தார். யார் கையையும் எதிர் பாராமல் வாழும் கொள்கை ஒன்றே அவர் அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாடம். அவ்வப்போது தொழிலகத்துக்கு வந்து அவனைப் பார்த்து அவனுக்கு அறிவுரைகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த மனிதரும் இப்போ இல்லை. ஆறேழு வருடங்களுக்கு முன்பு அவரும் போய்ச் சேர்த்து விட்டார்!

பொல பொலவெனப் பொழுது விடிந்தது. ஜன்னல்களினூடாக நுழைந்த ஒளிக் கற்றைகள் அமரேசனின் விழிகளைத் திறக்கவைத்தன. கண்களைத் திறந்தும் எழுந்திருக்க மனமில்லாதவனாய்ப் படுக்கையிலேயே கிடந்தான் அமரேசன். சொய்ஸாவின் படுக்கை சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் எழுந்து சூனிக்கப் போய்விட்டிருக்கவேண்டும்.

குமாரசாமி இன்னும் தான் வரவில்லை. இரவு முழுவதும் அவன் வெளியே எங்கேயோ தங்கியிருக்கிறான்.

படுக்கையில் கிடந்தவாறே நேற்றிரவு நடந்தவைகளை நினைவுபடுத்திப் பார்த்துக் கொண்டான் அமரேசன். ஏதோ ஒரு ஆவலில்... மனத் தூண்டுதலில் அவன் காவேரியைச் சந்திக்கப் போயிருந்தான். இளமை வேகத்தோடு... ஆண்-பெண் உறவுபற்றித் தெரிந்துகொள்ளும் அந்தரங்கமான வேட்கையில்... அவன் அவளிடம் போயிருந்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்துச் சென்றது ஒன்று. ஆனால் விளைவு வேறொன்றாக அமைந்துவிட்டது.

'எனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?' என்று அவன் தன்னைத் தானே கேட்டுக் குழம்பிக் கொண்டதுதான் மிச்சம். காவேரியின் குடிசையை நோக்கி அவன் நடந்துகொண்டிருந்த கடைசி நிமிடத்தில்கூட, "எதையோ அறிந்துகொள்வதற்காகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்" என்ற ஆர்வம் தான் அவன் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது.

நேற்று முனாத்த ஆசை திடீர் ஆசையென்றும் சொல்வதற்கில்லை. பல மாதங்களுக்கு முன்பே அந்த ஆசை அவனுள் வித்தூன்றி விட்டது. அதை மரமாக வளர்த்துவிட்டவன் குமாரசாமிதான்.

அண்மைக் காலமாக அமரேசனிடத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு மாற்றத்தைக் குமாரசாமி கவனித்து வந்தான். நடைபாதையில் செல்லும் இளம் பெண்களை வைத்த விழி வாங்காமல் அங்கம் அங்கமாய் ஊடறுத்து வெறிக்கும் அமரேசனின் கண்களில் மண்டிக் கிடக்கும் ஏக்கத்தை அவனையறியாமல் இரகசியமாகக் குமாரசாமி அவதானிக்கும் போதெல்லாம் அமரேசனுக்காக அவன் உள்ளம் இரங்கும்.

அனுபவம் ஏதுமின்றி ஆசையை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்டிருக்கும் அமரேசனுக்குத் தகுந்த சிகிச்சை அளிப்பதற்கு காவேரியைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுல்தான் முடியுமென்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான் குமாரசாமி.

காவேரி ஏற்கனவே குமாரசாமிக்கு நன்கு பரிச்சயமானவள். அமரேசனின் நிலையை அவளிடம் தெளிவுபடுத்திய பிறகுதான் அவளது குடிசைக்கு அமரேசனை அனுப்பி வைத்தான் குமாரசாமி.

ஒரு புதிய அனுபவத்தைச் சந்திப்பதற்காகக் காவேரியை நாடிப் போன அமரேசன், அவனோ குமாரசாமியோ முற்றிலும் எதிர்பார்க்காத ஒரு புதிய அனுபவத்துடன்தான் திரும்பியிருந்தான்.

3.

அறைக் கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த குமாரசாமி ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனை வசப்பட்டவனாகக் கிடந்த அமரேசனை நோக்கி, “என்னடா இன்னுமா நீ எழுந்திருக்கவில்லை?” என்று ஒரு விஷமத்தனமான சிரிப்பை உதிர்த்தபடி கேட்டான்.

“ராத்திரி அலுப்பு இன்னும் தீரவில்லையா?”

ஏதேதோவெல்லாம் குமாரசாமியிடம் சொல்ல அமரேசனின் மனம் துடித்தது. எதையும் பேசாமல் தன்னுடைய மனத் துடிப்பையும் வெளிப்படுத்தாமல் மெளனமாகவே அவன் கிடந்தான்.

“வாற வழியில் காவேரியைப் பார்த்தேன்!” என்று சாதாரணமாகக் குமாரசாமி சொன்னதும், வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான் அமரேசன்.

இனிக் குமாரசாமியிடம் வெளிப்படுத்த வேண்டியது எதுவுமே இல்லையென்பதுவும், நடந்தது எல்லாவற்றையுமே காவேரி அவளிடம் சொல்லியிருப்பாள் என்பதுவும் அமரேசனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. அதனால் அவன் எதுவும் பேசவில்லை.

ஆனாலும் காவேரி தன்னைப் பற்றிக் குமாரசாமியிடம் என்ன சொல்லியிருப்பாள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆவலுடன், குமாரசாமி சொல்லப்போவதைக் கேட்கக் காத்திருந்தான் அமரேசன்.

அமரேசன் எதிர்பார்த்த எதையும் சொல்லாமல், மேலோட்டமாக அவனுக்கு அறிவுரை சொல்வதுபோல் குமாரசாமி சொன்னார்:

“இப்படியொரு பலவீனம் உனக்கு மட்டும் இல்லை- உன்னைப் போலப் பல இளைஞர்களுக்கு உண்டு. ஆரம்பத்தில் இப்படித்தான். போகப் போக எல்லாம் சரியாகி விடும் பாரேன்”.

குமாரசாமி எதையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமலேயே பேசுகிறான் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான் அமரேசன்.

மனதில் எழுந்த ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனாக குமாரசாமியிடம் அவன் வினவினான்:

“காவேரி என்ன சொன்னாள்?”

“என்ன சொல்வாள்? போன வேகத்திலேயே நீ திரும்பிவிட்ட கதையைத்தான் சொன்னாள். கேட்கும் போதே எனக்கு அவமானமாக இருந்தது” என்று சலித்துக்கொண்டான் குமாரசாமி.

“இதில் அவமானப்பட என்ன இருக்கிறது?” என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டான் அமரேசன். விருப்பப்பட்டுத்தான் அவன் காவேரியிடம் போனான். ஏனோ திடீரென்று மனம் மாறிவிட்டது. திரும்பிவிட்டான். இதில் அவன் இகழ்ச்சியாகக் குறிப்பிடும் அளவுக்கு எதுவுமே இருக்கமுடியாது என்றே கருதினான் அவன். ‘அனுவசியமாகப் பணத்தையும் நேரத்தையும் பாழடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறாய்’ என்று குமாரசாமி குறை கூறியதில் அமரேசனுக்கும் கொஞ்சம் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது.

“நீ காவேரியிடம் அப்படி நடந்துகொண்டிருக்கவேண்டாம்!”

“எப்படி?”

“அவளுக்கு வெறுப்பேற்படும்படி!”

“இதில் அவள் வெறுப்படைவானேன்? எனக்கு இஷ்டமில்லை. திரும்பிவந்துவிட்டேன்.”

“அதைப் போவதற்கு முதலே யோசித்திருக்கவேண்டும்.”

“இனி அப்படிப்பட்ட ஆசைகள் எதுவுமே எனக்கு வராது!”

—ஏதோ ஒரு வீரூப்பில் குமாரசாமியிடம் அப்படிச் சொல்லிவிட்டானே தவிர, அந்த ஆசை அவன் இதயத்தை விட்டு முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை என்பதை அமரேசனின் நடவடிக்கைகள் அடிக்கடி குமாரசாமிக்குக் காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன.

சில சமயங்களில் தன்னைத்தானே பலவீனப்படுத்திக் கொண்டு தன்னை, ‘எதற்கும் லாயக்கற்றவன்’ என்று தனக்குள்ளேயே புழுங்கிக்கொள்வான் அமரேசன். அந்தப் புழுக்கத்தின் பின்னணியில் அவனது ஆசைகள் வெளிப்படுவதைக் குமாரசாமி உணரும்போது அமரேசனுக்காக அவனது உள்ளம் இரங்கும்.

அமரேசன் ‘ஒழுக்கக் குறைவான’ செயல்களை விரும்பாத மனத்தினனாகவும், ஒரு நெறிப்பட்ட வாழ்க்கையில், தான் விரும்பியதை அனுபவிக்க முயல்பவனாகவும் குமாரசாமிக்குத் தோற்றமளித்தான்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு திடீரென ஒரு நாள் கடைத் தெருவில் காவேரியைச் சந்தித்துக்கொண்டான் அமரேசன்.

“எப்படி செளக்கியமா?” என்று விசாரித்தபடி அவனை நெருங்கி வந்த காவேரியின் விழிகளில் தெரிந்த பரிவு அமரேசனுக்கும் பிடித்திருந்தது. அன்றிரவு நடந்ததையெல்லாம் எவ்வளவு சீக்கிரமாக மறந்துவிட்டாள் இந்தக் காவேரி.

“சௌக்கியம்தான். நீ?”

“எனக்கென்ன குறைச்சல்?” என்று சிரித்தாள் காவேரி.

“குமாரசாமியைக் கொஞ்ச நாட்களாகக் காணவில்லையே?”

“ஊருக்குப் போயிருக்கிறான். அடுத்த வாரம் வந்துவிடுவான்” என்று அமரேசன் சொன்னபோது, காவேரி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லையே?”

“இவளிடம் எதற்காகச் சொல்லவேண்டும்?” என்று தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டான் அமரேசன். ஏதோவொரு ஓட்டுறவு அவளுக்கும் குமாரசாமிக்கும் இடையில் இருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

“அதற்குப் பிறகு வீட்டுப் பக்கமே வரவில்லையே நீங்க?” என்று திடீர் அக்கறையுடன் கேட்டாள் காவேரி. ‘இஷ்டமில்லை’ என்று சொன்னால் அவள் மேலும் வெறுப்படையக் கூடுமென்று பட்டது அமரேசனுக்கு.

“நேரம் கிடைக்கவில்லை” என்றான் அவன்.

“இன்றைக்கு நேரமிருக்குமா?”—காவேரியின் கேள்வியில் அவனுக்கு அவன் விடும் அழைப்பு அமரேசனுக்குப் புரிந்தது. அவனுள் ஒரு சபலம் தலையெடுத்தது.

அன்று அவளிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அவன் ஓடிவந்ததற்குக் காரணம் தன்னுடைய பலவீனமல்ல என்பதைத் தெளிவாகவே தெரிந்துவைத்துக்கொண்டிருந்தான் அமரேசன். ‘இஷ்டமில்லை’ என்று தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்ளவும் அவன் மனம் விரும்பவில்லை.

‘காவேரியின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டால் என்ன? இன்றிரவுப் பொழுதை அவளுடன் கழித்தால்...?’

மனம் கொக்கி போட்டுக் கொண்டதும், அவன் மனதிவிருந்து விடுபடாத ஆசை வெளிப்பட்டது.

அமரேசன் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறான் என்பதை அவனது முகக் குறிப்பிலிருந்தே தெரிந்துகொண்டாள் காவேரி.

“கட்டாயம் எதிர்பார்ப்பேன்!” என்று அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் அவள்.

அவள் போன பின்புதான் அமரேசனின் மனம் விழித்துக்கொண்டது. ‘நான் எதற்காக அவளிடம் போகவேண்டும்?’

‘அதற்காகத் தானா?’

‘அதற்காகத்தானென்றால்... காவேரி அன்றிருந்த நிலையில்... பிறந்த மேனியில்... அதே நிர்வாணத்தில்...?’

அந்தக் கோலம் அமரேசனின் மனக் கண்ணெதிரில் விரிந்தது. அன்று அவனை அங்கிருந்து விரைந்தோடவைத்த உணர்ச்சி... இன்றிரவும் அவனை ஓடத் தூண்டாது என்பது என்ன நிச்சயம்?

இளமைத்தனத்தில்... அனுபவிக்கத் தூண்டும் ஆசையில்... எப்படியும் அவன் ஒரு பெண்மையைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். இப்போதைக்கு அது காவேரியாகவே இருக்கட்டுமே. ‘அவள் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் எனக்கு எந்தப் பலவீனமும் இல்லை என்பதை அவளுக்கு உணர்த்தியே ஆகவேண்டும்’. அவன் தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான்.

எப்போது இரவு வரும் என்று காத்துக்கொண்டிருந்தான் அமரேசன். பகல் தேய்ந்து இரவு வந்ததும், காவேரியை மனதில் நிறுத்தியவராய், அறையைப் பூட்டி விட்டுத் தெருவுக்கு வந்தான். அவன் காவேரியின் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அவனுக்கு ஒரு ஏமாற்றம் காத்திருந்தது.

காவேரி அங்கிருக்கவில்லை.

“அக்காவைத் தேடிக்கிட்டு வந்தீங்களா? மத்தியானம் கடைத் தெருவுக்குப் போன அக்கா இன்னும் வரலை. இப்போ வர்ற நேரம்தான்.”

—குடிசைக்கு வெளியே தயங்கி நின்ற அமரசினின் ஏமாற்றத்தைக் குறைப்பதுபோல் குடிசைக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள் இளம் பெண்ணொருத்தி.

பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க முகம்; வயதுக்கு மீறிய தான பூரிப்பு அவளது உடம்பில் பரவியிருந்தது. காவேரியைப் போல், ஆயினும் காவேரியிலும் கவர்ச்சி பொருந்திய வளாய்க் காட்சியளித்தாள் இவள்.

“நீ காவேரிக்குத் தங்கையா?”

“என் பெயர் புஷ்பா!”

“ரொம்ப அழகான பேர்!” என்று தன்னை மறந்தவனாய் அவளுக்குக் கேட்கக் கூடியதாய்த் தணிந்த குரலில் அவளைப் புகழ்ந்தான் அமரசன்.

“இப்படித்தான் ரொம்பப் பேர் சொல்கிறாங்க!” என்று புஷ்பா சொன்னது அமரசனுக்கு முகத்தில் அறைந்தாற்போலிருந்தது.

“நான் போயிட்டு அப்புறமா வருகிறேன்” என்று புறப்பட்ட அமரசனைத் தடுத்தாள் புஷ்பா.

“இப்ப என்ன அவசரம்? கொஞ்ச நேரம் இருந்து பார்த்திட்டுப் போகலாமே!”—முதலில் சற்றுத் தயங்கினாலும்கூட அவளது வார்த்தைகளைத் தட்டிக் கழிக்க விரும்பாதவனாய் குடிசையினுள் நுழைந்தான் அமரசன்.

புஷ்பாவின் அழகான முகமும், இனிமையான வார்த்தைகளும் அவளைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவள் இடைக்கிடையே எழுப்பும் சிரிப்பொலி அவன் மனத்தை அள்ளிக்கொண்டு போவதாய் உணர்ந்தான் அவன். அவனது மனம் காவேரியின் நினைவிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நழுவி இப்போது புஷ்பாவில் நிலைத்தது.

‘இவளும் அக்கா காவேரியைப் போலத்தானே... அப்படித்தான் இருக்கும்... இவளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டால்...?’ தன்னுடைய உள்ளக் கிடக்கையை வாய்விட்டு எப்படிப் புஷ்பாவிடம் வெளிப்படுத்துவது என்பதில் தான் அவனுக்குத் தடுமாற்றமாக இருந்தது. நாக்கு வரை வந்து

விட்ட வார்த்தைகள் அவனது வாயைவிட்டு வெளிப்படத் தயங்கின. ஒருமுறை பார்க்கும்போது புஷ்பா கள்ளங் கபட மில்லாமல் சிரிப்பது போலவும் மறுமுறை பார்க்கும்போது அவளது சிரிப்பில் கள்ளம் குடிகொண்டிருப்பது போலவும் பட்டது அமரேசனுக்கு.

“அக்காவை உங்களுக்கு ரொம்ப நாளாய்த் தெரியுமா?” என்று கேட்டு அவனது மனதைக் காவேரியின் நினைவில் திருப்பினான் புஷ்பா.

“ஒரு கிழமை இருக்கும்!” என்று சுருக்கமாகப் பதிலளித்தான் அமரேசன். ஏனோ காவேரியைப்பற்றி அந்த நேரத்தில் அவளுடன் பேச அவன் விருப்பப்படவில்லை.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அக்கா வந்துவிடுவாள். அதற்குள் அவசரப்பட்டுப் போயிடாதீங்க!” என்று எழுந்தாள் புஷ்பா. அவள் தன்னைத் தனியாக விட்டு விட்டுப் போய்விடப் பார்க்கிறாள் என்பதை அமரேசன் புரிந்து கொண்டான். அவளது கையை எட்டிப் பற்றி இழுத்துத் தன்னருகே வைத்துக்கொள்ள மனம் பரபரத்தது. அவனது மனத்தின் பரபரப்பு அவன் வார்த்தைகளிலும் பிரதிபலித்தது.

“அக்கா வரும் வரைக்கும் நீ இருக்கலாமே!”— அவன் இரு பொருள்படப் பேசிய வார்த்தைகளை அவன் விளங்கிக் கொண்டாலோ என்னவோ... அவனைப் பார்த்துக் குழந்தைத் தனமாகக் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தாள் அவள்.

“ஏன் தனியா இருக்கப் பயமா இருக்கா?”

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

“எனக்குப் படிக்கவேண்டியிருக்கு” என்றாள் அவள். அமரேசன் வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“நானைக்கு எனக்குப் பரீட்சை!”

“நீ படிக்கிறியா? என்கே?”

அவன் கொழும்பில் பிரபலமான ஒரு கல்லூரியின் பெயரைச் சொன்னான்.

“உன்னால் எப்படி...?” அவன் கேட்க நினைத்த கேள்வியை முற்றாகக் கேட்காமல் பாதிமியேயே நிறுத்தினான்.

அப்படிக்கேட்பது அழகல்ல என்றே அல்லது அவள் மனம் புண்பட்டுவிடும் என்றே அவன் நினைத்தான் போலும். அவள் தூணோடு சாய்ந்து நின்றபடி வீட்டுக் கூரையை வெறித்தாள்.

விழிகள் ஏதோ ஒரு ஏக்கத்திலோ அல்லது எதிர்காலம் பற்றிய கனவிலோ மிதந்தன.

“நான் படிக்கிறது மட்டுமில்லை... நான் வாழ்கிறதே என்னுடைய அக்காவின் ஆசைக்காகத்தான். அவள் எதையெல்லாம் தன்னுடைய வாழ்க்கையிலே இழந்தாளோ அதையெல்லாம் நான் நிறையப் பெற்று சீரும் சிறப்புமா வாழவேணும் என்ற ஆசை அக்காவுக்கு! என்னை ஒரு நல்ல குடும்பப் பெண்ணாகப் பார்க்கவேணும் என்று அக்கா அடிக் கடி சொல்லுவா!”

மனந்திறந்து புஷ்பா பளீச்சென வெளிப்படுத்திய சொற்கள் அமரேசனின் ஆசைக்கோட்டையைச் சடாரெனச் சிதறடித்தன. புஷ்பாவின் மேல் சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு திடீரென முளைத்த மோகம் முளைத்த வேகத்திலேயே கருகிற்று.

தாபத்துடன் அவள் மீது நிலைத்திருந்த அமரேசனின் விழிகளில் பரிவு சுரந்தது. சில நிமிடங்கள் வரை அங்கே நிலவிய மௌனத்தை அமரேசனே போக்கடித்தான்.

“காவேரி வரும்வரைக்கும் நான் காத்திருக்கிறேன் நீ போய்ப் படி புஷ்பா!”

ஒரு விசித்திரமான மனிதனைப் பார்ப்பதுபோல் அவனைப் பார்த்துவிட்டு மெதுவாக அங்கிருந்து போனால் புஷ்பா.

அவள் குடிசையின் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து விளக்கு வெளிச்சத்தில் புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டினாள். எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாக அமரேசனின் முகம் தெரிந்தது. அவள் மெள்ளத் தலையை நிமிர்த்தி சில அடி தூரத்திற்கு அப்பால் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அமரேசனைப் பார்த்தாள். அவன் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்

பதைத் தெரிந்துகொண்டதும் அவளுக்கு நாணம் வந்தது. தலையைக் குனிந்தபடி எழுத்துக்களில் விழிகளைப் படரவிட்டாள். மனம் அங்கே இருந்தால்தானே...? மனதைப் பல வந்தமாகப் பிடித்திழுத்துப் புத்தகத்தில் அவள் பதித்து சில நிமிடங்கள் கரைந்தன. மறுபடியும் அவள் முகம் நிமிர்த்தியபோது அமரசன் அங்கே இல்லை.

4.

“யாராவது என்னைத் தேடிக்கிட்டு வந்தாங்களா?” என்று கேட்டபடியே உள்ளே வந்தாள் காவேரி. தூக்கம் கண்களைச் சுழற்றினாலும், “அக்கா வரும்வரைக்கும்தான் முழிச்சுக்கிட்டிருப்போமே!” என்று எண்ணியவளாய்ப் படிப்பில் மூழ்கியிருந்த புஷ்பா புத்தகத்தை மடித்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“கருப்பா, ஒல்லியா ஒருத்தர் வந்தாரு. ரொம்ப நேரமா உனக்காகக் காத்திட்டிருந்து போயிட்டாரு!” என்று சொல்லியபடியே விளக்கை எடுத்துவந்து அக்கா வின் அருகில் வைத்தாள் புஷ்பா.

குளிர்காற்று வீசிய அந்த இரவிலும் உடலில் வியர்வை படிந்தவளாய் அலுத்துக்களைத்துக் காட்சியளித்த அக்கா காவேரியைப் பார்த்து மனங் கசிந்தாள் அவள்.

மத்தியானம் காவேரி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட போது அவள் பின்னலில் சூடிக்கொண்டிருந்த மல்லிகைச் சரம் இப்போது கூந்தலில் இல்லை. அவள் நெற்றியிலிட்டிருந்த திலகம் சற்றுக் கலைந்து மங்கலாகத் தெரிந்தது. அவள் போகும்போது புதிதாய் மலர்ந்த மலரின் பளபளப்புடன் தோற்றமளித்த அவள் முகத்தில் இப்போது சற்று வாட்டம் தெரிந்தது. முந்தானைச் சேலையினால் கழுத்தை

அழுத்தித் துடைத்தவள் ஜாக்கெட் முடிச்சைச் சற்றுத் தளர்த்திவிட்டு முந்தானைச் சேலையினாலேயே விசிறிக் கொண்டாள்.

“நானைக்குப் பரீட்சை இல்லையா? நன்றாகப் படிச்சியா?”

“எப்பவும் என்னைப்பற்றியே கவலைப்படு. உன்னைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூட யோசிக்காதே...”

“என்னைப்பற்றி யோசிக்கிறதுக்கு என்னம்மா இருக்கு?” என்று கேட்டு விரக்தியாகச் சிரித்தாள் காவேரி.

“சரி, சரி. போய்ப் படுத்துத் தூங்கு. காலையிலே சீக்கிரமா எழுந்திருக்க வேணும். எனக்கும் தூக்கம் வருகுது!”

விளக்கை அணைத்துவிட்டு இருளில் படுத்துக்கொண்டா யிற்று. படித்துக்கொண்டிருந்தபோது இமைகளை அழுத்திய தூக்கம் இப்போது எங்கே போய்த் தொலைந்ததுவோ? இருளில் எதையோ தேடுமாப்போல் விழித்துக் கொண்டே கிடந்தாள் புஷ்பா. வெளித் திண்ணையிலிருந்து அம்மாவின் குறட்டைச் சத்தம் மெதுவாகக் கேட்கிறது,

அம்மாவுக்கு என்ன கவலை? எதைப்பற்றிய அக்கறை? எதுவுமே இல்லை! இரண்டு பெண்களைப் பெற்றுவிட்டதுடனேயே தன் கடமை தீர்ந்துவிட்டதுபோல் அமைதியடைந்துவிட்டாள் அவள். மூத்த பெண்தான் அப்படி இப்படி என்று ஆகிவிட்டாள். இளையவளையாவது ஒரு நல்ல முறையில் சீரும் சிறப்புமாக வாழ வைத்துவிடலாம் என்ற எண்ணம்... பெயரளவில் கூட அவளுக்குக் கிடையாது. பொழுது விடிந்தால் சேரிப் பெண்களுடன் ஊர் வம்புக்குப் புறப்பட்டு விடுவாள். மூன்று வேளையும் அவளுக்குச் சாப்பாடு போட்டாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கூச்சல் போட்டுக் குடிசையையே கலக்கிவிடுவாள். பொழுது சாயும் நேரத்தில் கொஞ்சம் ‘தண்ணி’ப் பழகக்கும் உண்டு. ‘இப்படியும் ஒரு தாய் இருப்பாளா?’ என்று கேட்பவர்களுக்கு, ‘இருக்கிறேன்!’ என்று காட்டிக்கொண்டு...

‘காவேரி மட்டும் இல்லாவிட்டால் என் கதி?’— நினைத்துப் பார்க்கும்போதே புஷ்பாவின் மனத்தைப் பீதி கல்விக் கொள்ளும். தன்னை வாழ வைப்பதற்காகவே வாழ்விழந்து போய்விட்ட அக்காவின் தியாகம் ஊருலகம் போற்றும் சரித்திரமாக முடியாவிட்டாலும் புஷ்பாவைப் பொறுத்த வரை காவேரியின் வாழ்வு ஒரு காவியம்தான். சினிமாக்களிலும், கதைகளிலும் அவள் பார்த்தறிந்த கதாநாயகிகளைப் போலல்லாமல் நிஜ வாழ்வில் தன்னைத் தீய்த்து ஒளிகொடுக்கும் மெழுகுதிரியாய்ச் சுடர்விடும் அக்கா காவேரி.....

நோய்க்குப் பலியாகப்போகும் தன் பிஞ்சுத் தங்கை புஷ்பாவைக் காப்பாற்ற அக்கா காவேரிக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி தன் மானத்தை விற்பதுதான் என்று அறிந்த போது அந்தப் பெண்ணுள்ளம் எப்படித் துடித்திருக்கும்? இளம் பெண்களுக்கு உதவி புரிவதிலேயே அவர்களிடமிருந்து ஏதாவதொரு இன்பத்தைப் பிரதிபலனாக எதிர் பார்க்கும் இந்த ஆணினத்தைப் பற்றி அக்கா காவேரி புரிந்துகொண்டுவிட்ட அந்த இரவில்...?

பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்தோடும் என்றால் பசியுடன் கூடவே கொடு நோயும் வந்தபின்னால்... சுற்பாவது மானமாவது... எல்லாம் வெறும் கடைத் தெருச் சங்கதி...

ஓய்ந்துவிடப்போகும் நிலையிலிருந்த தங்கையின் உயிரைக் காப்பாற்ற அவள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட வழி... தங்கை வளர்ந்து—படித்து—பட்டம் பெற்று— வசதியான வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்ற அவளது இலட்சியத்திற்கு உதவியாய்த் தொடர்ந்தது.....

சிறு வயதில் ‘படிப்பு படிப்பு’ என்று அதைத் தவிர வேறு எதிலுமே தங்கையின் புலன் செல்லாமல் புஷ்பாவை வளர்த்து வந்தாள் காவேரி.

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு புஷ்பா மலர்ந்தாள். அக்காவின் ஆடையினாலும் மறைக்க முடியாத கசப்பும் அருவருப்புமான அக்காவின் கடந்த காலங்கள்... புஷ்பாவைக் கதி கலங்க வைத்தன!

அப்போதுதான் புஷ்பா பொருமி வெடித்தாள்:

“இப்படியொரு கேவலமான வாழ்க்கை தேவைதானா அக்கா?”

படிப்பறிவில்லாத அக்கா காவேரி அன்று என்ன பதில் சொன்னாள்?

‘ஒன்றை இழந்தால்தானம்மா ஒன்றைப் பெறமுடியும். அதுதான் இயற்கையின் நியதியும்! என்னையே நான் இழந்துவிட்டேன். எனக்கு விலையாகப் பணம் கிடைக்குது!’

“என்னுடைய இலட்சியம் எல்லாமே உன்னுடைய சிறப்பான எதிர்காலம்தான் புஷ்பா!”

“ஆனால் நீயும் பெண்தானே அக்கா...?”— என்று கண்கள் குளமாகக் கேட்டாள் புஷ்பா.

“கோவில் வாசலும் கல்தான். தெய்வ விக்கிரகமும் கல்தான். வாசற் கல் மிதிபடலாம். ஆனால் தெய்வச் சிலை மிதிக்கப்படக் கூடாதம்மா. நான் வாசற் கல். நான் மிதிக்கப்பட்டாலும் தெய்வச் சிலையாகிய குடும்பம் என்ற கோவினிலே நீ பூஜிக்கப்படுகிறதை நான் கண் குளிரப் பார்க்க வேண்டும். அதைத் தவிர வேறொரு இன்பம் எனக்குக் கிடையாதம்மா!”

— தூக்கமின்றி மறுபுறம் புரண்டாள் புஷ்பா.

காவேரியின் பாய் சுருட்டப்படும் ஓசை மெல்லிதாக அவளது காதுகளை எட்டிற்று.

‘நான் தூங்கிவிட்டேன் என்று அக்கா எண்ணிக் கொண்டாளா? வந்து அரைமணி நேரம்கூட ஆகவில்லை. இந்த நள்ளிரவில் மறுபடி எங்கே புறப்பட்டுவிட்டாள்?’

குடிசைக் கதவு மெதுவாய் அசைந்து ஓய்கிறது. ‘அக்கா’ என்று அழைக்க நினைத்த புஷ்பா தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். ‘அக்கா’ என்று மனம் அலறிற்று. விழிகள் கண்ணீரை இறைத்து தலையணையை நனைத்தன. வெளித் திண்ணையிலிருந்து அம்மாவின் குறட்டைச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

5.

பரீட்சையின் கடைசி நாள்.

இறுதிப் பாடத்திற்கான விடைகளையும் சரியாகச் செய்து முடித்துவிட்ட மனத் திருப்தியுடன் பரீட்சை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்தாள் புஷ்பா.

கல்லூரி வாசலுக்கு எதிர்ப் புறமாக இருந்த பஸ் நிலையத்தை நாடி அவள் நடந்தபோது அவளுடைய நெருங்கிய தோழி பிரியாவும் கூடவே வந்தாள்.

வழக்கமாகக் காரில் போகின்ற பிரியா இன்றைக்கு தன்னுடன் கூடவே வந்தது, புஷ்பாவுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. எதிர் எதிர்த் திசையில் போகவேண்டியவர்கள் அவர்கள் இருவரும்.

காரணமில்லாமல் பிரியா தன்னுடன் வரமாட்டாள் என்பது புஷ்பாவுக்குப் புரிந்தாலும், அந்தக் காரணம் என்ன என்பதைப் பிரியாவிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

எழுதி முடித்த பாடத்திற்கான கேள்விகளைப் பற்றிய சந்தேகங்களைப்பற்றிப் பேச்சுக் கொடுத்தபடியே பிரியா புஷ்பாவைத் தொடர்ந்தாள்.

தொலைவில் புஷ்பா போகவேண்டிய பஸ் வருவதைக் கண்டதும் அவசர அவசரமாகப் பிரியாவிடம் விடை பெறுவதற்குப் புஷ்பா முயன்றபோது பிரியா சொன்னாள்: 'நானும் இன்றைக்கு உன் வீட்டுக்கு வருகிறேன்.'

'திக்' கென்றது புஷ்பாவிற்கு.

திடீரென்று தான் சொன்ன அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கேட்டு விழிகள் மலர புஷ்பா ஆனந்த அதிர்ச்சி அடைவாள் என்று எதிர்பார்த்த பிரியா, புஷ்பாவின் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியும் நிழலாடாததைக் கண்டு சற்று ஏமாற்றமடைந்தாள். தன்னுடைய ஏமாற்றத்தை வெளிக்

காட்டிக்கொள்ளாமல் சாமர்த்தியமாக மறைத்து கலகலப்பாகச் சிரித்தபடியே கேட்டாள் அவள்:

“என்னடி... நான் உன்கூட வருவது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“அதில்லை பிரியா...!” என்று சட்டெனப் பதிலளித்த போது புஷ்பாவின் கண்கள் கலங்கின. முகத்தில் வாட்டம் தெரிந்தது.

“இன்றைக்கு வீட்டில் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள்” என்று சொல்லிச் சமாளிக்க முயன்றாள் அவள். ஆனால் பிரியா அவ்வளவு சிக்கிரமாக அவளை விடுவதற்குத் தயாராக இல்லை.

“அதனால் என்னடி... இன்றைக்கு உன் வீட்டை மட்டும் பார்த்து வைத்துக்கொள்கிறேன்.”

“இன்னொரு நாளைக்கு நானே அழைத்துப் போகிறேன் பிரியா பிளீஸ்...?” என்று தாழ்ந்த குரலில் கெஞ்சுவதுபோல், புஷ்பா சொன்னதைக் கேட்டு மௌனமாக நின்றாள் பிரியா.

புஷ்பா போகவேண்டிய ஒரு பஸ் போய்விட்டது. அடுத்த பஸ் வர இன்னும் அரை மணி நேரமாகும்.

“நீ சொல்வதை நான் கேட்கிறேன். இப்போது நான் சொல்வதை நீ கேட்கவேண்டும்!”

“சொல்லு பிரியா... கட்டாயம் செய்கிறேன்.”

“புரொமிஸ்” என்று கையை நீட்டினாள் பிரியா. ‘புரொமிஸ்’ என்று கையிலடித்தாள் புஷ்பா.

“உன் வீட்டுக்குத்தானே இன்றைக்கு நான் வரக்கூடாது! என் வீட்டுக்கு நீ வரத் தடையேதுமில்லையே?”

பிரியாவிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டாயிற்று. இனி அவளிடமிருந்து தப்பிப்போக நினைப்பதில் அர்த்தமேயில்லை. கல்லூரி வாசலில் காரை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு பிரியாவின் வருகைக்காகக் காவலிருந்தான் டிரைவர்.

கார்க் கதவைத் திறந்து புஷ்பாவைத் தன்னருகில் அமர்த்திக்கொண்டாள் பிரியா. கார் புறப்பட்டுவிட்டது.

பிரியா கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டே வந்தாள். இடைக்கிடை கார் டிரைவரை வேறு வம்புக்கிழுத்துச் சிரித்தாள்.

பேச்சினிடையே புஷ்பா அந்த டிரைவரைக் கவனித்தாள். அவன் இவ்வளவு இளைஞனாக இருக்கக்கூடுமென்று புஷ்பா எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனது நெற்றிக்கு எதிர்ப்புறமாய் காரினுள் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சிறிய கண்ணாடியில் அவனுடைய அழகான கண்கள் தெரிந்தன. புஷ்பா தன்னைப் பார்க்கிறாள் என்கின்ற உணர்வு தோன்றியதாலோ என்னவோ அந்தக் கண்களும் அவளை நோக்கி அடிக்கடி சிரித்தன.

புஷ்பாவின் மனதினுள்ளே சற்றுப் பயம் கலந்ததான ஒரு பரவச நிலை. அது எதனால் ஏற்பட்டது என்பது அவளுக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை. அவளை அறியாமலேயே அவளது கடைக் கண்கள் அந்தக் கண்ணாடியில் பாய்ந்து அவனது கண்களைச் சந்தித்து மீண்டன.

“இறங்கு!” என்ற பிரியாவின் குரல் அவளது மயக்கத்தைக் கலைத்தது. கார், போர்ட்டிக்கோவைக் கடந்து உள்ளே நுழைந்து, மாளிகை போலமைந்த அந்த வீட்டின் கார் ஷெட்டில் நின்றுகொண்டிருந்தது. பிரியா வெளியே இறங்கினாள். அவளைத் தொடர்ந்து புஷ்பா இறங்கியபோது டிரைவர் பின்புறம் தலையைத் திருப்பி அவளைப் பார்த்தான்.

அவனது அரும்பு மீசைக்குக் கீழே சிவந்த உதடுகள், மெல்ல மலர்ந்தன. பதிலுக்கு ஒரு புன்னகை காட்டிவிட்டு அவள் பிரியாவைத் தொடர்ந்தாள்.

வீட்டின் வாசற் படியில் காலை வைத்த பிரியா எதையோ நினைத்துக்கொண்டவளாய், கார் ஷெட்டை நோக்கி விரைந்தாள். டிரைவரிடம் ஏதோ சொன்னாள். அவன் சம்மதம் என்பதுபோல் குழைவாகத் தலையசைத்தான். அவனது பணியும், அதிகம் பேசாத தன்மையும் அவன் ஒரு விசுவாசமிக்க வேலைக்காரன் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டின.

பிரியாவின் பின்னால் வீட்டினுள் நுழைந்த புஷ்பாவின் கால்கள் நிலத்தில் விரித்திருந்த கம்பளங்களின்மீது மிதிக் கவே கூசின. சினிமாவில் கனவு 'சின்'களில் வரும் அலங்கார மாளிகைபோல்... 'இத்தனை பெரிய மாளிகையில் வாழ்ந்துகொண்டும் இந்தப் பிரியாவால் என்னைப் போன்ற ஒரு ஏழைப் பெண்ணுடன் எப்படித் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள முடிகிறது?'

'இவளது ஆசைப்படியே இந்நேரம் நான் இவளை என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போயிருந்தால்...? வீடா அது...? அந்த வெறும் குடிசையைக் காண நேரும்போது இந்தப் பிரியா எப்படி அருவருத்துக்கொள்வாள்... நல்லவேளை நான் அவளை அழைத்துப் போகவில்லை!'

—புஷ்பாவின் மன எண்ணங்களைப் புரிந்துகொள்ளாத வளாய் பிரியா ஏதேதோ வெல்லாம் பெருமையடித்துக் கொண்டாள்.

ஒவ்வொரு அறையாகப் புஷ்பாவிற்குத் திறந்து காட்டினாள். தன்னுடைய அறையிலிருந்த அலங்காரப் பொருட்கள், ஆடை அணி கலன்கள், படுக்கை என்பவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் சுட்டிக் காட்டினாள்.

அவள் அந்த வீட்டில் எவ்வளவு செல்லப் பெண்ணாக இருக்கிறாள் என்பதைப் புஷ்பாவினால் தெளிவாகவே உணர முடிந்தது.

மாடிப் படி வழியாகக் கீழே இறங்கிக்கொண்டிருந்த போது பிரியா ஒரு அறையைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“அதுதான் என் அண்ணாவுடைய அறை...!”

“உனக்கு ஒரு அண்ணா இருக்கிறாரா?”

“உம். அது ஒரு சோம்பேறி. சாப்பிடுவதும் கண்ட கண்ட நேரங்களில் ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டு... இன்னும் விளையாட்டுப் பிள்ளையாகவே காலத்தைக் கழிக்கிறது அது!” என்று அண்ணனைப் பற்றிச் செல்லமாகக் குறைபட்டுக்கொண்டாள் பிரியா.

“வேறு சகோதரர்கள்...?”

“ஊஹும்... எங்க அப்பா அம்மா குடும்பக் கட்டுப் பாடு தெரிஞ்சவங்க.”

“உன் அம்மாவை நான் பார்க்கலாமா?”

“முடியாதே!” என்று கண் கலங்கியபடி மெள்ளச் சிரித்தாள் பிரியா.

“எனக்கு அம்மாவே இல்லை!” –பிரியாவின் உள்ளம் தாயின் இழப்புக்காக ஏங்கிற்றே என்னவோ அவளது குரலில் அந்த ஏக்கம் தொனிக்கவில்லை.

“உன் அம்மா உயிரோடிட்டே. எனக்கு அம்மா இருந்தும் இல்லை” என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டாள் புஷ்பா. சுவர்க் கடிசாரம் ஐந்து மணி அடித்தது.

“இன்றைக்கு நன்றாக நேரம் போய்விட்டது. அக்கா பயந்துகொண்டிருப்பாள்” என்ற நினைவு வந்ததும் பிரியாவை நெருங்கினாள் புஷ்பா.

“நேரமாச்சு பிரியா. பொழுது படுவதற்கு முன் வீட்டுக்குப் போயாகவேண்டும்.”

“அதற்கென்ன... போனால்போயிற்று! சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம் வா!”

“வேண்டாம் பிரியா! இன்றொரு நாளைக்கு...!”

“என் வீட்டுக்கு முதன் முதலாக வந்திருக்கிறாய்... சும்மா போவதாவது...? இப்படித்தான் உன் வீட்டுக்கு வந்தாலும் என்னை உபசரிப்பாய்போலிருக்கிறது?”

அதற்கு மேல் பிரியாவை அவளால் மீறிப்போக முடியவில்லை.

பிரியாவிடமிருந்து புஷ்பா விடைபெற்றுக் கொண்ட போது மணி ஐந்தரையைத் தாண்டி விட்டது. அவசர அவசரமாக வெளியே வந்தாள் புஷ்பா.

“பஸ் கிடைக்குமா?”

“பஸ்ஸில் போகப் போகிறாயா? உருப்பட்ட மாதிரித்தான். இப்போதே இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது” என்ற பிரியா—

“டிரைவர்” என்று கூப்பிட்டாள்.

காரின் மீது சாய்ந்து கைகளைக் கட்டியபடி எதையோ யோசித்துக்கொண்டு நின்றிருந்த டிரைவர் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

“காரை எடுத்துக்கொண்டுபோய் இவளை விட்டுவிட்டு வா.”

“வேண்டாம் பிரியா... எதற்கு வீண் சிரமம்? நானே போய்க்கொள்கிறேன்.”

அதற்குள் அவன் ஷெட்டிலிருந்து காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்துவிட்டான். காரினுள் தள்ளி ஏற்றாக் குறையாகப் பலவந்தமாக ஏற்றி புஷ்பாவை அனுப்பி வைத்தாள் பிரியா.

6.

கார் எங்கெங்கோ சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு போயிற்று. பிரியாவின் வீட்டுக்கும் தன்னுடைய குடிசைக்கும் இவ்வளவு தூரம் இடைவெளி இருக்கிறதா என்று புஷ்பா மனதுக்குள் கணக்குப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

கார் முதலில் வந்த வழியில் போகவில்லை என்பது புஷ்பாவுக்குப் புரிந்தபோது மனம் பட படத்தது. அவனுடன் எதுவும் பேசாமல் தெருவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி டிரைவரைப் பார்த்தாள்.

மனதில் சற்றுத் துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு அவள் கேட்டாள்:

“எங்கே போகிறீர்கள்?”

“எனக்கென்ன தெரியும்?”

அவனுடைய பதில் அவளுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“இவ்வளவு நேரமும் அது தெரியாமலா காரை ஓட்டி கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“சொன்னால்தானே தெரிந்துகொள்ள முடியும். நீங்கள் சொல்லவில்லை. நான் உங்கள் கொலிஜ் வரை போகலாம் என்று நினைத்தேன்!”

அவன் மீது கோபப்பட நியாயமில்லை என்பதை உணர்ந்த புஷ்பா வாய் மலர்ந்து சிரித்தாள்.

“எங்கே போகவேண்டும் என்று இனியாவது சொல்லலாமே!” — அவள் சொல்வதற்கு வாயெடுத்தாள். ‘கிரீச்’செனப் பேரொலி எழுப்பியபடி கார் நின்றுவிட்டது.

“என்னைச்சுது?” என்று பதறினாள் புஷ்பா.

“கொஞ்சம் இருங்கள். பார்த்துவிட்டு வந்து சொல்கிறேன்” என்று இறங்கினான் அவன். அவன் திரும்பி வந்த போது அவன் முகம் சோர்ந்துவிட்டிருந்தது.

“பெற்றோல் தீர்ந்துவிட்டது!” என்றான் அவன், அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் தோரணையில்.

புஷ்பா உண்மையிலேயே பயந்துபோனாள்.

“இங்கிருந்து நான் பஸ்ஸில் போய்விடலாந்தானே?”

“போகலாந்தான்...” என்று இழுப்பதுபோல் சொன்னான் அவன். “ஆனால் பஸ் கிடைப்பதுதான் ரொம்பக் கஷ்டம் இந்த இடத்தில்!”

புஷ்பா கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே இறங்கினாள். ஆளரவம் குறைந்த, வண்டிகள் அதிக நடமாட்டமில்லாத அந்தத் தெருவில், இருள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நேரத்தில் தானும் அவனும் மட்டுமே தனியாக நின்று கொண்டிருப்பது அவளது பயத்தை மிகைப்படுத்திற்று.

“எப்படியாவது நான் சீக்கிரம் வீட்டுக்குப் போயாக வேண்டும். அக்கா தேடிக்கொண்டிருப்பாளே...?”

வழிதப்பி வந்ததுபோல் அந்தத் தெருவுக்கு வந்த ஓரிருண்டு வண்டிகளை வழிமறித்தான் டிரைவர். வண்டிக்காரர்கள் ‘பெற்றோல் இல்லையே!’ என்னும் தோரணையில் கையை வீரித்துவிட்டு, புஷ்பாவை இரக்கத்தோடு பார்த்து

விட்டுப் போய் மறைந்துவிட்டார்கள். அவன் சில வினாடிகள் வரையில் ஏதோ யோசித்தபடி நின்றான்.

“மிஸ், நீங்கள் கொஞ்சம் காருக்குள்ளேயே இருங்கள். அடுத்த தெருவுக்குப்போய் பெற்றோல் கிடைக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று கெஞ்சினான் அவன்.

அவன் செய்வதைச் செய்யட்டும் என்று எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகக் காரினுள் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டாள் புஷ்பா. அவன் அங்கிருந்து விரைந்து நடந்தான். அவன் போய்த் திரும்பும் வரை அவள் அவனைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவன் திரும்பி வந்தபோது அவன் கையில் ஒரு பெற்றோல் டின் இருந்தது. முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைக் கைக்குட்டையினால் துடைத்துவிட்டபடி அவன் வந்தான். ஷேர்ட்டின் முதுகுப்புறம் மிக நன்றாக வியர்வையால் நனைந்துவிட்டிருந்தது.

அவன் காரை ஸ்டார்ட் செய்தபோது இருள் நன்றாகக் கவிந்துவிட்டது.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ மிஸ்!” என்று அவனால் எதிர்பார்க்கப்படாமலே நிகழ்ந்துவிட்ட ‘கார் ஸ்டிரைக்’ கிற்காக அவன் மன்னிப்புக் கேட்டபோது அவனுக்காக மனம் உருகினாள் புஷ்பா.

“நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று அவனுக்காகப் பரிந்தாள் அவள்.

“முதலிலேயே பெற்றோலைக் கவனித்திருந்தால் இப்படி இடைவழியில் நின்றிருக்கவேண்டியதில்லையே” என்று குற்றத்தைத் தன்மீது சுமத்திக்கொண்டாள் அவன்.

“அது உங்கள் தவறுதான்” என்று சிரித்தாள் புஷ்பா.

புஷ்பாவின் குடிசைக்குப் போகும் ‘லேன்’, தெருவைச் சந்திக்கும் திருப்பத்தில் காரை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டாள் புஷ்பா.

“ரொம்பத் தாங்ஸ்!”

“மறுபடியும் எப்போது...?” என்று கேட்டுச் சிரித்தான் அவன்.

“கூடிய சீக்கிரமாகவே!” என்று நாணம் மேலிடச் சொல்லிவிட்டு விரைந்து நடந்தாள் புஷ்பா.

அவள் குடிசைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது காவேரியின் முதுகுப்புறம் அவள் கண்களில் பட்டது. கூந்தலை விரித்து, முதுகை மறைத்துக் கொண்டு எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

“அக்கா!” என்று மெதுவாக அழைத்தபடி அவளருகே குவிந்து அவளது தோளைப் புஷ்பா தொட்டபோது, அடிபட்ட பெண்புலியாகச் சிலிர்த்தெழுந்தாள் காவேரி.

அவளது கண்கள் கனன்று விளக்கின் ஒளியில் தணலாய் மின்னின. மிரண்டு ஓரடி பின் வாங்கினாள் புஷ்பா. அந்த வினாடிப் பொழுதுக்குள் பளாரென ஒரு அறை புஷ்பாவின் கன்னத்தில் வீழ்ந்தது.

துடித்துப் போனவளாய்...அக்காவின் திடீர் ஆவேசத்திற்கு அர்த்தம் புரியாதவளாய் விழித்துக்கொண்டு நின்று ருந்தாள் புஷ்பா.

“எத்தனை நாளாய் இது நடக்குது?” — சீறிக் கொண்டு வந்தது காவேரியின் கேள்வி.

“என்னக்கா...?”

“உனக்குத் தெரியாது?” என்று பல்லை நறநறத்தபடி புஷ்பாவை நெருங்கிய காவேரியை எரித்துவிடுபவள் போலப் பார்த்தாள் புஷ்பா.

“இன்றைக்கு உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு?” — புஷ்பா அடித்திருந்தால் கூடக் காவேரியால் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் தன்னிடமே அவள் எதிர்க் கேள்வி கேட்டு மிரட்டியதால் விளைந்த ஆத்திரத்தில்...பாய்ந்து அவளது தோள்கள் இரண்டையும் இறுகப் பற்றிப் பிடித்து உலுக்கினாள் காவேரி.

“என் மானத்தையே அடகு வைச்ச உன்னைப் பூவாப் பாதுகாத்தேனே... என்னையே பைத்தியமென்கிறியா? அடி மானங் கெட்டவளே... நீ இப்பிடி உன் மானத்தையும் வித்திட்டுத் தெருச் சுத்துவேன்னு தெரிஞ்சிருந்தா... பச்சைப் புள்ளையா வலியிலை நீ துடிச்சபோதே செத்துத் தொலையட்டுமென்னு விட்டுருப்பேனே...!”

காவேரியின் ஆத்திரமெல்லாம் இப்போது கண்ணீராய் மாறிக் கரைந்தன. அவள் ஏதேதோவெல்லாம் சொல்லிப் புலம்பி அழுதாள்.

காவேரியின் ஆத்திரத்திற்கு என்ன காரணமென்பது இப்போதுதான் புஷ்பாவிற்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புரிபடத் தொடங்கிற்று. தன்னைப்பற்றி யாரோ அக்கா விடம் கட்டுக் கதை கட்டி அவளைக் குழப்பிவிட்டுப்போயிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தாள் அவள்.

“யாரோ உன்னை நல்லா ஏமாத்தியிருக்கிறாங்க” என்று புஷ்பா சொன்னபோது புருவங்களைச் சுருக்கி அவளைப் பார்த்தாள் காவேரி.

“பரிட்சை முடிஞ்சு இத்தனை நேரமா நீ எங்கேடி போயிருந்தே?” என்று ஆதரவாகக் கேட்டாள் அவள்.

புஷ்பா நடந்ததையெல்லாம் சொல்லி முடித்தபோது காவேரி தங்கையைக் கட்டிக் கொண்டாள். அடிபட்ட புஷ்பாவின் கன்னத்தை இதமாக வருடிக்கொடுத்தாள்.

“என்னை மன்னிச்சிடம்மா!” என்று குரல் தழுதழுக்க தங்கையின் தோளில் முகம் புதைத்துப் புலம்பினாள்.

“லொறிக்கார ஜோஸப்பு வந்து சொன்னான்... நீ யாரோ ஒருத்தனோட காரிலை போறதைப் பார்த்ததா... அதைப் பாவி நான் நம்பிவிட்டேனடி... நான் வளர்த்த தங்கச்சி எந்தத் தப்பும் பண்ணமாட்டாள் என்று யோசிச்சுப் பார்க்க மறந்திட்டனே... என் புத்தி எங்கே போச்சுது...?”

“உன்னைப்பத்தி எனக்குத் தெரியாதா அக்கா?” என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினாள் புஷ்பா.

“பரீட்சையெல்லாம் ரொம்ப நல்லா எழுதினியா அம்மா?”

“பாஸ் பண்ணிடுவேன், பாரேனக்கா!”

தங்கையைத் தன்னுடன் இறுகத் தழுவிக்கொண்டே அவளை உச்சி முகர்ந்தாள் காவேரி. ‘என் கனவுகள் பலிச்சிடும்’ என்று தனக்குள் முணு முணுத்துக்கொண்டாள் அவள்.

அக்காவைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டாளே தவிர, புஷ்பாவின் மனம் இப்போது அமைதி பெறவில்லை. அவளுள் புகுந்துவிட்ட கள்ளம் அவளை உறுத்த ஆரம்பித்திருந்தது.

‘தேவராஜன்’ என்ற பெயரை ஒரு தடவை அவள் வாய்க்குள் சொல்லிப் பார்த்துக்கொண்டாள். அது, அந்தக் கார் டிரைவரின் பெயர்.

7.

குமாரசாமி ஊருக்குப் பேரய்விட்டுத் திரும்பி வந்து நான்கு நாட்களாகிவிட்டன. வழக்கமாக அவன் ஊருக்குச் சென்று திரும்பினால் தொடர்ந்து ஒரு வாரத்துக்காவது தன்னுடைய இரண்டு செல்லக் குழந்தைகளைப் பற்றியும், அன்பு மனைவியைப் பற்றியும் மகிழ்ச்சிகொள்ளத்தக்க விஷயங்களை அமரேசனிடம் சொல்லி அவர்களை நினைவுபடுத்திப் பார்த்துக்கொள்வதில் ஒரு தனி இன்பம் காண்பான் அவன்.

குழந்தைகளைப் பற்றிப் பேசும் போது குழந்தையாகவும், மனைவியைப் பற்றிப் பேசும் போது பெண்மையின் நளினங்களுடனும் அவன் அபிநயம் செய்யும் போது விழுந்து விழுந்து சிரிக்கத்தோன்றும் அமரேசனுக்கு.

மனதில் எதையும் மறைத்து வைத்துக் கொள்ள குமாரசாமிக்குத் தெரியாது. மற்றவர்களுடன் அதிகமாகப் பழகாது விட்டாலும், அமரேசன் மீது அவன் உயிரையே வைத்திருந்தான் என்று சொல்லக்கூடியளவுக்கு ஒட்டுதலான உறவு.

இரவு நெடுநேரம் கழித்து அறைக்கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டுக் கண்களைத் திறந்தான் அமரேசன். அவன் அறைக்கதவைத் திறந்த போது, அவனை இடித்துத் தள்ளுமாப் போல் முட்டி மோதிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்த குமாரசாமியின் கோலம் அமரேசனைத் திகைக்க வைத்தது. அதிக குடிப்பழக்கம் இல்லாத குமாரசாமிக்கு என்ன வந்தது இன்றைக்கு?

சட்டென அறைக்கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே திரும்பினான் அமரேசன். கைகளையும், கால்களையும் அகல விரித்தபடி வெறும் நிலத்தில் மல்லாந்து வீழ்ந்து கிடந்தான் குமாரசாமி. நிறையக் குடித்து விட்டிருக்கிறான் என்பது அவனது நிலையைப் பார்க்கையிலேயே புரிந்தது.

“எப்படியோ அறைக்கு வந்து சேரும் வரை சமாளித்து வந்துவிட்டானே, அது போதும்!” என்று தனக்குள் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டான் அமரேசன்.

மண் கூஜாவிலிருந்து குளிர்ந்த நீரை எடுத்துவந்த அமரேசன், குமாரசாமியின் முகத்தில் கொட்டினான். அவனருகே உட்கார்ந்துகொண்டு அவனது கன்னங்களை மாறி மாறித் தட்டினான்.

“டேய் குமாரசாமி... டேய்...!”

குமாரசாமி கண்களை ஒரு தடவை விழித்துப்பார்த்து விட்டுச் சட்டென மூடிக்கொண்டான்.

“அம்...ரே...சா...” என்று அழைக்கத் திறந்த வாயை மூடாமலேயே கிடந்தான் அவன்.

“எங்கேடா போயிட்டு வாறே?” அமரேசனின் கேள்வி அவனது காதுகளில் வீழ்ந்ததோ இல்லையோ?

குமாரசாமி அதைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டவனாகத் தெரியவில்லை.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனைத் தெளிய வைக்க முயன்று தோல்வி கண்ட அமரேசன் எழுந்து போய் ஒரு தலையணையை எடுத்து வந்து குமாரசாமியின் தலைக்கு அணையாக வைத்தான். அமரேசன் எழுந்திருக்க முயன்ற போது கண்களை விழிக்காமலேயே ‘‘அமரேசா’’ என்று அழைத்தபடி அவனது கையைப் பற்றினான் குமாரசாமி.

‘‘பெண்களை நீ நம்பறியா அமரேசா?’’ --குமாரசாமியின் வாயிலிருந்து புறப்பட்ட அந்தக் கேள்வி அமரேசனைச் சிரிக்கவும், அதேசமயம் சிந்திக்கவும் வைத்தது.

‘‘நான் நம்பேல்லே...இந்த உலகத்திலே ஒருத்தியையும் நம்பேலாது... எப்போதும் நம்பக்கூடாது அமரேசா...’’

முற்றும் துறந்தவர்களும், காதலில் தோல்வியுற்றவர்களும் பாடும் ஒரு பல்லவியை இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான குமாரசாமி பாடுகிறான் என்றால்...? குமாரசாமிக்கும் அவனது மனைவிக்குமிடையில் அந்தரங்கக் குழப்பம் ஏதோ ஏற்பட்டுப் பெரிதுபட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி என்ன நேர்ந்திருக்கும்? அமரேசன் கேட்காமலேயே குமாரசாமி புலம்பிக்கொட்டினான்.

‘‘என் மனைவி லெட்சுமி எனக்குத்தரோகம் பண்ணிட்டாள் அமரேசா.’’

குமாரசாமியின் இன்பமான இல்லத்தில் ஒரு புயலா?

‘‘யாரோ ஒருத்தன் அவனை முந்திக் காதலிச்சவனாம் .. அந்த ராஸ்கலுக்கு இவன்... இவன்... ‘ரா விருந்து’ போடறாளாம்... அது உண்மைதான்னு தெரிஞ்சதும் நான் துடிச்சப் போயிட்டேன் அமரேசா... அவனை அங்கேயே கண்டதுண்டமா வெட்டிப் போட்டிருப்பேன்... ஆனால் அமரேசா... இந்த விஷயம் ஊர் முழுக்கப் பரவிட்டா..... என் மானம், மரியாதை... அவனைக் கொல்லுறதுக்கு எனக்கு மனம் வரேல்லே... எப்படியாவது நாசமாப்

போடென்னு விட்டிட்டு வந்தீட்டேன்... சொல்லு அம ரேசா... அவள் ஏன் அப்பிடி நடந்துகிட்டாள்...?’

குமாரசாமியின் மனைவி லெட்சுமியை அமரேசனுக் குத் தெரியும். குமாரசாமியின் திருமண விருந்திற் கு அலுவலக நண்பர்களுடன் அமரேசனும் போயிருந்தான்.

அடக்க ஒடுக்கமாக குனிந்த தலை நிமிர்த்தாமல் ‘இவ ளல்லவோ பெண்’ என்று பார்ப்பவர் கண்களுக்கு இத மாக நின்றவள்... இப்போது...?

குமாரசாமியைப் போல் கட்டுடலும், மென்மை யான மன உணர்வுகளும் கொண்ட அன்புள்ள கண வ னுக்கே ஒரு பெண் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்கிறாள் என்றால்...

‘‘சே! என்ன இந்தப் பெண்கள்?’’

‘‘ஆண்கள் மட்டும் ஒழுங்கானவர்களா?’’ என்று கேட்டுத் தன்னைத் திருத்திக்கொண்டான் அமரேசன்.

‘‘யாரைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை. காலம் கெட் டுப்போச்சுது.’’

மூச்சை இரண்டு, மூன்று தடவைகள் ஆழமாக இழுத்து விட்டுக்கொண்டான் குமாரசாமி. மதுபோதையின் மயக் கத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தவன் அப்படியே உறங்கிப் போய்விட்டான்.

ஆனால், அதற்குப் பிறகு அமரேசனால் உறங்க முடிய வில்லை. குமாரசாமியின் வாழ்வில் படிந்துவிட்ட கறையை எதைக்கொண்டு அகற்ற முடியும்? என்று யோசித்து மண் டையைக் குழப்பிக்கொண்டான் அவன்.

‘‘ஓன்றைவிட்டு ஒன்றில் தாவுவதில் என்ன ‘ருசி’ இருக்குமோ...? கேடுகெட்ட மிருகங்கள்!’’

குமாரசாமி தூக்கத்தின் இடையிடையே ஏதேதோ புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

‘‘லெட்சுமி... லெட்சுமி...’’ என்று அவன் முன்கிய னைதப் பார்க்க அமரேசனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

திடீரெனத் திமிறிக்கொண்டு எழுந்தான் குமாரசாமி. உடல் நிலை கொள்ளாமல் தள்ளாட்டம் போட்டது. தள்ளாடிய படியே அறைக் கதவை நோக்கி நடந்து தாழ்ப்பாளை நீக்கினான். விழித்தபடியே கிடந்த அமரேசன் குரல்கொடுத்தான்.

“எங்கே போகப் போகிறாய் குமாரசாமி?”

“உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு கிட” என்று சீறிய குமாரசாமி வெளியே போய் நின்று கதவை அறைந்து சாத்தினான். மெல்ல மெல்ல அவனது காலடி ஒசை கரைந்தது.

அமரேசன் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்து பார்த்தான். குமாரசாமி தெருவைக் கடந்துகொண்டிருந்தான்.

“எங்கே போகிறான்...?”

8.

வாழ்க்கையில் நிறைவேறாமல் மனதின் அடித்தளத்தில் உறங்கிக் கிடக்கும் ஆசைகள்தாம் கனவு வழியாக வெளிப்படுகின்றன போலும். பருவ மாற்றத்தின் தூண்டுதலினால் புலன்களின் வழியாக வெளிப்பட முயலும் ஆசைகளை உள்ளடக்கி வைத்துக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டு அதில் வெற்றியும் கண்டவள் புஷ்பா.

“தங்கை புஷ்பாவேனும் ஒரு நெறியான வாழ்க்கை வாழவேண்டும்” என்ற அக்கா காவேரியின் ஆசைக்கேற்பத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளவே எப்போதும் அவள் விரும்பினாள். அதே சமயம் கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையில் தகுந்த காளை ஒருவனைத் துணைக்கொள்வதற்கு அக்கா காவேரி ஒருபோதும் மறுப்புத் தெரிவிக்கமாட்டார் என்றும் புஷ்பா நம்பினாள்.

அந்த நம்பிக்கையினால்தான் கார் டிரைவர் தேவ ராஜனிடம் அவள் தன் மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டாள். முதன் முறையாக அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்த கணத்திலேயே அவள் உள்ளம் அவனில் நிலைத்துவிட்டது. யாரும் அறியாமல் அவர்கள் அடிக்கடி சந்திப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

கனவிலும், நனவிலும் அவனை நினைவுகொள்வதில் அவள் காணும் இன்பம்...

சுகமான தூக்கத்தினிடையேஇதமான கனவில் மிதந்து கொண்டிருந்த புஷ்பா திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்துக்கொண்டாள்.

குடிசைக் கதவினை யாரோ மெதுவாகத் தட்டும் ஓசை, அம்மாவின் குறட்டைச் சத்தத்தையும் மீறிக் கொண்டு எழுகிறது. வெளித்திண்ணையில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அம்மாவுக்கு அந்தச் சத்தம் கேட்கவில்லையா? கேட்டிருக்கும். ஆனால் அதைப் பற்றி அவள் அக்கறைப் படமாட்டாள்.

“இந்த நேரங்கெட்ட நேரத்தில் இவ்வளவு துணிச்சலுடன் வந்திருப்பவர் நிச்சயம் அக்காவுக்குப் பழக்கப்பட்ட ஆளாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“அக்கா ஏன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை? ஒருவேளை ஆழ்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருப்பாளோ? கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்க்கலாம்!”

கதவு தட்டப்படும் சத்தம்தான் தொடர்ந்தது. காவேரி எழுந்துகொள்வதாக இல்லை.

“அக்கா உள்ளே இல்லையோ? சில சமயங்களில் சத்தமின்றிப் பாயைச்சுருட்டி வைத்துவிட்டு, இருளோடு இருளாக வெளியேறிவிடும் அக்கா... இன்றைக்கும்...?”

குழந்தையைப் போல் தவழ்ந்து அக்கா கிடக்கும் இடத்திற்கு வந்து கைகளால் தடவினாள் புஷ்பா. சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாய்தான் அவளது கையில் தட்டுப்பட்டது. “அக்கா போய்விட்டிருக்கிறாள்.”

வெளியே கதவு தட்டப்படும் ஓசை சற்றுப் பலமாகவே கேட்கிறது.

“இந்த நேரத்தில் நான் தனியாகவே இருக்கிறேன்” என்ற நினைவினால் அவளுள் திகில் படர்ந்தது. “வெளியே நின்றிருப்பவன் எப்படிப்பட்டவனோ?”

“எழுந்து போய்க் கதவைத் திறப்பதா? வேண்டாமா?” என்று யோசித்தபடியே குந்திக்கொண்டிருந்தாள் புஷ்பா. “வெளியே போன அக்கா கதவைத் தாழ்ப்பாளிட்டுக்கொண்டு போயிருக்க முடியாது. கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருப்பவன் இப்போது நிதானமில்லாமலேயே நின்று கொண்டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் கதவைத் தட்டும் வேகத்திலேயே கதவு சற்று திறந்துகொண்டிருப்பதைக் கவனியாமலேயே அவன் தட்டிக்கொண்டிருப்பானோ?”

“காவேரி” என்று இரகசியமாய் அழைக்கும் கனத்த குரல். எழுந்துபோய், “அக்கா இல்லை” என்று சொல்லி கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு வந்துவிடலாமா? என்று எண்ணினாள் புஷ்பா. “ஒருவேளை வந்திருப்பவன் அக்காவுக்கு வேண்டிய ஆளாக இருந்துவிட்டால்...?”

“இந்த நேரத்தில் இந்த அக்கா எங்கே போய்த் தொலைந்துவிட்டது?”

“அவள் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு எழுந்த போது கதவு தட்டப்படும் சத்தம் நின்றுவிட்டது.

தீப்பெட்டியைத் தேடி எடுத்து நிலத்திலிருந்த விளக்கைப் பற்றவைத்துவிட்டு அவள் நிமிர்ந்த போது இரண்டு கரங்கள் அவளதுஇடையைப் பற்றின.

திமிறி விலகினாள் புஷ்பா.

“அக்கா இல்லை!” என்ற சொற்கள் அழுத்தமாக வந்தன. அப்போதுதான் குமாரசாமி அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“ஓ... நீ காவேரிக்குத் தங்கச்சியா?” அவனிடம் இருந்து வெளிப்பட்ட சாராயத்தின் நாற்றம் அவளது

வயிற்றைக் குமட்டியது. அருவருப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள் அவள்.

“காவேரி வீட்டிலையே இல்லையா? எங்கை போய்ட்டாள் அவள்?” என்று குமுறினாள் குமாரசாமி.

“தெரியாது” என்று புஷ்பா ஒரே வார்த்தையில் சொன்ன பதில், “வெளியே போ...” என்று குமாரசாமியை விரட்டுவது போலிருந்தது. சாவகாசமாக சுருட்டிக்கிடந்த பாயை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தான் குமாரசாமி.

“காவேரி இப்போ வந்திடுவாளா?”

“தெரியாது!”

“உனக்கு என்னதான் தெரியும்?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டுக்கொண்டே, ஒருமுறை விழிகளைச் சுழற்றி அந்தக் குடிசையை நோட்டமிட்டான் குமாரசாமி.

“இப்போ நீ தனியாத்தான் இருக்கிறியா?”

புஷ்பா பதில் பேசவில்லை. குமாரசாமி இப்போதைக்கு அங்கிருந்து நழுவக்கூடியவனாகவும் தெரியவில்லை. அவனை உள்ளேயே விட்டுவிட்டு தான் வெளியில் போய் விடுவது நல்லதென்று அவள் மனதுக்குப்பட்டது.

“இவன் என்னைத் தொடர்ந்து வெளியே வந்து ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினால்...?” —அவள் மனதை அச்சம் கவ்விக்கொண்டது.

குமாரசாமியின் கண்கள் புஷ்பாவின் முகத்தில் பட்டுத்தெறித்து... அவளது மார்பில் நிலைத்து... இடையில் விழுந்து... அரைப் பாவாடையின் கீழே விளக்கின் ஒளியில் பளபளக்கும் தொடைகளில் சிக்கி... குமாரசாமி நிலைமறந்து அவனையே பார்வையினால் விழுங்கினான்.

அவனது பார்வையைச் சகிக்க முடியாமல் அவள் கூசிக்கொறுகினாள்.

அங்கிருந்து போய்விடலாமென்றால்... எங்கேபோவது?

“உன் பேரு என்ன?” என்று கேட்டான் குமாரசாமி. அவள் அவனை எரிச்சலுடன் பார்த்த போது அவன் அவனைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினான். அக்காமட்டும்

இன்றிரவு வராவீட்டால் அவன் தன்னிடம் தாவிவிடுவான் என்பதைப் புஷ்பா புரிந்துகொண்ட போது அவளுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது. ஒருகணம் ஆணினத்தின் மீதே அவளுக்கு வெறுப்பு வந்தது.

“எதற்கு இப்படிப் பேயாய் அலைகிறார்கள்,”

சட்டென விளக்கை அணைத்தான் குமாரசாமி. புஷ்பா சற்றேனும் எதிர்பாராத நிலையில் வெள்ளாட்டின் மீது தாவும் வெறிநாயின் வேட்கையோடு அவன் புஷ்பாவைத் தாவிப் பிடித்தபோது ஓட முனைந்த அவளது பாவாடை அவனது முரட்டுக் கையில் சிக்கி கர்ரெனக் கிழிந்தது.

அவனது கையில் அவளது பாவாடையில் பாதி இருந்தது. “இனி அவள் வெளியே ஓடமுடியாது...” என்பது குமாரசாமிக்குத் தெம்பு தந்தது.

“ரொம்பத்தான் பெரிய பத்தினித்தனம் காட்டிறே... எனக்குத் தெரியாதாடி உலகத்துப் பத்தினிகளை” என்று மனதிலுள் கருவிக் கொண்டு சூடுமிதிக்கும் மாடாய் அந்தக் குடிசையினுள் சுழன்றோடினான் குமாரசாமி.

ஒரு மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த புஷ்பாவின் மீது கால் இடறினான் குமாரசாமி. அவனது கையில் அவளது கூந்தல் அகப்பட்டபோது, “அக்கா...” என்று வீரிட்டு அலறினாள் புஷ்பா. சத்தம் வெளிப்படாமல் முரட்டுத்தனமாக அவளது வாயை இறுகப் பொத்திக் கொண்டான் குமாரசாமி.

அவனது ஒரு கை அவளது இடையை இறுக வளைத்துப் பிடித்தது. அவனது முகம் வெறித்தனமாக அவளது கழுத்தில் புதைந்தது.

அப்போதுதான் அலுத்துக் களைத்துப்போனவளாய்க் குடிசைக்குத் திரும்பினாள் காவேரி. குடிசைக்கதவு திறந்து கிடப்பதும் உள்ளே எழுந்த சலசலப்புகளும் ஏதோ ஒரு விபரீதம்...? “புஷ்பா...” என்று கூவினாள் காவேரி. “அக்கா” என்ற புஷ்பாவின் குரல் முன்கலாய்... அவளது வாயை இறுகக் கட்டினாற்போல்...?

“டேய்...” என்று ஆவேசத்தோடு கைவிரல்களைப் பின்னிக் கோர்த்து மடக்கி ஓங்கி உயர்த்தியபடி தங்கையின் குரல்கேட்ட பக்கமாக ஓடி நிலம் நோக்கிக் குத்தினான் காவேரி. அவளது குத்து நேராக குமாரசாமியின் பிடரியில் விழுந்தது. பொறி கலங்கியவனாய்ப் புரண்டான் குமாரசாமி.

அவனிடமிருந்து விடுபடப் புஷ்பாவுக்கு அந்த ஒரு வினாடி போதுமானதாக இருந்தது. படபடப்புடன் விளக்கைக் கொளுத்தி எடுத்து வந்த காவேரி கீழே கிடந்த குமாரசாமியைக் கண்டு விக்கித்துப் போனான்.

“நீங்களா... நீங்களா இந்த அநியாயத்தை.....?” அவள் கேட்டு முடிப்பதற்குள் குடிசையின் மூலையில் கிடந்த விறகுக் கட்டையொன்றை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தோடி வந்த புஷ்பா ஆவேசங் கொண்டவளாய்..... குமாரசாமியின் தலையை நோக்கி உயர்த்தினாள்.

பாய்ந்து சென்று அவளைத் தடுத்தாள் காவேரி. அப்போதுதான் அவளது கண்கள் முக்கால் நிர்வாணமாய் நின்றிருந்த தங்கையில் நிலைத்தது. அடுத்த வினாடி அவள் தன்னை மறந்தாள். வெறிகொண்டவளாய் கீழே கிடந்த குமாரசாமியை எட்டி உதைத்தாள். அவனது சாரக்கட்டில் பற்றிப் பிடித்து அவனை வாசல் வரை இழுத்துச் சென்றாள்.

குமாரசாமி அந்தக் குடிசையைவிட்டு வெளியேறி நெடுநேரமாகியும் புஷ்பாவின் அழுகை ஓயவில்லை.

“இனிமேல் இரவில் உன்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு நான் எங்கேயுமே போகமாட்டேன் அம்மா” என்று அவளது தலையைத் தன்னுடைய மடியில் தாங்கி ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள் காவேரி.

“இனி நாங்க இங்கே இருக்கவேணும் அக்கா. வேறு எங்கேயாவது போய்விடலாம்” என்று விம்மினாள் புஷ்பா.

“போய்விடலாம்தான். ஆனால்... எங்கே போவது? எங்கே போனாலும் என் பிழைப்பை விட்டுவிட முடியாதே. நான் இருக்கும் இடத்தில் புஷ்பா இருக்கும் வரை அவளுக்கும் இனித் தொல்லைகள் வரத்தான் செய்யும். அதைத் தடுப்பதற்கு ஒரே வழி அவளைத் தனியாகப் பிரித்துவைப்பதுதான். பருவப் பெண்ணான அவளைத் தனியாக எங்கே... எப்படி...?” —காவேரி குழம்பினாள்.

குடிசையினுள் இருளின் ஆதிக்கம் போல் நிசப்தமும் குடிகொண்டிருந்தது. இருளில் இருளாய், இருளையே வெறித்துப் பார்த்தபடி படுக்கையில் கிடந்தாள் புஷ்பா. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் கனவு போல் நிகழ்ந்து முடிந்துவிட்ட சம்பவங்களின் தாக்கத்திலிருந்து அவள் மனம் இன்னும் முற்றாக விடுபடவில்லை.

இந்த நேரத்தில் அக்காமட்டும் வராமல் இருந்திருந்தால் என் வாழ்வு— நினைத்துக் கொண்டபோதே அவளது பூவுடல் ஒருமுறை பயத்தால் சிலிர்த்து அடங்கிற்று.

“அந்த மிருகத்தின் வெறிக்கு நான் பலியாகியிருப்பேன். என் பெண்மையுடன் என் வாழ்வும் பறிபோயிருக்கும். என்னை வாழ வைப்பதற்காக அக்கா பட்டுவரும் துயரங்களுக்கும், என் வாழ்வைப் பற்றி அவள் கொண்டிருக்கும் ஆசைக் கனவுகளுக்கும் ஒரு அர்த்தமில்லாமலேயே போயிருக்கும். கேவலம், பெண்களின் உடல்களைத் தழுவுவதையே இன்பமென்று கருதும் இவனைப்போன்ற காமுகர்கள் உள்ளவரை பெண்ணினம் நெறியான வாழ்வுபெற முடியுமா?”

புஷ்பா மனம் குமைந்தாள். மூடிய விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் ததும்பிற்று. “பெண் ஜென்மமே பாவம்!” என்று அக்கா காவேரி அடிக்கடி சலித்துக் கொள்ளும் அந்த வார்த்தைகள் பொருள் பொருந்தியவைதான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள் புஷ்பா.

“இந்தக் குடிசையில் ஒரு ஆண்துணை மட்டும் இருந்திருந்தால் இப்படித் ‘திறந்தவீட்டு நாய்கள்’ நுழைந்திருக்கமாட்டாதே!”

புஷ்பாவின் நெஞ்சம் இப்போது தேவராஜனின் நினைவில் படிந்தது. “இனி ஒரு பாதுகாப்பான ஆண் துணையின்றி நான் தனியாக வாழ முடியாது” என்று அவள் உறுதியாக நம்பினாள்.

தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் அக்கா காவேரியை எழுப்பி தேவராஜனுக்கும், தனக்குமிடையிலான காதலைத் தெரியப்படுத்தி, “எனக்கும் அவருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய் அக்கா!” என்று சொல்லிவிடலாமா என்று கூடத் தோன்றிற்று.

தன்னுடைய அச்சத்தின் விளைவாகத் தன்னுள் எழுகின்ற எண்ணங்களை நினைத்து தனக்குத்தானே விரக்தியுடன் சிரித்துக்கொண்டாள் புஷ்பா.

“அது நடக்கக்கூடிய காரியமா?”

அவளது மூளையில் மின் பொறி தாக்கினாற்போல் பட்டென ஏதோவொரு நினைவு வந்து அவளைத் தாக்கிற்று. சித்தம் கலங்கினாற்போல் செயலிழந்துவிட்டவளாய் சில வினாடிகள் வரை எதையும் சிந்திக்காமல் கிடந்தாள் அவள். இத்தனை நாட்களாகத் தோன்றாத அந்த உண்மை... “தன்னை விற்பதன் மூலம் எனக்கு ஒரு சிறப்பான வாழ்க்கையை அமைத்துத்தர அக்கா காவேரி முயலுகிறாளே! அவளுடைய ஆசைகள் நியாயமானவைதானா?”

9

நாளாக ஆக, குமாரசாமியின் போக்கிலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஏற்பட்டு வந்த மாறுதல்கள் அமரசெனுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தின. ஒழுங்காக வேலைக்கும் போகாமல் தினமும் மூக்கு முட்டக்குடித்து விட்டு, எங்கேயாவது ஊர்வம்புகளை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு ஒரு

நேரம் காலமென்று இல்லாமல் கண்ட கண்ட நேரங்களில் அறைக்குத் திரும்புவதே இப்போது அவனுக்கு வழக்கமாகி விட்டது.

‘இந்த நிலைமையை நீடிக்க விட்டால் அதற்குப்பிறகு நாங்கள் மூன்று பேருமே அறையைக் காலி செய்துவிட்டு வெளியேற வேண்டியது தான்’ என்று சொல்லா வேறு அமரேசனிடம் இரகசியமாகக் குறைபட்டுக்கொண்டான்.

குமாரசாமியை எப்படி வழிப்படுத்துவது என்பது தான் அமரேசனுக்கும் தெரியவில்லை.

யார் சொல்லையும் கேட்டு நடக்கக்கூடிய நிலையிலும் குமாரசாமி இப்போது இல்லை. காவேரியின் குடிசையில் அன்றொருநாள் இரவு தான்பட்ட அவமானம் நிறுபூத்த நெருப்பாய் குமாரசாமியின் மனத்தினுள் கனன்றுகொண்டிருந்தது.

அறிவுத் தெளிவு ஏற்படும்போது காவேரியின் தங்கையிடம் தான் நடந்து கொண்ட விதம் அநியாயமானது தான் என்று உணர்வான் அவன். போதை தலைக்கேறிவிட்டாலோ அவனது அபிப்பிராயமும் தலைகீழாகி விடும்.

‘கேவலம்... ஒரு தேவடியாள் என்னைக்காலால்...’ என்று குமுறுவான் அவன்.

‘இவளவைக்கு நான் படிப்பிக்காமல் விடுகிறதில்லை!’

தங்கை புஷ்பாவின் வாழ்வில் காவேரி எவ்வளவு தூரம் அக்கறை கொண்டிருந்தாள் என்பதைக் குமாரசாமி அறியாதவனல்ல. அவன் புஷ்பாவைப் பலவந்தப்படுத்திய அந்த இரவுக்கு முன்பே அவன் அதைத் தெரிந்திருந்தான்.

ஒரு நாள் இரவு காவேரியிடம் அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, காவேரி மனம் திறந்து குமாரசாமியிடம் சொன்ன வார்த்தைகள்.....

‘...எனக்கு இந்த வாழ்க்கையிலே ஒரு பிடிப்பே இல்லை. சில நேரங்களில் யோசிச்சுப் பார்த்தால் நான் ஏன் இந்த உயிரைச் சும்மந்து கிட்டிருக்க வேணும் என்று தோன்றும்.

ஆனா... எந்தத்தங்கச்சிக்காக முதன்முதலா நான் என்னுடைய மானத்தை இழந்தேனோ... அந்தத்தங்கச்சியை சீரும் சிறப்புமாக வாழவைச்சுப் பார்க்க வேணும் என்று ஒரு பெரிய ஆசை. அதுக்காகத்தான் நான் இன்னும் இந்த உலகத்திலே நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறன்.''

தங்கையின் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளை மனதில் தேக்கி வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாள் காவேரி. அப்படிப்பட்டவளுக்கு குமாரசாமி கொடுத்து விட்ட அதிர்ச்சி...?

பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

கையிலிருந்த பணத்தையெல்லாம் அலட்சியமாகக் கரைத்து விட்டுத் தவறணையிலிருந்து வெளியே வந்தான் குமாரசாமி.

'எவ்வளவு போட்டாலும் இப்பெல்லாம் அவ்வளவாக ஏறுதில்லை!' என்று தவறணைக்காரனைச்சபித்துக்கொண்டே நடந்தான் அவன். தெருவைக் குறுக்காக அவன் கடக்க முயன்றபோது தான் அந்த விபரீதம் நடந்தது....

தள்ளாடி நடந்தவனின் கால்களில் சாரம் பின்னிக் கொள்ளவே, கால்கள் இடறி நடுத்தெருவில் குமாரசாமி வீழ்வதற்கும் வெகுவேகமாக விரைந்து வந்த காரொன்று அவனை உரசி நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. ஒரு இமைப் பொழுது டிரைவர் 'பிரேக்' அடிக்கத்தாமதித்திருந்தாலும் போதும் குமாரசாமி உயிரோடு திரும்பியிருக்கவே முடியாது.

எப்போது அந்தத் தெருவில் ஒரு விபத்து நடக்கும் வேடிக்கை பார்க்கலாம் என்று காத்திருந்தாற் போல் வினாடிப் பொழுதுக்குள் காரையும் குமாரசாமியையும் சுற்றி ஒரு கும்பல் சூழ்ந்து கொண்டுவிட்டது.

காரின் சொந்தக்காரனிடம் இதே சாக்கில் எதாவது தட்டிக்கொள்ளலாம் என்ற நினைப்புடன் 'பிழை டிரைவருடையது தான்' என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டே இரண்டு மூன்று தடியன்கள் டிரைவரை நெருங்கினார்கள்.

காருக்குள் ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சிலர், பிழை குமாரசாமியினுடையது தான் என்று அவளது காதில் விழும்படியாக ஆதரவுக் கோஷம் எழுப்பி வாதிட்டார்கள்.

இவர்கள் யாருடைய கூச்சலையோ குழப்பத்தையோ பொருட்படுத்தாதவனாய் டிரைவர் சீற்றிலிருந்த இளைஞன் அலட்சியமாகக் கதவை அறைந்து சாத்தி விட்டு, அதிர்ச்சியினால் எழுந்திருக்க முடியாத குமாரசாமியை நோக்கிக் குனிந்தான். ஒரு பச்சை தோட்டை குமாரசாமியின் கைக்குள் திணித்தான். “கசயம் ஒன்றும் படவில்லையே?” என்று ஆதரவாகக் கேட்டான், “இல்லை” என்று தலையசைத்தபடி எழுந்தான் குமாரசாமி.

டிரைவர் காரின் ஏறி உட்கார்ந்து காலை கிளம்பிய போது, அவன் தன்னுடைய கைக்குள் திணித்த பத்து ரூபாத்தானை அவனுடைய முகத்தில் எறிந்தான் குமாரசாமி.

“நான் குடிகாரன்தான். ஆனால் பிச்சைக்காரன் இல்லை!”

குமாரசாமியிடம் அவமானப்பட நேர்ந்த கோபத்தில் அக்ஸிலேட்டரை உதைத்தான் டிரைவர். கார் ‘விர்’ரெனக் கிளம்பியபோதுதான் எதேச்சையாக குமாரசாமியின் கண்கள் காரினுள் டிரைவருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த இளம் பெண்ணைக் கண்டு கொண்டன.

அவள்—

காவேரியின் தங்கை புஷ்பா!

குமாரசாமியின் உதடுகளில் இப்போது இகழ்ச்சிப் புன்னகை யொன்று அரும்பிற்று.

‘தேவடியாள் தங்கச்சி தேவடியாள் தான். இவள் மட்டும் உத்தமியாக முடியுமா?’

தொண்டை எரிச்சல் தந்தது. காறித்துப்பிவிட்டு நடந்தான் குமாரசாமி. அவனது கால்கள் இப்போதும் தள்ளாடின.

“என்ன புஷ்பா... முகம் ஒரு மாதிரியாக இருக்குது... அந்த அக்ஸிடென்டைக் கண்டு பயந்திட்டியா?” என்று கேட்டான் டிரைவர் தேவராஜன்.

ஏதோ கடுமையான யோசனையிலாழ்ந்திருந்த புஷ்பா, தேவராஜனின் குரல் கேட்டுத் திரும்பி அவனைப்பார்த்தாள்.

“அதில்லை, அப்படியொரு சம்பவம் நடந்தும்இன்னும் வேகத்தைக்குறைக்கவேயில்லையே நீங்கள்... அதைப்பற்றித் தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று சிரித்தாள் புஷ்பா.

அவளது உதடுகள் சிரித்தபோதும், அவளது கண்களின் கலக்கம் சற்றேனும் குறையாததைக் கண்டும் காணாத வரைய் தன்பாட்டில் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் தேவராஜன். புஷ்பா பயந்திருக்கிறாள் என்று தான் தேவராஜன் எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். காரின் குறுக்காக விழுந்த குமாரசாமியை, புஷ்பா ஏற்கனவே அறிவாள் என்பதோ குமாரசாமி தன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதனால் புஷ்பா இப்போது உள்ளூர நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதோ தேவராஜனுக்குப் புரிய நியாயமில்லைத்தான்.

அன்றிரவு அக்காவும் தங்கையுமாய் குமாரசாமியை அவமானப்படுத்தி விரட்டி விட்ட பிறகு, குமாரசாமி அவர்களது குடிசைப்பக்கமே தலைகாட்டுவதில்லை.

அன்றைக்கு அவன் போனபிறகு புஷ்பா காவேரியிடம் கேட்டாள்.

“யாரக்கா இந்தக் காட்டுமிராண்டி?”

“குமாரசாமி என்று பேர். ரொம்ப நல்லவனாகத்தான் இருந்தான். என்னோட ஓரிரண்டு தடவைதான் இருந்திருக்கிறான். ஆனால்... கணக்குப்பார்க்காமல் எனக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கிறான். இன்றைக்கு இவனுக்கு என்ன வந்ததென்று தான் தெரியவில்லை!”

“அவன் இனிமேல் என்கிட்ட வரமாட்டான்” என்று காவேரி சொன்னபோது அவள் அதற்காக வருத்தப்படு

கிறாளா? சந்தோஷப்படுகிறாளா? என்பது புஷ்பாவுக்குப் புரியவில்லை.

இப்போது புஷ்பாவுக்கு நிச்சயமாகத்தெரிந்தது குமார சாமி இன்றைக்கு இரவு எப்படியும் காவேரியைத்தேடி குடிசைக்குப்போவான். என்னை ஒருவனுடன் காரில் கண்ட கதையைக் காவேரியிடம் காதும் மூக்கும் வைத்துச் சொல்வான்.

‘அன்றைக்கு என்னமோ உன் தங்கச்சி பெரிய பத்தினி என்கிற மாதிரிப் பெரிசாக்கூச்சல் போட்டியேடி... இப்ப பாத்தியாடி... அவ நாத்தம் சந்தி சிரிக்குது’ என்று வாய் கிழியக் கத்துவான். அக்கா விக்கித்துப்போவான். நான் வாசலில் கால் வைக்கும் போதே ஆவேசத்தோடு என்னை எதிர்பார்த்து அக்கா காத்துக்கொண்டிருப்பாள்....

—அதற்குமேல் புஷ்பாவால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. கண்கள் கலங்கின. அருகிலிருந்த தேவராஜனைப்பார்த்தான். அவன் பாதையில் பார்வையைச் செலுத்தியபடி தன்பாட்டில் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு முடிவின்றி பாதை நீண்டு கொண்டே வந்தது.

‘எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?’ என்று புஷ்பா கேட்க, கார் ஒரு ரெஸ்டோரன்டின் முன்னால்நின்றது.

‘‘தாகமாக இருக்கிறது. ஏதாவது குடித்துவிட்டுப் போகலாம் வா!’’ என்று அழைத்தான் தேவராஜன்.

அவள் அவனைத் தொடர்ந்து அந்தப்பிரமாண்டமான ரெஸ்டோரன்டினுள் நுழைந்தாள். அது வசதி படைத்தவர்களுக்காகவே கட்டப்பட்ட ரெஸ்டோரன்ட் என்பது உள்ளே நுழைந்ததும் தான் புரிந்தது. பணக்காரர்கள் என்று மதிப்பிடத்தக்கவர்களும், வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகளும் நிறைந்த அளவில் அங்கே இடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘‘கீழே இடமில்லை போவிருக்கிறதே. மேல் மாடிக்குப் போகலாம் வா!’’ என்றழைத்தான் தேவராஜன்.

“வேறெங்காவது போவோம்!” என்று தேவராஜனின் காதுக்குள் கிககிகுத்தாள் புஷ்பா.

ஏனோ அவளுக்கு உள்ளூரக் கொஞ்சம் நடுக்கமாக இருந்தது.

தேவராஜன் மிரளும் அவளது கண்களைப் பார்த்து அவளைக்கிண்டல் செய்வது போல் சிரித்தான்.

“உனக்கும் எனக்குமென்று யாரும் தனியாக ஓட்டலைக் கட்டி வைத்திருக்கமாட்டார்கள். கொழும்புப்பெண் இப்படிப் பயப்படலாமா?” என்று கேலி செய்து கொண்டே மாடிப்படியேறினான் அவன்.

ஒரு வெய்ட்டர் மாடியறைகளில் ஒன்றின் கதவைத் திறந்து விட்டான். புஷ்பாவும், தேவராஜனும் உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு சாத்திக்கொண்டது.

தயங்கியபடி உள்ளே நுழைந்த புஷ்பா, கதவு சாத்தப்பட்டதும் பதறிப்போனாள்.

“என்ன இது...?”

“உனக்கு என்மீது கொஞ்சம்கூட நம்பிக்கையே கிடையாதா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த அறையினுள்ளிருந்த படுக்கையின் மீது உட்கார்ந்தான் தேவராஜன்.

புஷ்பா அவளை ஒரு மாதிரியாகப்பார்த்தாள்.

அவளைப்போலவே அவளது கண்களும் விஷமத்தனமாக சிரித்தன.

“நான் சீக்கிரமாக வீட்டுக்குப்போக வேணும்!”

“போகலாமே!”

—அவன் தான் உட்கார்ந்திருந்த படுக்கைக்கட்டிலின் காலில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ‘பெல்லை’ அழுத்தினான்.

கதவைத்திறந்து உள்ளே வந்தான் வெய்ட்டர். கையால் குடிப்பது போல் சைகை காட்டிச் சிரித்தான் தேவராஜன். வெய்ட்டரும் பதிலுக்குச் சிரித்தபடியே வெளியேறினான்.

தேவராஜனின் செய்கைகளைப்பார்த்த போது அவன் ஏற்கனவே இந்த இடத்துக்குப் பழக்கமானவனோ என்ற சந்தேகம் பிறந்தது புஷ்பாவின் மனதில்.

அவளைப்பிரிந்து கொண்டவன் போல் பேசினான் தேவராஜன்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்... இந்த இடம் எனக்குப் பழக்கமானது தான்... எத்தனையோ தடவைகள் இங்கு நான் வந்திருக்கிறேன்!”

புஷ்பாவின் முகம் சட்டெனக் கறுத்தது. தேவராஜன் அவளைப்பார்த்துக் குறும்பாகக் கண்ணைச்சிமிட்டி விட்டுச் சொன்னான்:

“முன்பெல்லாம் நான் வந்தது தனியாகத்தான். இப்போதுதான் ஒருஅழகியும் என்னுடன் கூடவந்திருக்கிறாள்.”

புஷ்பா மௌனமாய் அவனையே விழித்துப்பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

“என்ன புஷ்பா... ஒரேயடியாக நின்று கொண்டிருக்கிறாய்... ஏன்? உட்காராமனமில்லையா?” என்று கேட்டபடி எழுந்தான் தேவராஜன்.

அவள் தலையைக்குவிந்து கொண்டாள். அவளை நெருங்கி அவளது தோளை அவன் பற்றிய போது திடுக்கிட்டுப்போனவளாய் பின்வாங்கினாள் புஷ்பா. பயத்தால் அவளது இதயம் படபடத்தது. இமைகள் வேகமாக துடித்தன.

கடந்த மூன்று மாதங்களாகக் காதல் என்ற பெயரில் அவனுடன் பழகியும் அவனுக்குத் தன்னுடைய உள்ளத்தில்தான் அவள் இடம் கொடுத்திருந்தாளே தவிர, அவனது விரல் கூட அவளது மேனியைத் தீண்டாமல் பக்குவமாக நடந்து வந்தாள் அவள்.

இப்போது உரிமையுடன் தான் அவன் அவளைத்தொடுக்கிறான். அவன் தன்னை அணைக்கத் துடிக்கிறான் என்பது அவனது பார்வையிலேயே தெரிந்தது புஷ்பாவுக்கு.

“எனக்கு பயமாக இருக்குது!”

முதலில் அவள் பெண்மைக்கேயுரிய அச்சத்துடன் ஒதுங்குகிறாள் என்று எண்ணி, மேலும் அவளை நெருங்கத் துடித்த தேவராஜன், அவளது இந்த வார்த்தைகளைக்கேட

டுத்தடுமாறினான். அவனை மறுபடியும் தீண்ட விரும்பாத வரைய அமைதியாகத் திரும்பிப்போய் கட்டிலின்மீது உட்கார்ந்தான்.

தேவராஜனின் அமைதியான சுபாவமும், பண்பு தவறாத நடத்தையும் தான் புஷ்பா அவனை விரும்பக்காரணமாக இருந்தன.

திருமணமாகுமுன் ஆண்களைப் பெண்கள் நெருங்குவ தால்தான் பலபெண்களுடைய வாழ்வு சீரழிந்து விடுகிறது என்று அக்கா காவேரி ஒரு தடவை சொன்னது இப்போது புஷ்பாவுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

அதேசமயம் உயிருக்குயிராய் தன்னை நேசிக்கும் தேவராஜனை தன்னைத் தொடக்கூட அனுமதியளிக்கவில்லையே என்ற எண்ணம் அவன்பால் அவளுக்கு ஒரு வகை அனுதாபத்தை ஏற்படுத்திற்று.

வெய்ட்டர் 'கூல்டிரிங்க்ஸ்' கொண்டு வந்தான். முகத்தில் முன்பிருந்த மலர்ச்சி சற்றும் மாறாமலேயே புஷ்பாவைக் கண்களால் அழைத்தான் தேவராஜன்.

“நேரமாகிறது. சீக்கிரம் போக வேண்டாமா?”

இஷ்டப்படாத தன்னைத்தீண்டவே விரும்பாத அவனுடைய பண்பை அவன் தனக்குள் வியந்து கொண்டிருந்தான்.

கூல்டிரிங்க்லைக் காலி செய்துவிட்டு அவர்கள் எழுந்த போது, புஷ்பா உரிமையுடன் அவனது கையைப்பற்றினான். தேவராஜன் தலையைச் சாய்த்து அவனைப்பார்த்தான்.

“எனக்குப் பயமாகயிருக்குது!” என்று குறும்பாகச் சிரித்தான் அவன். அவன் எதிர்பார்க்காமலேயே அவளது கைகள் அவனது தோள்களில் வீழ்ந்து அவனது கழுத்தைச்சுற்றி வளைத்துக்கொண்டன.

“எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் என்னைக் கைவிடமாட்டீர்கள்!”

தாபத்துடன் அவனது முகம் நோக்கிய அவளது கண்களில்- கருவிழிகளில் அவன் தன்னுடைய முகத்தைக் கண்டான். அடுத்த வினாடி அவனது கைகள் அவளது இடையையும் முதுகையும் இறுக்கிக் கொண்டன.

இதழ்கள் நெருங்கின. அது அவள் காணாத புதிய சுகம். அவளது அணைப்பில் அவள் துவண்டபோது அவளது ஆடைகள் நெகிழ்ந்தன. தன்னை மறந்து ஏதோ ஒரு மயக்கத்தில் கலந்து உலகையே விட்டு வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தவள், தேவராஜனின் கைகள் அவளது ஆடையை களைவதற்கு முயன்ற போது திடீரென பூமிக்குத்திரும்பினாள்.

“கொஞ்ச இடம் கொடுத்தால் மிஞ்சுகிறீர்களே!” என்று சிரித்தபடியே அவனிடமிருந்து விடுபட்டு ஆடைகளைச் சீர்படுத்திக்கொண்டாள்.

“அடுத்தது கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்!”

தேவராஜன் அவளை வற்புறுத்தவில்லை.

இருவரும் ரெஸ்டோரன்ட்டை விட்டு வெளியே வந்த போது மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது.

10.

பயந்து பயந்து குடிசை வாசலில் கால் வைத்தாள் புஷ்பா. அக்கா சீறி வெடிப்பாள் என்று எதிர்பார்த்து வந்தவளுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அக்காவும் அம்மாவும் ஏதோவொரு முக்கியமான பிரச்சினையைப் பற்றி அமைதியாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்காவின் முகத்தில் தென்பட்ட மலர்ச்சியிலும் பார்க்க, வழக்கமாக இந்த நேரத்தில் தண்ணி போட்டுவிட்டுப் படுத்துறங்கும் அம்மா நிதானமாக விழித்திருப்பதே புஷ்பாவுக்கு அதிக ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

“ஏன் இத்தனை நேரம்?” என்றோ, “எங்கே போயிருந்தாய்?” என்றோ அக்கா கேள்விகள் எதுவும் கேட்கவில்லை. கடந்த நாலைந்து நாட்களாக புஷ்பா வேலைக்காக அலைந்து கொண்டிருப்பதைக் காவேரி அறிந்திருந்தாள்.

‘படித்துவிட்டுச்சும்மா இருப்பானேன் அக்கா, ஏதாவது ஒரு வேலை கிடைத்துவிட்டால் நாம் நிம்மதியாக வாழலாம். உனக்கும் எந்தத் தொல்லையும் இருக்காது!’ என்று காவேரியைத் தன் வார்த்தைகளால் வசப்படுத்தியிருந்தாள் புஷ்பா. புஷ்பா சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பதாகவே பட்டது காவேரிக்கு.

“தங்கச்சி நல்ல ஒரு வேலை பார்த்தால் அது தனிக் கௌரவம். அவளாவது நல்ல முறையிலே தன்மானத்தோடு வாழமுடியும். எனக்கும் இந்தக்கேடுகெட்ட பிழைப் பிலிருந்து தப்பிக்கொள்ள ஒரு வழிபிறக்கும்?” என்று மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தாள் காவேரி.

நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்றை வெளியேற்றி விட்டு, உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்து தமக்கையினருகில் உட்கார்ந்தாள் புஷ்பா.

“என்னக்கா ... அம்மாவும் நீயும் என்ன திட்டம் தீட்டிறீங்க?”

“உன்னைப்பற்றித்தான் பேச்சு நடக்குது!” என்று மெதுவாகத் தொடங்கினாள் காவேரி.

“என்னைப்பற்றிப் பேச என்ன இருக்குது? என்னுடைய வேலைப்பிரச்சினையா...?”

“இல்லை. இது உன்னுடைய கல்யாணப் பிரச்சினை!”

காவேரியின் பதில் புஷ்பாவைத் திடுக்கிட வைத்தது. இத்தனை நிமிடங்களாக வீசிய அமைதியான தென்றலுக்குப் பின்னால் அவள் முற்றிலும் எதிர்பார்க்காத ஒரு புயல் மூண்டு வந்திருக்கிறதா?

“என்னக்கா சொல்கிறே... எனக்கு கல்யாணமா?” என்று படபடத்தாள் புஷ்பா.

காவேரி பதில் சொல்லாமல் திரும்பித் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“கல்யாணம் என்றதும் இவள் ஏன் இப்படிப்பதறித்துடிக்கிறாள்?” என்பது காவேரிக்குப் புரியவில்லை.

கலங்கிய கண்களுடன்... துயரத்தாலோ, கோபத்தாலோ துடிக்கும் இதழ்களுடன் தன்னையே வெறித்துப்பார்க்கும் தங்கையின் முகத்தைப்பரிவோடு நோக்கினாள் காவேரி.

“அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட தம்பியின் மகனும், கொஞ்சம் தூரத்து உறவுதான்...உன்னை எங்கேயோ பார்த்தாலும் கட்டிலால் உன்னைத்தான் கட்டிக்கொள்வேன் என்று பிடிவாதமாக இருக்கிறோம். அம்மா சொல்கிறா...”

புஷ்பாவின் பார்வை சினத்துடன் தாயின் பக்கம் திரும்பிற்று.

‘பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வைப்பற்றி ஒருபோதும் கவலைப்படாமல் சுயநலத்திலேயே வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டு விட்ட அம்மா... இப்போது திடீரென எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க முயற்சிக்கிறாள் என்றால்... அதற்கு நிச்சயமாக வேறேதோ ஒருகாரணம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும்

“அக்கா...!” என்று மெள்ளத் தமக்கையை அழைத்தாள் புஷ்பா.

“நீயே யோசிச்சுப் பார்த்துச் சொல்லு, இப்போது அவசரமாக எனக்கு ஒரு கல்யாணம் தேவை என நீ நினைக்கிறியா அக்கா? உன் இஷ்டமும் அதுதானென்றால்... நீ அதைச் செய்து வை. எவனுடைய தாலிக்கென்றாலும் கழுத்தை நீட்டுகிறேன்...” என்று மனமளவென வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு அங்கிருந்து எழுந்த புஷ்பா, வெளித்திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு இருளை வெறிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘கல்யாணம்’ என்று என்றாவது ஒரு நாள் அக்கா பேசச் செடுக்கும்போது தேவராஜனைப்பற்றி அவளிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று ஏற்கனவே தீர்மானித்திருந்தாள் புஷ்பா. ஆனால், இப்போதைய நிலையில் அதைக் காவேரியிடம் வெளிப்படுத்த அவள் விரும்பவில்லை.

தேவராஜனைச் சந்தித்து அவளிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு அதற்குப்பிறகு அக்காவிடம் அதைப்பற்றிப் பேசலாம் என்று முடிவெடுத்துக் கிடைக்காள் புஷ்பா.

“அவளை இப்போது கட்டாயப்படுத்த வேணும் அம்மா. அவளுடைய இஷ்டப்படி அவள் கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்கட்டும்!” என்று காவேரி தாயிடம் சொல்வது புஷ்பாவின் காதுகளிலும் வீழ்ந்தது.

“நீ உருப்படப் போறதில்லையடி...!” என்று காவேரிக்குச் சாபம் கொடுப்பதுபோல் முனகிக்கொண்டே எழுந்தாள் அம்மா!

புஷ்பா படுத்துக்கொள்ளும் சமயத்தில், அவள் அறியக் கூடியதாகவே தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டே புறப்படத் தயாரானாள் காவேரி.

“உன்னை விட்டு விட்டு இரவில் எங்கேயுமே போக மாட்டேனம்மா!” என்று அவள் புஷ்பாவுக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதியைக் கடந்துபோன சில இரவுகளாகக் காப்பாற்றி வந்தவள் இப்போது அதை மீறிப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

“எங்கே போகிறாய் அக்கா?” என்று புஷ்பா கேட்கவில்லை, வாசற் கதவை நெருங்கிய காவேரி திரும்பித் தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“விளக்கை அணைத்துவிடு. கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொள். என்னுடைய குரல் கேட்டாலன்றி கதவைத் திறக்காதே” என்று புஷ்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள் அவள்.

‘அக்காவை இந்தக்கேவலமான தொழிலிலிருந்து சீக்கிரம் மீட்டாக வேண்டும்!’ என்று இப்போதுதான் தனக்குள் உறுதியாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டாள் புஷ்பா.

“இரவு பகல் என்றில்லாமல் இப்படி உடம்பை உருக்குலைத்து தகாதமுறையில் அக்கா தேடும் பணத்தால் அவள் எந்தக்கோட்டையைத்தான் கட்டி முடித்தாள்...?”

—இத்தனை காலமும் இல்லாமல் இப்போது திடீரென்று அக்காவின் மீது கோபம் பிறந்தது புஷ்பாவுக்கு.

‘எனக்கு ஒருநல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொடுக்க அக்கா பாடுபடுகிறாள். ஆனால் நான் யார் என்பதை என்னை கட்டிக்கொள்ளப் போகிறவன் தெரிந்து கொண்டிட டால்...? ஒரு விபசாரியின் தங்கை என்று தெரிந்தும் எனக்கு வாழ்வளிக்கக் கூடியளவுக்கு இந்த உலகத்தில் உத் தமர்கள் யாரும் பிறந்திருக்கவில்லையே!’

புஷ்பாவின் மனம் தேவராஜனை நினைத்துக்கொண்டது.

‘என்னை ஒரு நல்ல குடும்பத்துப் பெண் என்று நம்பி யிருக்கும் அவரை நான் மனமறிந்தே ஏமாற்றுகிறேனா? அவரை நான் மணந்து கொண்ட பிறகு எப்போதாவது அவர் என்னுடைய ‘குடும்ப கௌரவத்’ தைப்பற்றிக்கேள் விப்பட நேர்ந்தால்... அதற்குப் பிறகு என் வாழ்வு...?’

அவளது மனத்தை இனமறியாத பயம் சூழ்ந்து கொண்டது. ‘அக்காவை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு நான் அவரை மணந்து கொள்ள முடியாது. அதே சமயம் அவரை மறந்து வேறொருவரை மணந்து வாழவும் என்னால் முடியாது... இந்த நிலையில் நான் எடுத்துக்கொள்ளப்போகும் முடிவு...?’

அந்த இரவு கலைந்து மறுநாள் பொழுது விடிந்தபோது புஷ்பா ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தாள்.

11.

மாலையில் வழக்கமான இடத்தில் தேவராஜனை அவள் சந்தித்தபோது அவனிடம் சொன்னாள்:

“இன்றைக்கு நான் கொஞ்சம் உங்களுடன் மனம்விட்டுப் பேசவேணும்!”

அவள் சொன்னதைக் கேட்டுத் தேவராஜன் சிரித்தான். “அதைத்தான் நானும் உன்னிடம் சொல்ல

நினைத்தேன்''. அவள் அவனருகே காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டதும் கார் புறப்பட்டுவிட்டது.

“இன்றைக்கு எந்த ரெஸ்டோரன்டிற்குப் போவதாக உத்தேசம்?” என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டுச் சிரித்தாள் புஷ்பா.

“இனிமேல் ரெஸ்டோரன்டிற்கே நான் போகப் போவதில்லை” என்றபோது தேவராஜனின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

“இன்றைக்கு நான் உன்னை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகப் போகிறேன்!” என்றான் அவன்.

அவள் மகிழ்ச்சி கலந்த படபடப்புடன் கேட்டாள்: “உங்கள் வீட்டிற்கா?”

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான். கார் புஷ்பாவின் கல்லூரித் தோழி பிரியாவின் வீட்டை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“இங்கே எங்கே போகிறீர்கள்?”

“என் வீட்டுக்கு!” என்று மறுபடியும் சிரித்தான் தேவராஜன். புஷ்பா தடுப்பதையோ தவிப்பதையோ பற்றி கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாதவனாய்க் காரைக் கொண்டுவரப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

“பிரியா... பிரியா இருப்பாளே...?” என்று தடுமாறினாள் புஷ்பா.

“பயப்படாதே! வீட்டில் இன்றைக்கு யாருமில்லை. பிரியாவும், அவளது அண்ணனும், தந்தையும் எங்கோ ஒரு கொண்டாட்டத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். வீடு இன்றைக்குப் பூராவும் என் பாதுகாப்பில்தான்!”

கொஞ்சம் நிம்மதிப்பட்டுக்கொண்டாள் புஷ்பா.

“உங்களுக்குச் சொந்தமாக ஒரு வீடு இல்லையா?” என்று அப்பாவித்தனமாகக் கேட்டாள் புஷ்பா.

“அனாதைக்கு எந்தத் தங்கு மடமாயிருந்தால்தான் என்ன?” என்று தன் நிலையை அவளுக்குப் புரியவைத்தான் அவன்.

“ஆனால் இனியும் நீங்கள் அனாதையாக இருக்க முடியாதே. உங்களுடன் நானும் ஒரு அனாதை வந்து சேர்ந்து விட்டேனே!”

‘என்ன சொல்கிறாய் நீ?’ என்பதுபோல் அவளை உறுத்துப் பார்த்தான் தேவராஜன்.

“இத்தனை நாட்களாக உங்களிடம் ஒரு உண்மையை மறைத்துவிட்டதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். நான் ஒரு அனாதை. என்னைப் பெற்றவர் என்றோ, என் கூடப் பிறந்தவர்கள் என்றோ எனக்கு யாருமே கிடையாது. தெரிந்த உறவினர்கள் வீட்டில்தான் இப்போது தங்கியிருக்கின்றேன்” என்று கண்கள் கலங்க ஒரு முழுப் பொய்யை அவனிடம் மனப்பூர்வமாக ஒப்புவித்துவிட்டு நின்றாள் புஷ்பா.

சில வினாடிகள் வரையில் அவளது முகத்தையே ஊன்றிக் கவனித்தவனின் பார்வை இரக்கத்தோடு அவளில் பதிந்தது. அவளது முதுகை ஆதரவாக மெள்ளத் தட்டிக் கொடுத்தான் தேவராஜன்.

“இனியும் நீ அனாதையில்லை புஷ்பா. இந்த அனாதை தான் உனக்குத் துணையாக இருக்கிறேனே!” என்று தன்னைத் தொட்டுக் காட்டியபோது புஷ்பா பூரித்துப் போனாள்.

“நான் கொடுத்து வைத்தவள்.”

“நமக்குக் கல்யாணம் முடிந்ததும் சொந்தமாகவே ஒரு வீட்டை வாங்கிக்கொள்வோம்.”— இருவரும் சிரித்த படியே பிரியாவின் வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

அந்த வீட்டின் கார் டிரைவர் என்ற உண்மையை மறந்து, தானே அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரனைப்போல நிமிர்ந்து நடந்தான் அவன்.

“இன்றைக்கு இந்த வீட்டில் நம் இரண்டு பேருடைய ராஜ்ஜியமும் தான்.”

அவன் தன்னுடைய கையிலிருந்த சாவியைப் பயன்படுத்தி ஒரு அறையைத் திறந்தான்.

அது படுக்கை அறை!

“வீட்டிலாகட்டும், ஓட்டலிலாகட்டும் நீங்கள் எந்த அறையைத் திறந்தாலும் அது படுக்கை அறையாகத்தான் இருக்கிறது.”—புஷ்பாவின் கிண்டலை இரசித்துச் சிரித்தான் தேவராஜன்.

“என்னுடைய ராசி அப்படி!”

12.

வழக்கம்போல் தேவராஜன் புஷ்பாவைக் கொண்டு வந்து ‘லேன்’ முகப்பில் இறக்கிவிட்டபோது இரவு மணி பத்தைக் கடந்துவிட்டது. அக்காவிடம் எதையாவது சொல்லித் தப்பிவிடலாம் என்ற தைரியம் புஷ்பாவிற்கு இருந்தது. ஆனாலும் காரைவிட்டு இறங்கியபோது இனமறியாத பயவுணர்வு அவளது நெஞ்சத்தைப் பற்றிக் கொண்டது.

காரிலிருந்து இறங்கியதும் கையசைத்துவிட்டு விடுவிடென லேனுக்குள் மறைந்துவிடும் புஷ்பா, இப்போது காரக் கதவின் கைப் பிடியைப் பற்றியவாறு தேவராஜனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

தேவராஜன் அவளுக்குத் தைரிய மூட்டுவதுபோல் சொன்னான்:

“கவலைப்படாமல் போ புஷ்பா! எல்லாம் நல்லபடியாகவே நடக்கும்!”

“உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்!” என்று அவர்கள் கலங்கச் சொன்னபோது, அவளது குரல் துயரத்தால் தழுதழுத்தது. தேவராஜன் காரைக் கிளப்பிக்கொண்டு போய் மறையும் வரையில் லேன் முகப்பிலேயே நின்று காரை வெறித்துக்கொண்டிருந்தாள் புஷ்பா.

கால்கள் குடிசையை நோக்கி மெதுவாக நடை போடத் தொடங்கின. மனமோ அவளைப் பின்னோக்கி இழுத்தது. தூக்க முடியாத சமையொன்றை நெஞ்சில் வைத்து அழுத்தினாற் போன்ற பாரம்.

அவள் குடிசையை நெருங்கினாள். கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. உள்ளே காவேரி இல்லை.

“அக்கா இன்னும் வரவில்லை!” என்று அவளது உதடுகள் முணுமுணுத்துக்கொண்டன.

அவள் உடை மாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென எதிர்க் குடிசையிலிருந்து கூச்சல் கேட்டது.

யாரோ யாரையோ ‘மொத்து மொத்’ தென்று அடிக்கும் சத்தம். எதிர் வீட்டில் மகள், தந்தை, தாய் என்று ஒரு சிறு குடும்பம் குடியிருந்தது. எந்த வம்பு தும்பும் இல்லாமல் அமைதியாகக் காலத்தைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்த அவர்களிடையே இன்றைக்கு என்ன பிரச்சினை?

அந்த லேனிலுள்ள வேறெந்தக் குடிசையாக இருந்திருந்தாலும் புஷ்பா அதைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டிருக்க மாட்டாள். அந்த லேனிலேயே கொஞ்சம் கௌரவமாக வர்ழ்ந்த இந்தக் குடிசையிலேயே ஒரு பூசல் என்றால்...?

தகப்பன் தன் மகளைக் கண் மண் தெரியாமல் விளாசிக்கொண்டிருந்தான். அவனது இதயத்தினுள் வெம்பி, வெடித்து...அவனது உடலின் ஓவ்வொரு அணுவிலும் கலந்து அவனை நிலைமறக்கச் செய்துவிட்டதான சினத்தினோடே அவன் பொருமி வெடித்தான்.

“உனக்கு எந்தக் குறை வைச்சேன்? பூவாட்டம், பொன்னாட்டம் வச்சிருந்தேனேடி... என் தலையிலேயே மண்ணைக் கொட்டிட்டியேடி பாவி... மானத்தோட உன்னைக் காப்பாத்தணும்னுதானே மாடாட்டமா வண்டி இழுத்தே உழைச்சுக் கொட்டறேன்... ஊர் பேர் தெரியாதவனோட கூட்டாளித்தனம் வச்ச வாயும் வயிறுமா வந்து நிக்கிற யேடி... இனியும் நீ ஏன் உசிரோடை இருக்கவேணும்...?”

—அவனது வாயிலிருந்து கேட்கவே சகிக்காத அவ தூறான வார்த்தைகள் தொடர்ந்து வெளிப்பட்டன. நெடு நேரம் வரை அவனது குரல் ஓயவில்லை. அவன் தன் மக னைத்தான் திட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அதைக் கேட்க நேர்ந்த போது புஷ்பா.....?

கதவைத் தாழ்ப்பாளிட்டுவிட்டுத் திரும்பிய புஷ்பா நிலைகொள்ளாமல் தவித்தாள்.

“வாயும் வயிறுமா வந்து நிக்கிறியேடி பாவி!” என்று அக்கா காவேரி ஆவேசம் கொண்டு புஷ்பாவின் தலைமயி ரைப் பற்றிப் பிடித்துப் பிய்த்து எடுப்பதுபோன்ற ஒரு பிரமை.

“இல்லை. எனக்கு அப்படி ஒன்றும் நேராது. நேரக் கூடாது”- அவள் தன் வயிற்றை மெதுவாகத் தடவிவிட்டுக் கொண்டபோது அவளது விரல்கள் நடுங்கின.

‘அவர் என்னைக் கைவிட்டுவிட மாட்டார்’ என்று தனக் குள் சொல்லித் தன்னைத் தைரியப்படுத்திக்கொள்ள முயன் ளாயினும் ஏதோ ஒருவகைப் பீதி அவளது நம்பிக்கையைத் தகர்த்துவிட முனைந்து நின்றது.

பிரியாவின் வீட்டில், அந்தப் படுக்கை அறையில் தேவ ராஜனின் அணைப்பில் அவள் நிலைமறந்தபோது அவளைத் துகிலுரிந்துகொண்டே அவன் அவளுக்கு நம்பிக்கையூட்டிய விதம்...?

“நாம்தான் இனிமேல் இணைந்து வாழப்போகிறவர்க ளாச்சே... நம்முடைய முதலிரவு இதுவாகவே இருக்கக் கும்... இப்படி ஒரு மாளிகை போன்ற வீட்டின் படுக்கை யறையில் நாம் இரண்டு பேரும் தனிமையில் சந்தித்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இனி எப்போதுமே கிடைக்கப் போவதில்லை.”

“மாளிகையாக இருந்தாலும், மண் குடிசையாக இருந் தாலும் உங்கள் மனைவி என்ற உரிமை கிடைத்த பிறகு என்னை நான் உங்களிடம் ஒப்படைப்பதுதான் நியாயம். இப்போது வேண்டாம்!” என்று அவள் மறுத்தபோது, அவளை மடக்குவதுபோல் அவன் கேட்ட கேள்வி...

“அப்படியானால் இப்போது நான் உனக்குப் புருஷனில்லையா? எப்போது நீயும் நானும் மனத்தளவில் கணவன்-மனைவியாகிவிட்டோமோ அப்போதே உனக்கு நான் எனக்கு நீ என்பது உறுதிப்பட்டுவிட்டதே. மனம் ஒன்று பட்டபின் உடலளவில் பிரிந்திருக்க நீனைப்பதில் அர்த்தமில்லையே... என்ன சொல்கிறாய் புஷ்பா?”

பதிலளிக்க முடியாமல் அவள் திணறிய சந்தர்ப்பத்தை அவன் தனக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டான்.

“நீயும் அனாதை. நானும் அனாதை. சேர்ந்தாலும் பிரிந்தாலும் நமது வாழ்க்கையை உருவாக்கிக்கொள்ளப்போகிறவர்கள் நரங்கள் தான். இன்றைக்கே நமது வாழ்க்கையை நாம் தொடங்கிக்கொண்டால் என்ன?”

புஷ்பா அவனது விழிகளை ஊன்றிக் கவனித்தாள். காதலையும் மீறியதான ஒரு போதை அவனது கண்களில் வெளிப்பட்டது. அவனது வீரல்கள் அவளது மேனியை இதமாக வருடிக்கொடுத்தன.

புஷ்பாவின் மனம் குடிசையை நோக்கிப் பாய்ந்தது. அக்கா காவேரி... தங்கை புஷ்பாவின் வாழ்க்கையை வளமுள்ளதாகக் அவள் புரிந்த தியாகங்கள்... பட்ட, படுகின்ற கஷ்டங்கள்...

‘அக்காவுக்கு நான் துரோகமிழைக்கிறேனா?’ என்று ஒரு கணம் கலங்கினாள் புஷ்பா.

‘புஷ்பா! பணம்தான் இன்றைக்கு உலகின் ஜீவநாடி. ஆனால், மனதுக்கு நிறைவையும், பெண்மைக்குப் பாதுகாப்பையும் தரும் ஒரு ஆணின் துணையுடன் பண்பு தவறாத இல்லற வாழ்வில் ஒரு பெண் காணும் இன்பம், எந்த மாளிகை வாழ்விலும் கிடைக்க முடியாது. ஒரு பணக்காரணையல்ல... கடைசிவரை உன்னுடைய தாவிக்குப் பெருமை தரத்தக்க ஒருவனையே உனக்கு மணமுடித்து வைத்து உன்னுடைய சிறப்பான வாழ்க்கையை நான் கண்குளிரப் பார்க்கவேண்டும்’ - என்று அக்கா காவேரி எப்போதோ சொன்ன வார்த்தைகள்...

‘உன் உடலையல்ல... உன்னுடைய உள்ளத்தை நேசிக் கத் தகுந்தவன் தான் உனக்கேற்ற துணைவன்...!’

புஷ்பா திடீரெனத் தேவராஜனின் அணைப்பினின்றும் திமிறி எழுந்தாள். பலவந்தமாக அவனது இறுக்கமான பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டாள். ‘‘புஷ்பா!’’ என்று போதையுடன் அழைத்த தேவராஜனை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை.

மூடியிருந்த அறைக் கதவை நோக்கி அவள் விரைந்து நடந்தபோது வாய்விட்டுச் சிரித்தான் தேவராஜன். அவனுடைய திடீர்ச் சிரிப்புக்கு அர்த்தம் புரியாதவளாய் அவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அவன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அவனை நெருங்கி வந்தான்.

‘‘என்னை நீ ரொம்பவும் தான் புரிந்துவைத்திருக்கிறாய். இல்லையா புஷ்பா?’’ என்று கேட்டபோது அவனது கண் களும் சிரித்தன.

‘‘இத்தனை நாட்கள் பழகியும் நீ என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லையே. அதை நினைத்தால்தான் எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. அப்படி நீ என்னைப் புரிந்து கொள்ளாததும் நன்மைக்குத்தான்... இல்லாவிட்டால் உனக்கு நான் வைத்த சோதனைகளில் வெற்றி, தோல்வியை நிர்ணயிக்க முடியாமலே போயிருக்கும்!’’

எதுவும் புரியாமல் அவனையே விழித்துப் பார்த்தபடி நின்றுருந்தாள் புஷ்பா. தேவராஜன் அவளது பட்டுக் கண்ணத்தில் செல்லமாகத் தட்டிவிட்டுச் சொன்னான்:

‘‘உனக்கு நான் வைத்த பரீட்சைகளில் எல்லாம் நீ வென்றுவிட்டாய் புஷ்பா. உன்னைப்போலத் தன்னுடைய பெண்மையைப் பாதுகாப்பதில் பிடிவாதமுள்ள ஒரு பெண் தான் எனக்கு மனைவியாக இருக்கத் தகுந்தவள்.’’

புஷ்பாவின் விழிகளில் வியப்பும் படர்ந்தது. மனமோ உள்ளூரக் குதூகலமடைந்தது.

தக்கதொரு ஆண்துணையுடன், தகுதியாக, மற்றவர்கள் போற்ற என் தங்கை வாழவேண்டுமென்று அக்கா

காவேரி கொண்டிருக்கும் ஆசைக் கனவுகளுக்கு நிஜவடிவம் கொடுப்பதற்காய், தெய்வமே தேவராஜனின் உருவில் தன்னெதிரே நிற்பதான உணர்வில்... புஷ்பா மெய்மறந்து நின்றாள்.

“எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் உன்னுடைய தூய்மையான காதல் ஒன்றுதான் புஷ்பா... உன்னுடைய உடல் அல்ல!”

தன்னைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் தன்னுடைய இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நடக்க விரும்பாத தேவராஜனின் நல்ல பண்பை அவள் தனக்குள் வியந்துகொண்டிருந்தாள். சாதாரண கார் டிரைவராய் மாதச் சம்பளம் பெறும் இந்த ஏழைத் தொழிலாளியின் இதயம் பல கோடி ரூபாய்க்குச் சமானம்.

பெண் உடலைத் தழுவுவதிலேயே பேரின்பம் காண விழையும் ஆண் வர்க்கத்தில் இந்தத் தேவராஜனைப் போல பெண்ணின் அன்பு நெஞ்சத்தையே தான்கொண்ட காதலுக்குப் பரிசாகக் கேட்கும் நல்ல நெஞ்சங்கள் ஆயிரத்தில் ஒன்றிரண்டுதான் இருக்கக்கூடும்.

‘ஏழை என்று தெரிந்தும் என்விடம் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தார். அனாதை நான் என்று என் வாயாலேயே ஒப்புக்கொண்ட பின்பும் அன்பை வளர்த்தார். என் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகத் தன் சிறு விரல் என் மேனியில் படுவதைக்கூட வெறுத்தார். இத்தகைய ஒரு பண்பாளர் எந்தப் பெண்ணுக்குமே கணவனாகக் கிடைக்க முடியாது!’

ஆனால்... இவர் என்மீது காட்டிய - காட்டுகின்ற காதலுக்குப் பிரதியாக நான் என்ன செய்தேன்?

அணைக்க வந்த அவரது அன்புக் கரங்களுக்குத் தடையை விதித்தேன். அதற்காக அவர் மனம் கோணவில்லையே! இன்னும் இன்னும் என்மீது அன்பையல்லவா அள்ளிச் சொரிகிறார்.

என்னுடைய தாவிக்குப் பெருமை தரும் ஒருவனையே மணமகனாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று அக்கா

ஆசைப்பட்டாள். நான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுவிட்டேன்.

“உங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்திவிட்டேனா ராஜ்?” என்று பரிஷுடன் தேவராஜன் கேட்டான் புஷ்பா.

“இல்லை புஷ்பா! என்னுடைய சோதனைகளின் மூலம் நான்தான் உன்னைப் புண்படுத்திவிட்டேன்.

“ராமனின் பரிட்சைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டதுதான் சீதைக்கு வெற்றி!” என்று சிரித்தாள் புஷ்பா.

“ஆனால் இந்தச் சீதையை நான் தீக்குளிக்கச் சொல்லவும் மாட்டேன்; காட்டிற்கு அனுப்பவும் மாட்டேன்!” என்று பதிலுக்குச் சிரித்தாள் தேவராஜன்.

சிரிப்பும் கலகலப்புமாகச் சில நிமிடங்கள் கரைந்தன. புஷ்பாவின் மடிமீது தலைவைத்துப் படுத்திருந்தான் தேவராஜன். வார்த்தைகள் அடங்கி மௌனத்தில் உணர்வுகள் பரிமாறப்பட்டபோது, இளமை நெஞ்சங்களுக்கே இயல்பாயமைந்துவிட்ட இனிய கற்பனைகளில் இருவரும் தம்மை மறந்தார்கள்.

தனிமையான சூழலும், பருவத் துடிப்புக்களும், எதிர்காலம்பற்றி அவர்கள் இணைந்து சிருஷ்டித்த முடிவுகளுமாய், அவர்கள் அப்போது ஒருவரில் ஒருவர் பிணைந்துவிட்ட நிலையில்...

அவனது அணைப்பிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்ற துடுப்பில்லாதவளாய் அவனுள் சிக்கிக் கிடந்தாள் புஷ்பா.

‘என் வாழ்வின் ஒளியேற்றும் தீபமாய்... என் இதயத்தில் நிறைந்து... என் வாழ்நாள் முழுவதும் துணையாய்த் தொடர்ந்து... என்னை வாழவைக்கப்போகும் இவரிடம் என்னை நான் ஒப்படைத்துவிட்டதில் தவறென்ன?’

என்றோ ஒரு நாள் முதன் முதலாக அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது அவனிடம் தன் மனதைப் பறிகொடுத்தவள். எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளில் தன்னை அவனுடன் இணைத்து, ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன் இப்போது தன் உடல், உள்ளம் இரண்டையும் அவனிடம் ஒப்புவித்து, அவனைத் தன்

னில் கலக்கவைத்து, தான் அவனில் கலந்து கண் மூடிக்கிடந்தாள்.

அப்போது மிகச் *கலபமான காரியமாகத் தெரிந்த அது, இப்போது மிகப் பெரிய பாரதூரமான குற்றமாக அவளது உள்ளத்தை அறுப்பதன் மர்மம் என்ன?

புரியாத உணர்வில்... புஷ்பா குழப்பத்தோடு படுக்கையில் புரண்டாள்.

'அக்கா இதை அறிந்துகொண்டால்...?'

'அதை அறிந்துகொள்வதற்கு அவளுக்கு நேரமேது? அப்படியே அவள் இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் போது, நான் தேவராஜனின் மனைவியாக அல்லவா இருப்பேன்?'

—இப்போது புஷ்பாவுக்குத் துணையாக இருந்தது தேவராஜனுடைய நினைவுதான்.

'அவர் என்னைக் கைவிட்டுவிடமாட்டார்' என்ற அவனுடைய அந்த நம்பக்கைதான், அடுத்த பல சந்திப்புகளின் போது தேவராஜன் அவளிடம் இன்பம் அனுபவிக்க இடமளிப்பதாயிருந்தது.

'அவனுடன் ஒரு நாளாவது இணைந்து வாழ்ந்தால் போதும்' என்று விரும்பியவளைத் தன் வசப்படுத்தி—

'அவனுடையே நான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்' என்ற பிரமையை அவள் மனதில் ஏற்படுத்தும் வகையில் அவளிடம் பக்குவமாக நடந்து தன் தேவைக்கு அவளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சொகுசாகக் காலத்தைத் தள்ளினான் அவன்.

நாளாக ஆக தேவராஜனுடைய பேச்சுக்களிலும், போக்குகளிலும் ஏற்பட்ட மாற்றம் புஷ்பாவைத் திகிலடைய வைத்தது.

அவன் தன்னிடமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகிக்கொள்ள முயல்கிறானே என்ற ஐயம் வேறு அவளுள் தலையெடுக்க ஆரம்பித்தது.

'என்னுடைய எதிர்காலம்பற்றி அக்கா கட்டி வைத்திருக்கும் மனக் கோட்டைகள்...?'

அவள் யாரிடமும் எதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் தனக்குள் ளேயே புழுங்கத் தொடங்கினாள்.

13.

ஒரு வாரத்திற்கு மேலாகியும் குமாரசாமி அறைக்குத் திரும்பி வராதது அமரேசனுக்கு வேதனையைத் தந்தது. குமாரசாமியை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர நினைத்து அவனுடன் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபடப் போய் அந்த வாக்குவாதமே பெரிதாய் முற்றி குமாரசாமியின் மனதில் கசப்பை வளர்த்துவிட்டது. அன்றைக்கு வந்த கோபத்தில், குடித்துவிட்டு நிதானமில்லாமலேயே அறைக்குத் திரும்பிய குமாரசாமியைத் தான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாதென்று இப்போது நினைத்தான் அமரேசன்.

‘நல்லதோ கெட்டதோ நண்பர்கள் என்றிருப்பவர்கள் ஒருவர் குறையை மற்றவர் மிகைப்படுத்திப் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று இப்போது அமரேசனுக்குத் தோன்றினாலும், எல்லீமீறித் தவறான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் நண்பனைச் சீர்படுத்த வேண்டியது இன்னொரு நண்பனின் கடமைதானே என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான் அவன்.

குமாரசாமியின் வாழ்வில் ஏற்பட்டுவிட்ட மிக மோசமான மாற்றத்திற்குக் காரணமானவள் குமாரசாமியின் மனைவி லெட்சுமி. அவள் இப்போது தனது கள்ளக் காதலனுடன் உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக்கொண்டிருப்பாள். ஆனால், அவளால் தன்னுடைய வாழ்வையே இழந்துவிட்ட குமாரசாமி இங்கே ஒரு அலங்கோலமான வாழ்க்கை வாழத் தொடங்கிவிட்டான்.

குடிவெறியிலிருந்தாலும் ரோஷம் மாறாத குமாரசாமி, அமரேசனின் கடுமையான வார்த்தைகளால் தாக்கப்பட்டு சினம் கொண்டவனும்,

‘இனிமேல் இந்த அறையில் என் கால் தூசுகூடப் படாது’ என்று வீரூப்பாகப் பேசிவிட்டு அன்றைக்குப் போனவன்தான், திரும்பி வரவேயில்லை.

எவ்வளவுதான் கோபதாபங்கள் இருந்தாலும் அவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடமாட்டான் என்று நினைத்த அமரேசன் ஏமாற்றத்திற்குள்ளானான்.

இன்று வருவான் நாளை வருவான் என்று அமரேசன் எதிர்பார்த்ததுதான் மிச்சம், ஒரு வாரம் கழிந்துபோய்விட்டதே தவிர குமாரசாமி திரும்பி வரவேயில்லை.

எப்படியாவது அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவனைத் திரும்பவும் அறைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடவேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டான் அமரேசன்.

அவன் எங்கே போயிருப்பான் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமாக இருக்கவில்லை.

குமாரசாமிக்கு நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று அதிகமாகக் கொழும்பில் யாரும் கிடையாது. குமாரசாமி கொஞ்சம் நல்ல நிலையில் இருந்தபோது அவனுக்கு நண்பர்கள் என்று ஒட்டிக்கொண்டிருந்தவர்களும் குமாரசாமியிடம் ஏற்பட்ட திடீர் மாற்றத்தால் மெள்ள மெள்ள அவனிடமிருந்து விலகிக்கொண்டார்கள்.

‘‘குமாரசாமியா... அவனை எனக்குத் தெரியாது’’ என்று ஒரே வாக்கியத்தில் அவர்கள் ஒவ்வொருவராகக் கையை விரித்த போது, அமரேசன் தனக்குள் மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை பூராவும் கொழும்பில் குமாரசாமி போயிருக்கக்கூடிய இடங்கள் என்று அமரேசனுக்குப் பட்ட அத்தனை இடங்களையும் வலை போட்டுத் தேடியும் பயன் கிடைக்காமல் அறைக்குத் திரும்பினான் அமரேசன்.

‘ஒரு வேளை குமாரசாமி தன் ஊருக்கே திரும்பிப்போய் விட்டிருப்பானே...? தன்னுடைய மனைவியை மறுபடியும் சேர்த்துக்கொண்டு...?’

தன்னுடைய சந்தேகம் அர்த்தமற்றதென்று பட்டது அமரேசனுக்கு. ‘வேறு எங்குதான் போயிருப்பான் அவன்?’

அமரேசன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கக்கூடிய செய்தியொன்றுடன் காத்திருந்தான் சொய்ஸா.

‘‘குமாரசாமியை வாற வழியில் பார்த்தேன்!’’

குமாரசாமியைத் தேடி அலுத்துச் சோர்ந்து திரும்பிய அமரேசனுக்கு சொய்ஸாவின் நம்பிக்கையூட்டும் செய்தி ஆறுதலைத் தந்தது.

‘‘அவனை எங்கே பார்த்தாய்?’’ என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டான் அமரேசன்.

சொய்ஸா அடுத்துச் சொன்ன விபரம்தான் அமரேசனைக் குழப்பியது. காவேரியின் குடிசைக்குப் போகும் வேளின் பேரைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான் சொய்ஸா.

‘‘என்னைக் கண்டும் காணாதவன் மாதிரி அந்தச் சந்திலே திரும்பிப் போய்விட்டான்’’ என்றான் சொய்ஸா.

‘‘குடித்திருந்தானா?’’ என்று அவசரமாகக் கேட்டான் அமரேசன்.

‘‘அவ்வளவு குடித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.’’

அமரேசன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

‘‘அப்படியானால்... குமாரசாமி இந்த ஒரு வாரமாக காவேரியின் குடிசையில் தான் காலத்தைக் கடத்துகிறானா?’’

எண்ணிப் பார்க்கும்போதே அருவருப்புக் கொண்டான் அமரேசன்.

‘‘ஒரு நல்ல மனைவியுடன் சீர் சிறப்பாக வாழவேண்டிய குமாரசாமி, ஒரு விபசாரியின் குடிசையில்... நிரந்தரமாக...’’

அன்றிரவு காவேரியின் குடிசைக்கு குமாரசாமியைத் தேடிக்கொண்டு அமரேசன் போனபோது அங்கே அவனது சந்தேகம் ஊர்ஜிதமாயிற்று.

புதிதாகத் தனிக் குடித்தனம் தொடங்கியிருக்கும் இளம் தம்பதிகளைப்போல் சிரிப்பும் கும்மாளமுமாக சேஷ்டைகள் புரிந்துகொண்டிருந்தனர் குமாரசாமியும் காவேரியும்.

காவேரியின் தாயோ, தங்கையோ அப்போது அங்கில்லை. குடிசை வாசலில் வந்து நிற்கும் அமரேசனைக் கண்டு எழுந்து வந்தாள் காவேரி. குமாரசாமியும் அமரேசனைக் கண்டிருக்கவேண்டும். அறிமுகமற்றவன்போல் அலட்சியமாக முகத்தை வேறெங்கோ திருப்பிக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான் அவன்.

அமரேசனுக்கு வேதனையாக இருந்தாலும் அதை அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“வாங்க... வாங்க... உள்ளே வாங்க...!” என்று வர வேற்றாள் காவேரி.

அமரேசன் குடிசை வாசலிலேயே தயங்கி நின்றான்.

“குமாரசாமியைப் பார்க்கவேணும்” என்றான் அவன். காவேரி அமரேசனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள். ‘குமாரசாமியை என்னிடமிருந்து பிரித்துக் கொண்டுபோக வந்தாயா?’ என்று அவனைக் கேட்பதுபோலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

அவள் மறு வார்த்தை பேசாமல் விடுவிடென உள்ளே போனாள். குமாரசாமியிடம் அவள் எதுவோ சொல்வதும், அதற்கு அவன் ஏதோ பதில் சொல்வதும் அமரேசனின் கண்களில் பட்டது.

காவேரி திரும்பி வந்தாள்.

“தன்னை யாரும் தொந்தரவு செய்யக் கூடாதென்று சொல்லச் சொன்னார்” என்றாள் காவேரி.

“உங்களுக்கும் அவருக்குமிடையில் ஏதாவது மனத் தாங்கலா?” என்று காவேரி கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமலேயே திரும்பி நடந்தான் அமரேசன்.

அவன் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை.

‘நம்பிக்கைக்குரியவளாக இருக்கவேண்டிய மனைவியே துரோகம் செய்துவிட்ட பிறகு அவளுடன் வாழ்வதும், ஒரு விபசாரியுடன் குடும்பம் நடத்துவதும் ஒன்றுதான்’ என்ற முடிவிற்குக் குமாரசாமி வந்துவிட்டானா? என்ற கேள்வியே இப்போது அமரேசனின் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

வாழ்க்கையைத் துச்சமாக மதித்து ‘இனி எப்படியும் வாழலாம்’ என்ற அலட்சிய மனப்போக்கிற்கு மாறிவிட்ட குமாரசாமியை இனிப் பழைய குமாரசாமியாகக் காண்ப தென்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமாக இருக்கப் போவதில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்பட்டது அமரேசனுக்கு.

‘இனி அவனை அவன் வழியிலேயே விட்டுவிடுவதுதான் சரி. அதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை’ என்று நினைத்துக் கொண்டு நடந்தான் அமரேசன்.

14.

கால் போன போக்கில் விரைந்து நடந்துகொண்டிருந்தாள் புஷ்பா. நெடுந் தொலைவு நடந்துவிட்டோம் என்ற உணர்வோ, நடந்து களைத்த கால்கள் தள்ளாடுவது பற்றிய அக்கறையோ இல்லாதவளாக அவள் நடந்தாள்.

‘எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. எங்கே போகப் போகிறேன் என்ற முடிவின்றி அவளது பாதை நீண்டுகொண்டே வந்தது. கடற்காற்று சற்றுப் பலமாக வீசிய போதுதான் அவள் தூக்கத்திலிருந்து சட்டென விழித்துக்கொண்டவளைப்போல் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவளது மனத்தைப் போல, கடலின் அலைகள் உயர்ந்து... சிதறி... தாழ்ந்து... ஒரு நிலையின்றித் தக்களிக்குக்கொண்டிருந்தன.

நடந்து களைத்த கால்கள் 'எனக்குச் சற்று ஓய்வுகொடு' என்று அவளைக் கெஞ்சின. அவள் அருகே தெரிந்த 'பெஞ்ச்' ஒன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

மாலை மங்கிக்கொண்டு வருகின்ற வேளை அது. கோல் பேஸில் ஆட்களின் நடமாட்டம் அதிகம் இல்லை. எல்லாமே வெறிச்சோடிப் போய்விட்டதான ஒரு பிரமை அவளுக்கு. அதுவேதான் உண்மையுமோ?

குளிர்ந்த காற்று வீசும் அந்தக் கடற்கரையில்... மாலைப் பொழுதில்... அவள் உடல் வியர்த்துக் கொட்டிற்று. மனமும், உடலும் ஒருங்கே சூடேறியதால் கண்களிலிருந்து வெளியேறவேண்டிய உவர்ப்பு நீர்தான் அவளது கண்ணீராக உடலில் வியர்வையாக வெளியேறிற்றே?

'இன்றையப் பொழுது ஏன் விடிந்தது?' அவள் முற்றிலும் எதிர்பார்க்காத ஒரு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்து... அவளது நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்து... அவளைச் சோதனைக்குள்ளாக்குவதற்காகவா?

சில மணி நேரத்திற்கு முன்பு அவளால் புரிந்துகொள்ளப்பட்ட உண்மைகள்... புஷ்பாவைத் தீராத அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கிவிட்டன.

'இப்படியும் நடக்குமா?' என்று அவளால் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாத ஒன்று அவள் வாழ்வில் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

எதையும் யோசிக்க முடியாமல் புஷ்பாவின் தலை வலித்தது. இன்னும் கொஞ்சம் யோசித்தால் தலையே சுக்கு தூறாக வெடித்துவிடும்போலிருந்தது.

ஆண்களைப் பற்றி அக்கா காவேரி பட்டும் படாமலும் எத்தனை தடவைகள் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பாள்.

அவைகளையெல்லாம் அலட்சியப்படுத்திவிட்டு... தனக்கேற்ற ஒரு துணையைத் தேடிக்கொள்ள நினைத்த புஷ்பாவிற்கு இப்போது கிடைத்திருக்கும் பலன்...?

அக்காவுக்கு இந்த விஷயம் தெரிந்தால் அவள் எப்படித் துடித்துப் போவாள்...? 'தன்னையே உருக்கித் தங்கையை வாழவைக்க முயன்றவளுக்கு புஷ்பா தரப்போகும் பரிசு...?'

'அவளது கற்பனைக் கனவுகளுக்கு நான் சிறிதளவேனும் தகுதியற்றவள் என்பதை உணரும்போது அக்காவின் இதயமே வெடித்து விடாதா?'

—புஷ்பாவால் இன்னும்தான் நம்ப முடியவில்லை. 'தேவராஜனா இப்படி நடந்துகொண்டாள்?'

'அகலிகை மீது மையல்கொண்ட புராண கால தேவராஜனுக்கு உடம்பெல்லாம் பெண்ணுறுப்பாகட்டும் என்று சாபம் கிடைத்ததாமே...! இந்தக் கலியுக தேவராஜனுக்கு உள்ளம் முழுவதும் பெண்ணுறுப்போ?'

வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடத்தில் தேவராஜனைச் சந்தித்து அவனிடம் இனியும் தான் அவனைப் பிரிந்திருக்க முடியாது என்ற உண்மையைத் தெளிவாக்கி, தன்னுடைய வயிற்றில் அவனுடைய காதலின் சின்னம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மகிழ்ச்சியான செய்தியை அவனிடம் சொல்வதற்காய் ஆவலுடன் காத்திருந்தாள் புஷ்பா.

'ஆசை அறுபதுநாள்; மோகம் முப்பது நாள்' என்று தொண்ணூறு நாட்கள் கழிந்தபிறகும் அவளைத் தேடி வருவதற்கு தேவராஜன் முட்டாளா என்ன?

ஒரு நாள் போயிற்று.

'ஏதோ அலுவல் போலிருக்கிறது. அதனால்தான் அவர் இன்று வரவில்லை. நாளைக்கு எப்படியும் அவரைச் சந்திக்கலாம்' என்று குடிசைக்குத் திரும்பினாள் புஷ்பா.

அடுத்தடுத்த தினங்களிலும் வழக்கமான நேரத்தில் அவனுக்காகக் காத்திருந்து ஏமாற்றமடைய நேர்ந்தபோது தான் பயந்துபோனாள் புஷ்பா.

'அவருக்கு உடம்புக்கு ஏதாவது...?' என்றுதான் அவள் கலங்கினாளே தவிர, அவன் தன்னை நிரந்தரமாகவே ஏமாற்றிவிட்டான் என்ற உண்மையை அந்தப் பேதைப் பெண் அறிந்து கொள்ளவேயில்லை.

இரவும் பகலுமாய் பத்துத் தினங்கள் பறந்தோடிவிட்டன. பரிதவிப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியாத புஷ்பா... நன்றாக யோசித்துப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

‘தேவராஜன் எப்படியும் பிரியா வீட்டில்தானே இருந்தாக வேண்டும். அங்கே போய்ப் பார்த்தால் என்ன...?’

பிரியாவைப் பார்க்கப் போகும் சாக்கில் அவள் புறப் பட்டுவிட்டாள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தன்னுடைய கல்லூரித் தோழியைக் காண நேர்ந்தபோது, பிரியா, கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. பரஸ்பரம் நலம் விசாரித்துக்கொண்டனர் தோழிகள்.

பிரியாவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதும் புஷ்பாவின் எண்ணங்கள் யாவும் தேவராஜனைப் பற்றியே சுழன்றுகொண்டிருந்தன.

கண்ணில் படாத கார் டிரைவர் தேவராஜன் ஏங்கே இருப்பான் என்பதை நோட்டமிடுவதிலேயே குறியாக இருந்தாள் புஷ்பா.

புஷ்பாவின் மனவோட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ளாதவளாய் ஏதேதோ பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்த பிரியா திடீரென ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவளாய் மணிக்கட்டைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

‘‘அடடே! நேரமாகிவிட்டது புஷ்பா!’’ என்று எழுந்தாள் அவள்.

‘‘உனக்கு நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அடிக்கடி வா... இப்போது நான் ஒரு பார்ட்டிக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது!’’

புஷ்பா எழுந்தாள். பிரியா புறப்பட்டால் கார் டிரைவர் தேவராஜனும் புறப்பட்டுத்தானே ஆகவேண்டும்? புஷ்பாவின் மனம் பரபரத்தது.

‘‘போயிடாதேடி! போகும் வழியிலேயே உன்னைக் காரில் கொண்டுபோய் டிராப் பண்ணி விடுகிறேன்’’ என்று சொல்லிக்கொண்டே தன்னுடைய அறையை நோக்கி ஓடினாள் பிரியா.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு இருவரும் புறப்பட்ட போது கார்ச் சாவியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள் பிரியா.

காரைப் பிரியாவே ஓட்டத் தொடங்கியது புஷ்பாவுக்குத் திகைப்பைத் தந்தது. 'கேட்கலாமா, கூடாதா?' என்று யோசித்துக் குழம்பிய கேள்வியைக் கேட்டே விட்டாள் புஷ்பா.

“என்ன பிரியா... நீயே காரை ஓட்டுகிறாய்? ஏன்... உங்கள் டிரைவர் எங்கே?”

புஷ்பாவின் கேள்வியைக் கேட்டுக் கலகலத்துச் சிரித்தாள் பிரியா...

“டிரைவரா? எங்கள் வீட்டில் எல்லா வேலைக்கும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் டிரைவர் மட்டும் இல்லை!”

“என்னடி சொல்கிறாய்?” என்று தன் அதிர்ச்சியை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாகக் கேட்டாள் புஷ்பா.

“போன தடவை நான் உன் வீட்டுக்கு வந்தபோது சிவப்பாக-அரும்பு மீசையுடன்-ஒரு டிரைவர்...?” - புஷ்பா கேட்டு முடிக்கவில்லை, அடக்க முடியாத குபீர்ச் சிரிப்பினால் கார் பிரேக்கைச் சட்டென அழுத்தி ஒரு நிமிடம் காரை நிறுத்தி ஸ்டியரிங்கில் முகத்தைச் சாய்த்து சிரித்துத் தீர்த்தாள் பிரியா.

“அவன் டிரைவர் இல்லையடி; என் கூடப் பிறந்த அண்ணன்-ராஜதுரை!”

ஓடிக்கொண்டிருந்த கார் ஒரு பெரும் மரத்துடன் முட்டி மோதி புஷ்பாவின் மூளையே சிதறிவிட்டாற்போல்... அதிர்ச்சியினால் உணர்விழந்து ஒரு நிமிடம் சிலையாகிப் போனாள் புஷ்பா.

அவளுடைய 'தேவராஜனாக' மாறி, மயக்கு மொழி பேசி, அவளது பெண்மையைச் சூறையாடியவன் இந்தப் பிரியாவின் அண்ணன் ராஜதுரையா?

“இப்போது அவர் எங்கே?” என்று கேட்டபோது புஷ்பாவின் குரல் மிகவும் கீழிறங்கிப் போய்விட்டிருந்தது.

“அவன் மேற்படிப்பிற்காக லண்டனுக்குப் போயிருக்கிறான்... பத்து நாட்களாகிவிட்டன.”

உலகமே தலைகீழாகச் சுழல ஆரம்பித்துவிட்டது புஷ்பாவிற்கு.

“காரை நிறுத்து பிரியா!” என்றாள் அவள் அவசரமாக.

“என்னடி... உன் வீடு வந்துவிட்டதா...? பாதி வழியிலேயே இறங்கிக்கொள்கிறாயே?”

அது எந்த இடம் என்று புஷ்பாவிற்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. “இங்கே ஒரு இடத்திற்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது பிரியா” என்று சொல்லிவிட்டு இறங்கிக்கொண்டாள் அவள்.

அவளது இஷ்டப்படி அவளை அங்கேயே இறக்கிவிட்டு விட்டு பிரியா போய்விட்டாள்.

அந்த நேரத்தில் தன்னந்தனியாக நடைபாதையில் நிற்குகொண்டிருப்பது ஆபத்தானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு கால் போன வழியே நடக்கத் தொடங்கினாள் புஷ்பா.

15.

கோல்பேஸ் விளக்குத் தம்பங்கள் ஒளி கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டன. புஷ்பா அந்தச் ‘சீமெந்து பெஞ்சை’ விட்டு எழுந்தாள். பைத்தியம் பிடித்துவிடப்போகிறதோ என்று எண்ணும் அளவுக்கு அவளது சித்தம் குழம்பிப் போயிருந்தது.

வீட்டுக்குப் போகவும் மனமின்றி, தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கவும் முடியாமல் அந்தரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். என்ன செய்வதென்று புரியாமல் அவள் தயங்கி நின்றபோது அவளுக்குப் பின்புறமாய் அவளது தோளை ஒரு கரம் தொட்டது.

திடுக்கிட்டுப் போனவளாய்த் திரும்பினாள் புஷ்பா.. அவளுக்கு முன்னெப்பொழுதுமே அறிமுகமில்லாத ஒரு பெண்மணி அவளருகே நின்றுகொண்டிருந்தாள். முப்பத்தைந்து வயதிலிருந்து நாற்பதிற்குள் மதிப்பிடக் கூடிய உருப்படி. அவங்காரப் பொருட்களை அதிகம் பயன்படுத்தி முகத்தை இளமையாக்கிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

“என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்று அவள் கேட்ட போது, அவளது உதடுகளில் ஓடிய முறுவலில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. பெரிய குடும்பத்துப் பெண்மணி என்பது அவள் சொல்லாமலேயே புரிந்தது புஷ்பாவுக்கு.

“என்னை தெரியாட்டிப் போகுது. பரவாயில்லை! இப்போது நீ எங்கே போறே?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“வீட்டுக்கு!”

புஷ்பா சொன்ன பதில் அந்தப் பெண்ணுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை என்பதை அவளது ஏளனச் சிரிப்பே வெளிப்படுத்திற்று.

“வழக்கமாக ஒரு மைனரோடை காரிலேதானே போவாய்... இன்றைக்கு ஏன் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாய்?”

புஷ்பாவின் உள்ளத்தில் பயம் படர்ந்து அவளது உடல் ஒரு முறை சிலிர்த்து அடங்கிற்று. ‘யாருக்குமே தெரியாது’ என்று அவள் நடத்தி முடித்த காதல் நாடகத்தை உலகம் கண்ணை மூடிக்கொண்டே கவனித்திருக்கிறதா?

“இந்த நிலைமையிலே நீ வீட்டுக்குப் போறது சரியில்லை. என் கூட வா!” என்று அவள் பரிவுடன் அழைத்தபோது புஷ்பா தயங்கினாள்.

“வாழ்க்கையிலே அறிந்தோ அறியாமலோ தவறிழைத்த உன்னைப்போலப் பெண்கள் திருந்தி வாழச் சந்

தர்ப்பமளித்து நல்வழி காட்டுறதுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்குது. அந்தச் சேவா சங்கத்தின் தலைவிதான் நான். உன் மனதிற்குப் பிடித்தமான எந்தவொரு தொழிலையும் எங்கள் சங்கத்தில் நீ தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் நான் செய்து தருகிறேன்... கண்ணியமாக வாழ்றதுக்கு இதைவிட உனக்கு வேறு வழி கிடைக்கப்போவதில்லை. வாம்மா!''

'அவளை நம்பலாமா?'

அப்போதைய சூழ்நிலையில் அவளை நம்பித்தான் தீரவேண்டும். அதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை என்பதைப் புஷ்பா உணர்ந்தாள்.

'அக்கா காவேரி ஆசைப்படுவதுபோல் நான் ஒரு நல்ல பண்புள்ள பெண்ணாக மாறவேண்டும். ஒரு தடவை நான் இழைத்துவிட்ட தவறு இனி என் வாழ்க்கையில் எப்போதுமே ஏற்படக் கூடாது!'

தொலைவில் நின்றிருந்த பென்னம்பெரிய காரில் ஏறி அந்தப் பெண்ணுடன் புறப்பட்டாள் புஷ்பா. அவளது வாழ்வின் அடுத்த அத்தியாயத்தைத் தொடக்கி வைத்தவள் அந்தப் பெண்தான்.

16

கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் குடிசை வாசலிலேயே காவலிருந்தாள் காவேரி. வேலை தேடிப் போவதாகப் புறப்பட்டுப்போன தங்கை புஷ்பா இன்னும் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை.

நேற்று மத்தியானம் புறப்பட்டுப் போனவள் இன்றைக்கு இரவு பத்து மணியாகியும் வரவில்லை. 'எங்கே

போனானோ? என்ன ஆனானோ?' என்று தவியாய்த் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள் காவேரி.

தூக்கமோ, சாப்பாடோ இன்றி 'புஷ்பா புஷ்பா' என்று அவள் புலம்பிக்கொண்டிருந்தது குமாரசாமிக்கு சினத்தைக் கொடுத்தது.

“போனவள் வருவாள் தானே... அவள் என்ன சின்னப் பிள்ளையா?”

“சின்னஞ் சிறுசா இருந்தாத்தான் கவலைப்படமாட்டனே... இவள் வயசுக்கு வந்தவளாச்சே!” என்று அரற்றினாள் காவேரி.

இருப்புக்கொள்ள முடியாமல் அவள் எத்தனை தடவைகளாய்... அந்த 'லேனை'க் கடந்து சந்தித் திருப்பத்திற்கு வந்து பார்வையை விரித்திருப்பாள்...?

மனம் நிலை கொள்ளவில்லை. ஏதேதோ பயங்கரமான சிந்தனைகள்... விபரீதமான கற்பனைகள்...?

‘ஒரு நாள் கூட புஷ்பா இவ்வளவு நேரம் தாமதித்ததில்லையே... இப்போது எதற்காக... எங்கே... யாருடன் தங்கியிருக்கிறாள்? எங்கேயென்று போய்த் தேடுவது? யாரிடமென்று போய் விசாரிப்பது?’

“அவளை நான் தனியாகவே அனுப்பி வைத்திருக்கவே கூடாது!” என்று தலையிலடித்துக்கொண்டாள் காவேரி.

காவேரியைப் பார்க்க குமாரசாமிக்குச் சினமாகவும் இருந்தது; பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

“பொலிசுக்குச் சொன்னால் என்ன?” என்று குமாரசாமியிடம் கேட்டாள் அவள்.

“சொல்லலாம் வா!” என்று உடனேயே எழுந்தான் குமாரசாமி. பொலிஸில் சொன்ன பிறகாவது இவள் கொஞ்சம் அமைதியடையக் கூடுமென்று ஒரு நப்பாசை அவனுக்கு.

“வேண்டாம்!” என்று புறப்பட்டவனைத் தடுத்தாள் காவேரி.

“இன்றைக்கு ராவைக்கும் பொறுத்துப் பார்க்கலாம் வராவிட்டால் நாளைக்குக் காலையில் பொலிகக்குச் சொல்லலாம்.”

குமாரசாமிக்கு எரிச்சல் வந்தது.

“அவள் வருவாள் என்ற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கா இல்லையா?” என்று வெடித்தான் அவன்.

“இருக்கு. எப்படியும் வந்துவிடுவாள்!” என்றான் காவேரி.

“பிறகென்ன... பேசாமல் இரேன்!” என்று அவளை அடக்கினான் அவன். அவனது வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவள்போல் சில நிமிடங்களுக்கு மௌனமாக இருந்தாள் அவள்.

திடீரெனப் பழையபடி வேதாளம் முருங்கைமரம் ஏறிக் கொண்டது.

“ஐயோ... இன்னமும் அவள் வந்து சேரவில்லையே!”

“சே!” என்று சலித்துக்கொண்டே எழுந்தான் குமாரசாமி.

அவன் வெளியே வந்தபோது, குடிசை வாசலில் அன்னுடன் மோதிக்கொள்ளுமாப் போல் எதிர்ப்பட்டாள் புஷ்பா. அவளை ஒரு தடவை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு குடிசையினுள் நுழைந்தவள்—

“அக்கா!” என்று ஆசையுடன் குரல்கொடுத்தாள்.

தாவி வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டாள் காவேரி.

“எங்கேடி போயிருந்தே பாவி... உன்னை நினைச்சு நினைச்சு இந்த ரெண்டு நாளா நான் உயிரை விட்டுக்கிட்டிருக்கிறேனே...!”

புஷ்பா அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

“இனிமேல் நீ அளவே தேவையில்லை அக்கா!” காவேரியின் முகத்தில் கேள்விக்குறி...

“எனக்கு வேலை கிடைச்சுப்போச்சுது அக்கா!”

“உண்மையாகவா?” என்று மகிழ்ச்சி கலந்த படபடப்புடன் கேட்டாள் காவேரி.

“பின்னே... பொய்யா சொல்றேன்? இனிமேல் நீ நிம் மதியாக இருக்கலாம் அக்கா. எந்தக் கஷ்டமும் படவேண்டியதில்லை. நான் உன்னைக் காப்பாத்துவேன்...”

“என்னை நீ காப்பாத்த வேணும் அம்மா... உன்னை நீ காப்பாத்திக்கொண்டால் போதும்...” - என்று கண்களில் நீர் மலக காவேரி சொன்னபோது, அவள் என்ன அர்த்தத்தில் பேசுகிறாள் என்பதைப் புஷ்பா புரிந்துகொண்டாள்.

“நான் உன் தங்கச்சியில்லையா அக்கா!”

“நீ என் கூடப் பிறந்ததாலே நீ எனக்குத் தங்கச்சியாக இருக்கலாம். ஆனால்... வாழ்க்கையிலே நீ எனக்குத் தங்கச்சியாக இருக்கவேணும் அம்மா...” என்று காவேரி.

“இன்னொரு விஷயம்...” என்று தொடங்கிய புஷ்பா, அதைச் சொல்லத் தயங்கியவளாய் காவேரியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“சொல்லம்மா!”

“இனி நான் இங்கே தங்கியிருக்க முடியாது!” என்று புஷ்பா.

“ஏன் புஷ்பா?”

“நான் வேலைசெய்யும் இடத்திலேயே தங்கியிருக்க வேணும்!”

“இரவிலுமா?”

புஷ்பா சிரித்தாள்.

“இரவிலே நான் இங்கே இருக்கிறதைவிட அங்கே இருக்கிறது எனக்குப் பாதுகாப்புக்கூட. துணையாக நிறையப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்... ஆனால் அக்கா, என்னுடைய இனிமேல் அடிக்கடி வந்து உன்னைப் பார்க்க முடியாது. எப்பிடியும் மாசத்திற்கு ஒரு தடவையாவது உன்னை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போவேன்... நீ கஷ்டப்படாதே அக்கா... இவ்வளவு காலமும் நீ எனக்காகப்பட்ட கஷ்டம் போதும். மாதா மாதம் நான் உன் செலவுக்குப் பணம் அனுப்புகிறேன்... நான் வரட்டுமா அக்கா?”

“இப்போதே போக வேணுமா புஷ்பா?”

“கார் தெருவில் காத்துக்கொண்டிருக்குது!” புஷ்பா புறப்பட்டுவிட்டாள். தங்கையைத் தழுவிக்கொண்டு விம்மி வெடித்து... அந்த இரவில் அவளை வழியனுப்பி வைத்தாள் காவேரி.

அவளைக் கொண்டுவந்து இறக்கி விட்டுவிட்டு, அவள் திரும்பி வரும்வரை காவலிருந்து, அவளை மறுபடியும் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டது ஒரு பென்னம் பெரிய கார்.

காரிலேறி மறையும் தங்கை புஷ்பாவைக் கண்டு பூரிப்பும் பெருமையுமாய், அவளைப் பிரியும் துயரினால் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோட தன்னுடைய குடிசைக்குத் திரும்பினாள் காவேரி.

வாயிலிருந்த குறைச் சுருட்டைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, ‘தூ!’ என்று தெருவில் காறித் துப்பினாள் குமாரசாமி. அவளை அலட்சியமாகப் பார்த்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்த காவேரியைத் தொடர்ந்து குடிசையினுள் நுழைந்தான் அவன்.

வெளியே இருள்.

காவேரியின் மனதில் இப்போது இருள் இல்லை.

17.

கூலத்திற்கு என்ன கவலை?

யாருடைய நல்லது கெட்டதுகளைப் பற்றியோ, இன்பதுன்பங்களைப் பற்றியோ அக்கறைப் படாமல் பறந்து கொண்டிருக்கிறது அது.

“புஷ்பா வேலைக்குப் போய் அதற்குள் ஒரு மாதமாகிவிட்டதா என்ன?”

முதல்நாள் வந்த மணியோடரை அன்று கந்தோரில் போய் பணமாக மாற்றி எடுத்துக் கையில் வைத்து எண்ணிய போது காவேரியின் விரல்கள் நடுங்கின.

மொத்தமாக ஐந்நூற்றைம்பது ரூபாயை ஒரேநேரத்தில் ஒன்றாகப் பார்க்கிறாள் அவள். அதுவும் அவளுக்குக் கிடைத்த சொந்தப்பணமாக! இத்தனை காலமாக அவள் கண்ட கனவுகள் பலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. புஷ்பாவை வளர்த்து, படிக்க வைத்து, இன்று கைநிறையச் சம்பாதிக்கும் ஒரு நல்ல பெரிய வேலையில் அவளைச் சேர்த்து...? புஷ்பா கெட்டிக்காரி மட்டுமல்ல. அக்காவின மீது அளவு கடந்த பாசம்கொண்டவளுந்தான். இல்லாவிட்டால் தனக்குக் கிடைத்த சம்பளப்பணம் முழுவதையும் அக்காவின பெயருக்கு உடனேயே அனுப்பி வைத்திருப்பாளா?

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அவள் இந்தப் பணத்தைச் சம்பாதித்திருப்பாளோ?” — நெடுமூச்செறிந்தாள் காவேரி.

“கஷ்டப்பட்டால் பரவாயில்லை. ஆனால் வாழ்க்கையில் கேவலப்படாமலிருந்தால் அதுபோதுமே” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள் அவள்.

புஷ்பாவை அப்போதே சந்தித்து அவள் அனுப்பி வைத்திருந்த அந்தப் பணத்தில் அவளுக்குத் தேவையானவைகளை வாங்கிக்கொடுத்து மகிழவேண்டுமென்று மனம் விரும்பினாள் காவேரி.

ஆனால் அவளை எப்படிச் சந்திக்க முடியும்? “இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு கூடத் தனக்கு லீவு கிடைக்குமோ தெரியவில்லை” என்று கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தாள் புஷ்பா.

குமாரசாமிதான் புஷ்பாவின் கடிதத்தைக் காவேரிக்குப் படித்துக் காட்டினான். ஏக்கம் நிழலாடிய விழிகளுடன் குமாரசாமியைப் பார்த்தாள் காவேரி.

“அப்படியானால் இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு நான் புஷ்பாவைப் பார்க்கவே முடியாதா?” என்று கவலையுடன் கேட்டாள் அவள்.

“இடையில் லீவு கிடைத்தால் வந்துபோவாள்” என்ற குமாரசாமி, காவேரியைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“அவள் வந்தாலென்ன... வராவிட்டால்தான் என்ன... உனக்குத்தான் பணம் வந்துகொண்டிருக்கிறதே. சந்தோஷமாகக் காலத்தைத் தள்ளவேண்டியதுதானே!”

“பணம் என்னய்யா பெரிய பணம்... அன்புக்கு முன்னாலே. இந்தப்பணம் எந்த மூலைக்கு?”

“சரிதான், அளவுக்கு மீறிப் பணம் கிடைச்சிட்டா அதுக்கு மதிப்பே இல்லையா என்ன? நீ இப்பிடியொரு வாழ்க்கை வாழறதுக்குக் காரணமா இருந்ததே இந்தப் பணம்தானே!”

“அவன் கூறுவது சரிதானே!”

குமாரசாமி கூறிய வார்த்தைகள் காவேரியை அவளது இறந்த காலத்துக்கு இழுத்துச் சென்றன.

குமாரசாமி சொல்வது எவ்வளவு உண்மை? இத்தனை காலமாக அவள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை...? அவளா வாழ்ந்தாள்? இந்தப் பணம்தான் எத்தனை விதமாக வாழவைத்தது...?

காவேரிக்கு அப்போது பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதிருக்கும். ஏழ்மையிலும் வாடாத கட்டுடல்... பருவ வனப்பில் பூரித்துச் சிரிக்கும் அங்கங்களில் பொங்கித்ததும்பும் அழகு...

அந்த லேனிலுள்ள அத்தனை குடிசைகளிலுமுள்ள பெண்களின் மத்தியில் காவேரி அழகிதான். சந்தேக மில்லை. காரண காரியங்கள் உண்டோ, இல்லையோ— இயற்கை தன் விதிமுறைக்குப் புறம்பானது போல் சில காரியங்களைச் செய்துவிடுவதுமுண்டு.

விபரமறியாத சிறுவர்களும், அனுபவித்து ஓய்ந்த கிழவர்களும்கூட காவேரியின் அந்தப் பருவச் சிரிப்பின் கவர்ச்சியில் மனதைப் பறிகொடுத்து விடும்போது அவளைச் சந்திக்கின்ற வாலிப உள்ளங்கள் என்னபாடுபட்டிருக்கும்?

அவள் சிறுமியாக இருந்த காலந்தொட்டு அவளுக்கு அவ்வப்போது சின்னச் சின்ன உதவிகள் செய்து அதற்

குப் பிரதியுபகாரமாய் அவளது பிஞ்சுடலில் அங்க சேஷ்டைகள் புரிவதில் இனிமை கண்டு அவளைச் சிரிக்கவும் வைக்கும் ஒரு மனிதர் அந்த வேனின் திருப்பத்திலுள்ள தெருவின் மறுபுறத்தில் ஒரு சிறிய பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்தார்.

அவள் பருவமடைந்த பிறகும் தன்னுடையசேஷ்டைகளை மறக்காத அந்த முப்பத்தெட்டு வயதுக்காரருக்கு அவள் மீது ஒரு கண்.

அவரது பார்வையில் வெளிப்படும் விரகதாபத்தைப் புரிந்துகொண்டோ என்னவோ அவரது சேஷ்டைகளில் இருந்து லாவகமாகத் தப்பி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவரை விட்டு கைநழுவிக்கொண்டிருந்தாள் காவேரி.

எப்படியும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போகாது என்று அந்த மனிதர் காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் எதிர்பார்த்த அந்தச் சந்தர்ப்பம் திடீரென்று ஒருநாள் இரவு... தன்னந்தனியாக வந்து நின்று அவரது கடைக் கதவைத் தட்டிற்று.

வழக்கமாக அந்த நேரத்தில் உயிர் போவதாக இருந்தாலும் கதவைத் திறக்காத அந்த மனிதர், காவேரியின் “ஐயா... ஐயா...” என்ற குரலைக் கேட்டு ஒரு அவசரத்துடன் கதவைத் திறந்தார்.

கண்களில் கலக்கமும் உடலில் நடுக்கமுமாக நின்று கொண்டிருந்தவளை—

“உள்ளே வாம்மா...” என்று பரிவுடன் அழைத்தார்.

அவரிடம் தான் கேட்க வந்ததை எப்படிக்கேட்பது என்று தயங்கினாள் காவேரி, கைகளைப் பிசைந்து கொண்டே!

“நீங்க... எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீங்களா?” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கி விழுங்கி அவள் கேட்ட போது, அவளது உடலின் வனப்பையெல்லாம் ஒரே யடி யாக

வீழுங்குவதுபோல் அவனைப் பார்வையால் மென்றார் அவர்.

‘கேள்’ என்பது போல் தலையசைத்தபடியே ஒரு முறை கூரையைப் பார்த்தவரின் கண்கள்... அவர் ஏதோ மனக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டதும் மறுபடி அவள் முகத்தில் வந்து தரித்தன.

‘என் தங்கச்சிக்குச் சுகமில்லை... ரொம்பக் கடுமையாக இருக்குது..... அதனாலே.. அதனாலே.....?’ அவள் வார்த்தையை முடிக்க முடியாமல் திணறினாள். அவள் கேட்கப் போவதை ஊகித்துக் கொண்டவராய் அவர் கேட்டார்:

‘‘உனக்குப் பணம் வேணுமா?’’

அவள் மௌனமாகத் தலையசைத்தாள். ‘‘தருவீங்களா?’’ என்று ஏக்கத்துடன் எதிர்பார்க்கும் அவளது கண்கள்...

‘‘வழக்கமாக நான் வட்டிக்குத்தான் பணம் கொடுக்கிறது. ஆனாலும் நீ வந்து கேட்கிறதாலே...’’ என்று இழுத்தாற் போல் சொல்லி நிறுத்தினார் அவர்.

பணம் கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவளுள் பூத்தது.

‘‘நான் உனக்கு உதவி செய்தால்... நீயும் எனக்குப் பதில் உதவி செய்யணும் இல்லையா?’’

‘‘சொல்லுங்க ஐயா... என் உசிரை வேணுமானாலும் கொடுக்கறேன்...!’’ என்று துடிப்பாகச் சொன்னாள் அவள்.

அவர் மோகம் ததும்பச் சிரித்தார்.

‘‘உயிரா? உன் உயிர் எனக்கு எதற்கு?’’ என்று கேட்டபடியே அவனை நெருங்கி நின்று அவளது தோளை மெல்லப் பற்றிப் பிடித்தார்.

‘‘கொஞ்ச நேரத்துக்கு நீ என் கூட இருந்தாப் போதும்.’’

காவேரி திடுக்கிட்டாள். பருவப் பெண்ணான அவளுக்கு அவரது நோக்கம் புரிந்தும் புரியாதவள் போல் விழித்தாள்.

“எதுக்குங்க ஐயா?”

“இதையெல்லாம் பச்சையாகச் சொல்லுவாங்களா?” என்று விஷமத்தனமாகச் சிரித்தார் அவர்.

“ஒரு பெண் இப்படியும் பணம் சம்பாதிக்கலாமா?” என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள் காவேரி.

“இந்த மனிதனின் பணமும் வேணும், ஒன்றும் வேணும் என்று ஓடிவிடலாமா? என்றுகூட ஒரு வினாடி யோசித்தாள் அவள். ஓடிவிடலாம்தான். ஆனால் இந்த இரவில் இவரை விட்டால் உதவிசெய்ய வேறு யாருமில்லையே...!

நோயினால் குடிசையில் கிடந்து துடிக்கும் தங்கை புஷ்பாவின் பிஞ்சு முகம் அவள் கண்களுக்குள் நின்று “அக்கா...” என்று வேதனையால் முனகுவது கேட்கிறதே!

இனியும் நேரத்தைக் கடத்த அவள் தயாராக இல்லை.

“நீங்க எது சொன்னாலும் சரிங்க!” என்றாள் அவள்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து அவளது கையில் பத்து ரூபா தாளொன்றை அவர் திணித்த போது அவளுடைய கண்கள் பனித்தன. நிச்சயமாய் அது நன்றியினால் அல்ல.

“உனக்கு எப்பெப்ப என்னென்ன உதவி வேணுமானாலும் தயங்காமல் என்னிடம் வந்து கேள்!” என்றார் அவர்.

“சே! நீயும் உன் பணமும்!” என்று மனதிற்குள் குமுறிக் கொண்டாள் காவேரி.

கடந்த ஒரு மணி நேரமாக அவளை என்னபாடுபடுத்தி விட்டார் அந்த மனிதர். அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்து, அவளைத் தின்னாமல் தின்று, சக்கையாய் அவளை வெளியில் அனுப்புவதற்கு அவர் அவளுக்குச் செய்த உதவி—

‘பத்து ரூபாய்’

“என்னுடைய முதற் சம்பளம் அதுதான்!” என்று இப்போது நினைத்துக்கொண்ட காவேரிக்கு அந்த நினைவு கசப்பாக இருந்தது.

ஆனால் அந்தபத்துரூபாய் மட்டும் அன்றைக்குக் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் புஷ்பா உயிர் பிழைத்திருக்கமாட்டாள். வளர்ந்து, படித்து, நல்ல வழியில் இப்படிப் பெருந்தொகையாய்க் கைநிறையச் சம்பாதித்திருக்க மாட்டாள். நான் அழிந்தாலும் என் தங்கச்சியாவது மானத்தோடு தலை நிமிர்ந்து வீரம் ஒரு வழி செய்துவிட்டேனே!”

“ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை...” என்று சமாதானம் சொல்லித் தன்னுடைய இழந்து போன மானத்துக்காக நியாயம் கற்பித்துக்கொண்டாள் அவள்.

“இனிமேல் நான் எவன் முன்றடியும் போய் இழித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டியதில்லை.”

சேலைத் தலைப்பில் தங்கையின் உழைப்பை முடிந்து இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு நடந்தாள் காவேரி.

“இன்னும் சில மாதத்தில் புஷ்பாவுக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்துக் கலியாணம் செய்து வைத்து அந்தக் காட்சியைக் கண்குளிரப்பார்க்க வேண்டும்” என்று அவளது அடுத்த கனவு விரிந்தது.

18.

குமாரசாமியைத் தேடி வந்த அந்த இளைஞன் நேராக அமரேசனின் அறைக்கே வந்துவிட்டான்.

“என் பெயர் கணேஷ். அவசரமாக நான் குமாரசாமியைச் சந்தித்தாக வேண்டும்!” என்று அமரேசனிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு தான் வந்த விஷயத்தையும் சொன்னான் அவன்.

“நீங்கள் குமாரசாமிக்கு வேண்டியவரா” என்று கேட்டான் அமரேசன்.

“ஒருவகையில் பார்க்கப்போனால் அப்படித்தான். குமாரசாமியைவிட குமாரசாமியின் மனைவி லெட்சுமிக்கு நான் நெருங்கிய சொந்தக்காரன்.”

“நீங்கள் எதற்காகக் குமாரசாமியைப் பார்க்கவேண்டும்?”

அவன் உடனே பதில்சொல்லத் தயங்கினான். அமரேசனிடம் மன்னிப்புக் கேரருவது போல் தலையைச் சற்று குனிந்து அமரேசனைப் பார்த்தும் பார்க்காமல் சொன்னான் அவன்;

“அது ஒரு அந்தரங்கமான விஷயம்.”

அமரேசன் முறுவல் காட்டினான்.

“அநேகமாகக் குமாரசாமியின் அந்தரங்கங்கள் முழுவதுமே தெரிந்து கொண்டிருக்கும் அவனுடைய ஒரே நண்பன் நான்தான் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அமரேசனை நம்பி அந்த அந்தரங்க விஷயத்தைச் சொல்லலாமா என்ற கேள்விக்குறி வந்தவனின் முகத்தில் தெரிந்தது.

“குமாரசாமி இப்போது எங்கே தங்கியிருக்கிறான்? என்பதை நீங்கள் சொன்னால் போதும்.”

“சொல்கிறேன்... ஆனால், நீங்கள் அங்கு போய் அவனிடம் அவமானப்பட்டுத் திரும்பக்கூடாது என்பது தான் என் விருப்பம்.”

கணேஷ் குழப்பமடைந்தவரையே நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

“அவனுடைய மனைவியே திரும்ப வந்து மன்னிப்புக் கேட்டு அழைத்தால் கூட அவன் இனித்திரும்ப வருவானா என்பதுதான் என் சந்தேகம்.”

“உங்களுக்கு அதுவும் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் கணேஷ்.

“எதுவும்?”

“குமாரசாமி தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரிந்து வந்தது வும்!”

“தெரியும்!”

சில வினாடிகள் கணேஷ் எதையோ யோசித்துக் கொண்டு மெளனமாக இருந்தான்.

“குமாரசாமியின் மனைவியின் சார்பில்தான் நான் இப்போது குமாரசாமியைத் தேடி வந்திருக்கிறேன்!”

“அவனை அழைத்துப் போகவா?”

ஆமென்பது போலத் தலையசைத்தான் கணேஷ்.

“நிலை தவறிய மனைவியுடன் குடும்பம் நடத்த எந்தக் கணவன்தான் விரும்புவான்?”

“அப்படியானால் குற்றம் அவளுடையதுதான் என்கிறீர்களா?”

“நிச்சயமாக!”

“குற்றம் இவன் மீதும் இருக்கலாமில்லையா?”

“எவ்வளவு குற்றம் வேண்டுமானாலும் இவனிடம் இருக்கட்டுமே. இவனையே நெறிப்படுத்த வேண்டிய மனைவியே இவனுக்குத் துரோகம் புரிந்தது மன்னிக்கவே முடியாத குற்றம்.”

“நீங்கள் உங்கள் நண்பனுக்காகவே வாதாடுகிறீர்கள்.”

“இல்லை. நியாயத்துக்காகவே வாதாடுகிறேன்.”

“நியாயம் எதுவென்று தெரியாமல் அதற்காக வாதாடுவதில் அர்த்தமேயில்லை” என்றான் கணேஷ்!

வாயடைத்துப் போனவனாய் அவனது முகம் பார்த்தான் அமரசன்.

“குற்றமிழைத்தே குற்றவாளிகள் என்று பெயர் எடுப்பவர்களுமுண்டு. குற்றம் புரியாமலேயே குற்றவாளிகளாகப் பெயரெடுப்பவர்களும் உண்டு. குற்றம் புரியாமலே குற்றவாளியாகப் பட்டம் பெறுபவர்களுமுண்டு. முன்னது நியாயம்... பின்னது பரிதாபம்... குமாரசாமியின் மனைவி லெட்சுமி இரண்டாவது ரகம். குமாரசாமியின்

அனுவசியமான சந்தேகத்தால் அவளது வாழ்வு பாழாக்
கப்பட்டுவிட்டது?"

“சந்தேகமா?”

“களங்கமற்ற ஒருத்தியின் மீது குற்றம் சுமத்துவதற்கு
கட்டிய கணவனின் சந்தேகம்தானே அடிப்படைக் காரண
மாக இருக்கவேண்டும்?”

“இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகியும் மனைவி
மீது கொண்ட அன்பு மாறாதவன் அவனைச் சந்தேகிக்க
முடியுமா?”

“அதுதான் அவனுடைய பலவீனம். ஒழுக்கம் தவ
றாத மனைவியையே களங்கமுள்ளவளாக எடைபோட்டது
குமாரசாமியின் பலவீனம்தான்.”

“ஆனால் அவன் தன் மனைவியைக் கையும் களவுமாகப்
பிடித்திருக்கிறானே?”

“அப்படித்தான் அவன் உங்களிடம் சொன்னானா?”

“ம்...!”

“குமாரசாமி சந்தேகக்காரன் மட்டுமல்ல, அவசரக்
காரனுங்கூட! ‘தான் கள்ளன் பிறரை நம்பான்’ என்று
ஒரு பழமொழி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே... தங்களிடம்
உள்ள பலவீனங்கள் தங்களது மனைவியரிடமும் இருக்கக்
கூடுமென்று சிலர் நம்புவதால்தான் இதுபோன்ற குழப்
பங்கள்!”

‘ஆனால் ஒரு காலத்தில் அவன் தன் மனைவி மீதும்
குழந்தைகள் மீதும் உயிரையே வைத்திருந்தவன்,’

“இப்போது...?”

“மனைவி கெட்டுப்போனபின் மானமாவது... மரியா
தையாவது... அவனும் கெட்டுப் போய்விட்டான்...”

“எதிர்பார்த்ததுதான்!” என்றான் கணேஷ்!

“தன்னுடைய தவறுகளுக்கு நியாயம் கற்பிக்க குமார
சாமிக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை, அந்த அபலைப் பெண்
மீது களங்கம் சுமத்திவிட்டுவந்துவிட்டான்.”

கணேஷ் சொன்னதை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் மறுத்துப் பேசவில்லை அமரேசன்.

“இவ்வளவு தூரம் அந்த லெட்சுமிக்காக வாதாடுகிறீர்களே... நீங்கள் யார்?”

“தன்னுடைய மனைவியின் கள்ளக் காதலன் என்று குமாரசாமி யாரைக் குறிப்பிட்டானே... அந்தப் பேர் வழி நான்தான்” என்றான் கணேஷ் அமைதியாக.

“அவள் குற்றமற்றவள் என்று நிரூபிக்க என்னைத் தவிர வேறு யாரும் முன்வரப் போவதில்லை” என்று சொன்ன போது கணேஷின் குரல் தொய்ந்து போய் இருந்தது.

“ஓ!” என்று பெரு விரலால் நெற்றியை வருடிவிட்டுக்கொண்டான் அமரேசன்.

இந்த கணேஷை எந்த அளவுக்கு நம்புவதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

கணேஷ் படித்தவனாகத் தெரிந்தான். பேசும் வார்த்தைகளைக் கொண்டு மதிப்பிடும் போது பண்புள்ளவனாகவும் தோற்றமளித்தான்.

“வெளித் தோற்றத்தைக் கொண்டு மனிதர்களை எடைபோடுவது பைத்தியக்காரத்தனம்” என்பது அமரேசனின் அபிப்பிராயம்.

“இப்போது நீங்கள் குமாரசாமியைச் சந்தித்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“உண்மையை அவனுக்கு உணர்த்தி அவனையும், அவனது மனைவியையும் சேர்த்துவைக்கப் போகிறேன்.”

“இப்போதுதான் அந்த எண்ணம் உங்களுக்கு வந்ததோ? இத்தனை நாட்களாக என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள்?”

“நான் ஊரிலேயே இல்லை!” என்றான் கணேஷ்.

“குமாரசாமி புறப்பட்டு வருவதற்கு முதல் நாள் தான் நானும் ஊரிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குப் போய் விட்டேன். முந்தாநாள்தான் மறுபடி ஊருக்குத் திரும்பி

னேன். கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் இரண்டு குழந்தைகளை யும் வைத்துக்கொண்டு கலங்கி நின்ற லட்சுமியைக்கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தேன். குமாரசாமி தன்னை வெறுத்துப் போய்விட்டதாகச் சொல்லிக் கதறி அழுதாள் அவள். அந்த பரிதாபத்தை பார்க்கச் சகிக்காதவனாய் உடனேயே குமாரசாமியைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன்.

“குமாரசாமி அவ்வளவு சுலபமாக உங்கள் வழிக்கு வருவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை” என்றான் அமரேசன்.

“தன் மனைவியையே நம்பாமல் பிரிந்து வந்தவன் உங்களது வார்த்தைகளை நம்புவானோ என்பது சந்தேகம் தான்.”

லெட்சுமியின் துயரத்தைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமல் “எப்படியும் குமாரசாமியைக் கொண்டு வந்துசேர்த்து விடுகிறேன்” என்று ஏதோ ஒரு வீரப்பில் சபதம் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்ட கணேஷ், அமரேசனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிறகுதான் அதிலுள்ள சிக்கலை உணர்ந்தான்.

“ஒரு சந்தேகம்!” என்றான் அமரேசன் திடீரென்று—

“குமாரசாமியின் மனைவி லெட்சுமிக்கும், உங்களுக்கும் திருமணத்திற்கு முன்பு காதல் கீதல் என்று ஏதாவது .....?”

“அவள் என் மாமன் மகள் என்பதைத் தவிர வேறு எந்தத் தொடர்பும் இருந்ததில்லை. சிறு வயது முதலே நான் அவளை என் சகோதரியாகத்தான் கருதிப் பழகி வந்திருக்கிறேன். அவளுக்கும் எனக்குமிடையில் காதல் இருந்திருந்தால் குமாரசாமியை அவள் மணந்துகொள்ள தான் அனுமதித்திருப்பேனா?”

கணேஷின் கேள்வி நியாயமானதுதான். அவனுடன் தொடர்ந்து பேசியபோதுதான் அமரேசனுக்குப் பல உண்மைகள் புலனாயின.

லெட்சுமி குற்றமற்றவளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியான முடிவுக்கே அமரேசனும் வந்தான்.

குமாரசாமியே சந்தேகத்தின் காரணமாக மனைவியைப் பிரிந்து வந்திருக்கிறான் என்ற கணேஷின் வார்த்தைகளை அமரேசன் இறுதியாக ஒப்புக்கொண்டான்.

“எப்படியும் குமாரசாமியின் வாழ்வில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கவேண்டும்” என்று உள்ளூரத் திட்டமிட்டிருந்த அமரேசன், கணேஷிற்கு உதவியாகச் செயல்பட்டு குமாரசாமியை வழிக்குக் கொண்டுவர விரும்பினான்.

“அவனை மறுபடியும் எப்படி அவன் மனைவியுடன் சேர்த்து வைப்பது?” என்பதைப் பற்றி இருவருமாகக் கலந்து ஆலோசித்தார்கள்.

19.

நள்ளிரவாகிவிட்டிருக்க வேண்டும். ‘லேனி’லுள்ள ஒரு சில குடிசைகளில் எழும்சிறுசிறு ஒளிகளைத் தவிர அந்த சேரியையே அமைதி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது. வழக்கமாக அங்கே எழுகின்ற, காது பிளவுபடும் படியான இரைச்சல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இது பேரமைதிதான்.

காவேரி அமைதியாக இமைகளை மூடிக்கொண்டிருந்தாள். வழக்கம் போல் வெளிப்புறத் திண்ணையில் அம்மா குறட்டைச் சத்தம் எழுப்புகிறாள்.

இனைய மகள் புஷ்பா சம்பாதிக்கப் போன பிறகு அம்மாவிடம் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கிறது.

முன்பெல்லாம் இரவு ஒன்பது, பத்துமணிக்கே தூங்க வரும் அம்மா இப்போதெல்லாம் ஏழு, ஏழரை மணிக்கே திண்ணையில் சாய்ந்துவிடுகிறாள். அவள் வாய்க்குள் ஊற்றிக் கொள்கின்ற ‘தண்ணி’ யின் மகிமை அது.

முன்பு காவேரியின் சிறிய சம்பாத்தியத்தில் ஒரு குழிப் பிட்ட அளவு 'தண்ணி' போடும் அம்மா, இப்போது கொஞ்சம் தாராளமாகவே போட்டுக்கொள்கிறாள் அவ்வளவுதான்!

புஷ்பாவின் சம்பாத்தியம் அம்மாவுக்கு மட்டுத் தான் நிம்மதியைத் தருகிறதா என்ன... காவேரியும் தான் நிம்மதி காணுகிறாள்- பணப்பிரச்சினையில்!

பணப்பிரச்சினைகள் எதுவும் காவேரிக்கு இப்போது இல்லை. ஆனால் மனப்பிரச்சினை...?

ஒரு தனிமை உணர்வில் இத்தனை காலமாகத் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை... அதில் அவள் பெற்றுள்ள அனுபவங்களை அவள் சில சமயங்களில் நினைவுபடுத்திப் பார்த்துக்கொள்கிறாள்.

'நானா இப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்?' -என்று பிரமிப்பும் அத்தோடு கூடியதான ஒரு அருவருப்பும்...

தங்கை புஷ்பாவின் மேனியில் ஒரு சிறு தூசு கூடப் படாமல் அவளைக்கையிலேந்திக்கொண்டு அவள் சேற்றிலேயே நடந்து வந்திருக்கிறாள்.

'என் வாழ்க்கை நாசமாகிப்போய் விட்டதே!' என்று அவள் இப்போதெல்லாம் துளிகூட வருத்தப்படுவதில்லை. தங்கை புஷ்பாவை நினைக்கும்போது அவளது மனத்தில் நிறையும் மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப்போவதே அவள் காணும் இன்பம்.

காவேரி இப்போதெல்லாம் தன்னுடைய குடிசையை விட்டு அதிகமாக எங்கேயும் வெளிப்போவதில்லை. 'தனியாக வாழ வேண்டியிருக்கிறதே' என்ற குறைகூட அவளுக்கு இப்போது கிடையாது.

தாலி கட்டியவனிலும் மேலாக குமாரசாமி அவளுடன் ஒட்டியுறவாடுவது மட்டுமல்ல, அவளுடன் கூடவேயே இருக்கிறாள்.

ஒரு நாள் இரவு இதே குடிசையில் புஷ்பாவிடம் வாலாட்டியதும், அவளை தான் அடித்துவிரட்டியதும் காவே

ரிக்கு அடிக்கடி நினைவுக்கு வருவதுண்டு. ஆனால் அதைக் குமாரசாமி மறந்து விட்டவன்போலவே நடந்துகொண்டான். காவேரி சில சமயங்களில் குமாரசாமியைக்கோபமூட்டுவதற்காக அந்தச் சம்பவத்தை அவனுக்கு மெள்ள ஞாபகப்படுத்தினால் குமாரசாமி அவளது கன்னத்தைக் கிள்ளுவான்.

“எனக்குத்தெரியுமடி... அடிக்கிற கைதான் எப்பவுமே அணைக்கவும் செய்யும்” என்று ஒரு குழந்தையைப்போல் காவேரியின் மடியில் தலை சாய்த்துக் கொள்வான்.

“ரோஷம் என்பதே உனக்கு அணுவளவும் இல்லையே... உனக்கெதற்கு இவ்வளவு பெரியமீசை?” என்று அவனைக்கிண்டல் செய்து சிரிப்பாள் காவேரி.

அவனது இறுக்கமான அணைப்பில் திணறும் போது—

“நீ சரியான ஆண்பிள்ளைதானய்யா... ஆளை விடு!” என்று முனகிப் பிணங்குவாள் அவள்.

“உன் பெண்டாட்டியிடம் போகிற யோசனையே உனக்குக்கிடையாது போலிருக்கிறதே!” —என்றாள் ஒருநாள்.

“பெண்டாட்டியா? எனக்கு அப்பிடி ஒருத்தி இருக்கிறாளா என்ன?” என்று அவன் கேட்டபோது—

“அடப்பாவி!” என்று திறந்த வாய் மூடாமல் அவனை வெறித்தாள் அவள்.

“உனக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாகி இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கிறதா அன்றைக்கு ஒரு நாள் சொன்னாயே...?”

“அதுக்கு என்ன இப்ப?” என்று வெடித்தான் குமாரசாமி.

“அதுகளை நீ பார்க்கப்போக வேணுமா?”

“எனக்கு யாரையும் பிடிக்கவில்லை. பெண்களைக் கண்டாலே வெறுப்பாக இருக்குது!” என்றான் அவன்.

“என்னை மட்டும் பிடிக்குதோ?”

“ஒரு நாளைக்கு உன்னையும் பிடிக்காமல் போகும். அப்போது நானே போய் விடுவேன்” என்று சொல்லியபடி அவளைத் தழுவிக்கொண்டான் அவன்.

“பெண்களை நம்பக்கூடாது. அது தான் என்னுடைய வாழ்க்கையிலே எனக்குக்கிடைத்த பாடம்!”

“பெரிய புத்திசாலிதான் இவர்!” என்று கேலியாகச் சிரித்தாள் காவேரி.

“நான் புத்திசாலி இல்லை, அனுபவசாலி!”

“என்ன பெரிய அனுபவம்... கட்டின பெண்டாட்டியைக் காப்பாற்ற ஒரு வக்கில்லை அனுபவத்தைப்பற்றிப் பேசு வந்து விட்டார்!”

“சரி சரி வாயை மூடு!” என்று அடக்குவான் குமாரசாமி. அவனுடன் விளையாட்டாகச் சண்டை போட்டுக் கோபமூட்டி... அவனில் அடங்கிப் போவதில் காவேரிக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி.

பொழுது சாய்ந்தால் எங்காவது போய்ச் சுற்றிவிட்டு வரும் வழியிலே ‘தண்ணி’ அடித்துக்கொண்டு குடிசைக்குத் திரும்புவான் குமாரசாமி.

காவேரியின் அணைப்பில் இரவும் கரைந்துவிடும். உழைக்கிறானே, இல்லையோ பகல் நேரத்தில் அந்த குடிசையில் அவனைக் காண்பதென்பது மிகவும் அரிதான காரியம்.

புயல் வேகத்தில் குடிசைக்கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் குமாரசாமி. கதவு கிரீச் சிட்டுக் கத்திய சத்தத்தில் திடுக்கிட்டுக் கண்ணிழித்து தலையைத் தூக்கி வாசற்புறம் பார்த்தாள் காவேரி.

வெளியே எறித்த நிலவின் ஒளியில், கதவைத்திறந்து கொண்டு வந்த குமாரசாமியின் உருவம் நிழலாய்த்தெரிந்தது.

அவனைக்கண்டும் காணாதவளாய் தலையணைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் கிடப்பவள் போல் பாவனை செய்தாள் அவள். குமாரசாமியின் காலடியோசை மிக நெருக்கமாக அவளது பாயருகில் கேட்டது.

“காவேரி!” என்று அன்பாக ஆனால் கடுமையான குரலில் அழைத்துக் கொண்டே குனிந்து அவனைப்பார்த்தான் அவன்.

“அதுக்குள்ளே தூங்கியாச்சா? மணி இன்னும் பதினொன்று கூட ஆகவில்லையே!”

அவன், தூங்கும் அவளருகில் உட்கார்ந்து, அவளுடைய முதுகில் செல்லமாக ஓங்கித்தட்டியபோது—“சே!” என்று சினந்தவளாய் விரைந்து எழுந்தாள் காவேரி.

“நீ என்னதான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய் உன் மனதில்?” என்று அவள் சீறிய போது குமாரசாமி சிரித்தான்.

வழக்கம்போல் அவள் பொய்க்கோபம் காட்டுகிறாள் என்று எண்ணியவனுக்கு, அடுத்துக்காவேரி கேட்ட கேள்வி அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“தாலி கட்டிய பெண்டாட்டி அங்கே யாருகூடக் கொஞ்சகிறாளோ... இங்கே உமக்கு ஒரு வைப்பாட்டி வேண்டியிருக்குதோ?”

காவேரியா இப்படிப் பேசுகிறாள்? அதுவும் அவள் முன்பின் அறியாத அவனுடைய மனைவியைப்பற்றி!

எவ்வளவு தான் தன்மனைவி ஒழுக்கங் கெட்டவளாயிருந்தாலும் அவனைப்பற்றி யாரும் அவதூறு சொல்லக் கூடாது என்பதற்காகவே யாருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாகவே அவனைவிட்டுப்பிரிந்து வந்திருந்த குமாரசாமி காவேரியின் வார்த்தைகளைக்கேட்டு அதிர்ந்து போனதில் ஆச்சரியப்பட எதுவும் இல்லைத்தான்.

ஒரு நிமிடம் குமாரசாமி யோசித்தான். அவனுடைய மனைவியைப்பற்றிய உண்மைகளை இந்தக் காவேரி அறிந்து கொண்டிருக்கவே முடியாது.

“சும்மா வாயில் வந்த வார்த்தைகளை அவள் பேசியிருக்கிறாள். அதை நான் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு... ம்ருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயான கதையாக...!”

“அவள் யாருடன் கொஞ்சினால்தான் எனக்கென்ன? நான் உன்னுடன் கொஞ்சுவதை யாராலும் தடுக்கமுடியாது!” என்று காவேரியின்தோளில் கையைப்போட்டாள் அவள்.

“ஈ!” என்று அவனது கையைத்தட்டிவிட்டாள் காவேரி.

“நீயும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா...? ரோஷம் கெட்ட.....” என்று திட்டிக்கொண்டே அவனிடமிருந்து விலகினாள் அவள்.

“கட்டிய மனைவியைப்பற்றிக்கொஞ்சம் கூட அக்கறை இல்லாத மனிதனுக்கு வைப்பாட்டியிடம் காதல் வழியுதோ?”

“காவேரி விளையாடுகிறாளா? அல்லது உண்மையிலேயே கோபப்பட்டுத்தான் பேசுகிறாளா?” என்பதைக்கண்டு கொள்ள முடியாமல் குழம்பினாள் குமாரசாமி.

“நீ உண்மையிலேயே தைரியமுள்ள ஆண்பிள்ளையாக இருந்தால்... என் கழுத்தில் நீ ஒரு தாலிக்கயிறு போட்டு விட்டுத்தான் நீ என்னைத்தொட வேணும். முடியுமா அது உன்னாலே?”

“இன்றைக்கு என்ன வந்துவிட்டது இவளுக்கு? தூக்கக் கலக்கமா... அல்லது சித்தம் குழம்பிவிட்டதா? தன் பெண்மையையே காப்பாற்ற மறந்தவளுக்கு தாலி ஒரு கேடா? அதுவும் இவளுக்கு நான் தாலி கட்ட வேண்டுமாம்... நல்ல வேடிக்கை!”

“தாலி குடும்பப்பெண்ணுக்குத் தானடி... ஒழுக்கங் கெட்டதுகளுக்கில்லை.....!”

“இந்த ஒழுக்கங் கெட்டதுகளும் இல்லாவிட்டால் உன்னைப்போல வகையாகக் குடும்பம் நடத்தத் தெரியாத உதவாக் கரைகளுக்கு வேறை போக்கிடம் கிடையாதே!”

“என்னடி சொன்னாய்?” என்று ஆத்திரத்தோடு பாய்ந்து அவன் அவளை அடிக்கப்போனபோது அலட்சியமாக அவனது கையை தட்டிவிட்டாள் காவேரி.

“இந்தா... உன்னுடைய இந்தச் சண்டித்தனத்தை... உன் பெண்டாட்டியோடேயே வைத்துக்கொள். என்னிடம் வேணாம்.”

தன்னுடைய சுடுசொற்களால் அவனது ரோஷ உணர்ச்சியைக் கிளறி அவனுக்கு ஆத்திரமூட்டுகிறோம் என்பதை உணராதவளாக தொடர்ந்தாள் காவேரி.

“போனால் போகுதென்று நானும் இத்தனை நாட்களாகப் பொறுத்துக் கொண்டு வந்தேன். சொந்தப்பெண்டாட்டிக்குக் கைநீட்டவே எந்த ஆண்பிள்ளையும் தயங்குகிற இந்த நாளையில...கட்டின பெண்டாட்டியைக் காப்பாத்தி துக்கே ஆண்மையில்லாத இவர், என்னை கைநீட்டி அடிக்கிற அளவுக்கு...”

—அவள் முடிக்கவில்லை.

“காவேரி!” என்று அந்தக் குடிசையே இரண்டு படக்கத்தினுள் குமாரசாமி.

“பேசிறதை அளந்து பேசு!”

“இதை நீ உன் பெண்டாட்டியிடம் சொல்லு!”

“சொன்னால் கேட்கமாட்டாய் நீ...!”

“அதற்கு நான் ஒன்றும் உன் பெண்டாட்டி இல்லை!”

எடுத்ததற்கெல்லாம் காவேரி ‘பெண்டாட்டி பெண்டாட்டி’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது குமாரசாமிக்கு ஆத்திரத்துடன் எரிச்சலையும் மூட்டிற்று.

“என் பெண்டாட்டியாக இருந்திருந்தால் இந்நேரம் பல்லை உடைத்து கையில் கொடுத்திருப்பேன்!”

“ஐயே...! தெரியுமே உன் லெட்சணம். அத்தனை கெட்டிக்காரனா இருந்திருந்தா அவளை ஊரிலேயே விட்டு விட்டு நீ இப்பிடி அலைந்து கொண்டிருப்பாயா?”

அவளது கேள்வி மின்பொறியாய் அவனது சித்தத்தைத் தாக்கிற்று.

ஏதுமறியாத காவேரி எல்லாம் தெரிந்தவள் போல்... அவனது குடும்ப ரகசியங்களை... இப்படி...?

‘முடிந்தால் உன் பெண்டாட்டியைப் போய்த்திருத்தி விட்டு அப்புறம் என்னைத்திருத்தலாம்... என்னய்யா விழிக்கிறே...? உன்நாற்றம் எனக்குத்தெரிந்து போயிற்றே என்றா? கட்டின பெண்டாட்டி நல்லவளா கெட்டவளா என்றே தெரிந்துகொள்ள முடியாத நீ... ‘பெண்களை நம்பவேமாட்டேன்’ என்று பெரிதாக நீட்டி முழக்கிறாயே... போய்யா முதல்லே உன் பெண்டாட்டியைப் பார்த்துவிட்டு அப்புறமாக... வா... போ!’

அவள் அவனைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக அவனை வெளியில் அனுப்புவதிலேயே குறியாக இருந்தாள்.

‘காவேரி இன்றைக்கு ஏன் இப்படியிருக்கிறாள்... ஒரு வேளை... இன்றைக்கு... இரவில் புதிதாக யாருடனாவது ‘ஒப்பந்தம்’ செய்து கொண்டிருக்கிறாளா?... அந்தப்புதிய ஆள் வந்துவிடப்போகிறாள் என்பதால்தான் என்னைக் கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளுமாப் போல் விரட்டுகிறாளா?’

குமாரசாமி ஒருவித அருவருப்புக் கொண்டான். காவேரி இப்போது அவன் கண்களுக்கு அவலட்சணமாகவும் கேவலமானவளாகவும் தோன்றினாள்.

‘கடைசியில் நீ உன் ‘பத்தினித்தனத்’ தைக் காட்டி விட்டாய் இல்லையா?’ என்று இகழ்ச்சியாக அவனைக்குத்திக் காட்டிவிட்டு அந்தக்குடிசையிலிருந்து வேகமாக வெளியே வந்தான் குமாரசாமி. அவன் எப்போது வெளியே போவான் என்று காத்திருந்தாற்போல் கதவை அடித்துச்சாத்திக்கொண்டாள் காவேரி.

குமாரசாமி சில நிமிடங்களுக்கு அந்தக்குடிசையையே வெறித்துக்கொண்டு நின்றான். காவேரியின் வார்த்தைகள் அவன் மனதில் கிளப்பினிட்ட புயல், குரூவனியாய் மாறி மனமும் உடலும் கொதிப்பேறிப்போனவனாய் தெருவில் இறங்கி நடந்தான் அவன்.

‘எங்கே போவது?’ என்று அவனுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் ‘இவளுடன் இருக்கக்கூடாது’ என்று மட்டும் அவன் உறுதியாக முடிவெடுத்துக்கொண்டான்.

‘அன்பால் இணைந்த கணவன்-மனைவியே அதிக காலம் இணைந்து வாழாமல் ஏதோவொரு கசப்பால் விவாகரத்துக்கோரும் இந்தக்காலத்தில் ஆசையால் மட்டுமேசேர்ந்து வாழ்ந்த காவேரியும் நானும் எத்தனை நாளைக்கு.....?’ என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டான் அவன்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில்யாரோ நடந்துபோய்க் கொண்டிருப்பதைக் குமாரசாமி கண்டானாயினும் அதைப் பற்றிப்பொருட்படுத்தாமல் நடந்த குமாரசாமி அவனைக் கடக்க முயன்றபோதுதான் வியப்படைந்தான். ‘அமரேசன்’ என்று அவனது உதடுகள் அசைந்தன. குமாரசாமியை எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் சந்திக்க நேர்ந்ததனால் மகிழ்ச்சியடைந்தான் அமரேசன்.

‘‘குமாரசாமி!’’ என்று அவனை நெருங்கினான் அமரேசன். குமாரசாமி ஏதோவொரு குற்றம் புரிந்த உணர்வினராய் நிலத்தைப்பார்த்தபடி நின்றுருந்தான்.

குமாரசாமி குடிசையை விட்டுப்போய் நெடுநேரம் வரை காவேரி விழித்துக்கொண்டே கிடந்தாள். ஒரே ஆண்துணையாக இருந்த குமாரசாமியும் போய்விட்டான். அவனா போனான்...? அவளல்லவா அவனைப்போக்கடித்திருக்கிறாள்.

காலையில் அமரேசனும், கணேஷுவும் வந்து அவளைச் கேட்டுக் கொண்டபடியே அவள் நடந்திருக்கிறாள். தனக்கென்றுள்ள ஒரே ஆண்துணையான குமாரசாமியை இழப்பதென்பது அவளுக்கு வேதனை தரும் நிகழ்ச்சிதான்.

அண்மைக்காலமாக அவள் குமாரசாமியை வெறும் ஆண்துணையாக இல்லாமல் அன்புள்ள துணையாகவே எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அவர்களுக்கிடையே வெறும் உடலுறவில் தொடங்கிய பிணைப்பு இப்படி அன்புப்பிணைப்பாக மாறும் என்று காவேரி சிறிதளவேனும் எண்ணிப்பார்த்தவளல்ல.

குமாரசாமியை அவன் இழந்ததால் அவளது மனதில் ஏற்பட்ட துன்பத்தை, ‘இன்னொரு பெண்ணின் கண்

ணீரைத் துடைக்கும் சந்தர்ப்பமாக' எண்ணி, மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள் அவள்.

'இனியொரு புகலிடம் கிடைக்காமல் குமாரசாமி அமரேசனிடம் போவான். அவன் மனைவி குற்றமற்றவள் என்ற உண்மையை அமரேசன் புரிய வைப்பான். குமாரசாமியின் வாழ்வு மறுபடி மலரும்'

'எந்தத் தவறு செய்தவர்களுக்கும் புனர்வாழ்வு கிடைத்து விடுகிறது. ஆனால் என்னைப்போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு.....?'

'எனக்கின்னும் இந்த வாழ்க்கை மீது பற்றிருக்கிறதா என்ன?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டவள்... அமைதியாகத் தூங்கிப்போனாள்.

20.

அமரேசனைப் பொறுத்தவரையில் முற்றிலும் புதிதான, புதுமையான அனுபவம்தான் அது. அவன் இத்தனை காலமாகச் சந்தித்த, பழகிய மனிதர்களின் மட்டத்திலிருந்து—பணத்தால், வாழ்க்கையை இரசனையுடன் அனுபவிக்கும் விதத்தால் ஒரு எல்லை கடந்து—உயர்ந்த மனிதர்களிடையே அவனும் ஒருவனாக இப்போது இருக்கிறான்.

நறுமணங்கள் நாசியைத் துளைக்கின்றன. குளிர்ச்சியான சூழல் அவனது உடலுக்குப் புத்துணர்ச்சி தருகின்றது. ஒருவர் பேசுவது இன்னொருவருக்குக் கேட்காதோ என்னும் விதத்தில் இதமாய் ஆங்கில வார்த்தைகள் பரிமாறப்படுகின்றன.

காண்பது கனவா நனவா என்று பிரமிக்கத் தகுந்த ஒரு நிலையில் நிஜமாகவே அவன் இப்பொழுது உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

வசதி படைத்தவர்களுக்கும் உல்லாசப் பயணிகளுக்கு மாகவே கட்டப்பட்டாற்போன்ற அமைப்புக்கொண்ட அந்தப் பிரமாண்டமான ஹோட்டலின் மேல்மாடியில் விசாலமான 'ஹோல்.'

'மெம்பர்ஸ் ஒன்லி' என்று அங்கத்தினர்களை மட்டும் அழைக்கும் அந்த ஹோலின் சுழல் கண்ணாடிக் கதவுகளில் ஒன்றைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு அமரேசன் உள்ளே நுழைந்தபோது அவனது கால்கள் பின்னிக் கொண்டன.

தகுதிக்கு மீறியதான மனிதர்களிடையே புகுந்திருக்கிறோம் என்ற தயக்கமோ அல்லது 'ஏர்கன்டிஷன்' செய்யப்பட்டிருக்கும் அந்த ஹோலின் குளிர்மையான சூழலினாலோ அவனது உடலில் ஒரு சிலிர்ப்பு மேவி அடங்கிற்று.

அவனது அலுவலகத்திற்கு அடிக்கடி வந்துபோய்க் கொண்டிருந்த இராமநாதன் என்ற ஒரு நண்பரின் அறியாமலும்—அவர் இவனைப் புரிந்துகொண்டு, இவனது மனப்போக்கிற்கேற்ப நடந்து; இவனது தேவையைக் கருதி இந்த ஹோட்டலில் இவனையும் ஒரு 'அங்கத்தினரை'ச் சேர்த்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு—வளர்ந்தது.

"வெறுமனே உழைத்து உழைத்து என்ன பயனைக் கண்டாய்? இளமை இருக்கும்போதே அனுபவிக்கவேண்டியவைகளைச் சுவைபட அனுபவிக்கவேண்டும்" என்றவர், "உனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை... செய்துகொள்ளப் பயமாக இருக்கிறது!" என்றான் அவன்.

"எவ்வளவு காலத்துக்கு நீ உன் கல்யாணத்தைப் பின் தள்ளிப்போட முடியுமோ அவ்வளவு காலத்துக்கு நீ உன் வாழ்க்கையை ஜொலியாகக் கழிக்க முடியும். கல்யாணம் என்ற ஒரு பந்தத்துக்குள் கட்டுப்படுவதைவிட விதம் விதமான வகையில் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதே ஒரு தனி "ரேஸ்" என்றார் இராமநாதன்.

"இப்போதைக்கு நீ கல்யாணம் செய்துகொள்ளாதே!" என்று அமரேசனுக்குப் புத்தி சொல்லிப்போனவர் சில நாட்களிலேயே திரும்பி வந்தார்.

“உன்னை ஒரு ஹோட்டலில் மெம்பராகச் சேர்த்து விடப் போகிறேன்!” என்றார்.

“எதற்கு?” என்று விளங்காமல் கேட்டான் அமரேசன்.

“ஆடல், பாடல், அனுபவிப்பு எல்லாம் அங்கே உண்டு!”

அமரேசனுக்கு உள்ளூரக் கொஞ்சம் ஆசை இருந்தாலும், அதிக பணம் செலவழிக்கவேண்டி நேரிடுமே என்ற அச்சத்தில் அவன் சற்றுப் பின்வாங்கினான். அவனது தயக்கத்தின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்டு இராமநாதன் சமயோசிதமாக நடந்துகொண்டார்.

“வசதியுள்ளவர்கள் எல்லோருக்குமே வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரிவதில்லை. அதுபோல் வசதியில்லாதவர்கள் எல்லோருமே வாழ்க்கையை அனுபவித்து வாழத் தெரியாதவர்களாகவும் இருப்பதில்லை. பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டி விடலாம். நீ என்ன தனி மனிதன் தானே? உழைத்துச் சம்பாதிக்கும் பணத்தை யாருக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கப்போகிறாய்...? இதுகளையும் கொஞ்சம் அனுபவித்துப் பாரேன்.”

அமரேசன் அவர் விரித்த வலையில் விழுந்துவிட்டான். நான்கு நாட்களுக்கு முன் இராமநாதன் டெலிபோன் மூலம் அமரேசனுக்கு அறிவித்தார்:

“வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை நீ அந்த ஹோட்டலுக்குப் போ! அன்றைக்கு அங்கே ஒரு விசேஷமான நிகழ்ச்சி இருக்கிறது.”

“என்ன?” என்று கேட்டான் அமரேசன்.

“போய்த்தான் பாரேன்!”

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது.

மாலை மங்கிய வேளையில் புறப்பட்டு, யாருக்கும்சொல்லிக்கொள்ளாமல் இரகசியமாக வந்து சேர்ந்து, உள்ளே நுழைந்தும் விட்டான் அமரேசன்.

‘எத்தனை விதமான மனிதர்கள்... பெண்கள்... பணத்தை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்தினால் இப்படிக் கவர்ச்சியாக வாழலாமென்று உண்மையிலேயே தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்தான்!’

‘ஒரு பெரிய இடத்திற்குப் போகிறோம்’ என்ற நினைவில் இன்று அமரேசனும் தன்னைச் சற்றுக் கவர்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த இளைஞர்களுக்கு முன்னால் இவனது கவர்ச்சி மங்கிப்போயிற்று.

எதிரெதிராகவும் அருகருகேயும், நெருங்கியும், நெருங்காமலும், பேசியும் பேசாமலும் எத்தனை விதம்விதமான ஜோடிகள்...?

ஓ! அந்த இளம் பெண்கள்? வாலிபர்களின் கண்களுக்கு எதைக் காட்டினால் அவர்கள் தங்களிடம் மயங்கிப் போவார்கள் என்ற நுணுக்கங்களை யெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருப்பவர்களைப்போல்... தங்கள் ‘அழகு’களை வெளிப்படுத்தும் ஆடைகளால் தங்களை அலங்காரம் செய்துகொண்டு...?

யாரைப் பார்ப்பது... எதைப் பார்ப்பதென்று தேன் குடத்தில் விழுந்த ஈயாய்... திணறியபடி... எல்லாவற்றையும் பார்த்து, எதையும் பார்க்க முடியாதவனாகி, தன்னுடைய நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான் அமரேசன்.

மெல்லியதாய் ஒளி சிந்திக்கொண்டிருந்த விளக்குகளெல்லாம் அணைக்கப்பட்டு விட்டன. அந்த ஹோலின் நடுவே பத்துப் பன்னிரண்டு அடிகள் விட்டத்தில் வட்டவடிவாய் அமைந்த உயரமான, வெல்வெற் துணிபதித்த மேடைமீதுமட்டும் திடீரென ஒளி விழுந்தபோது... எல்லோர் விழிகளும் அங்கே பதிந்தன.

ஒரு திடீர் அமைதி.

சட்டென இசைவெள்ளம் அந்த ஹோலை நிரப்பிற்று. மேடையில் எரிந்த விளக்கு அணைந்து மீண்டும் ஒளி சிந்தியபோது... ஹோலை கிளு கிளுத்துப் போயிற்று.

செதுக்கிய சிற்பமாய்... உடலின் வனப்பை வெளிக் காட்டும்... மெல்லிய உடையினால் தன் பருவ அழகினை மறைத்தும் மறைக்காமல்... 'தேவலோகத்துக் கன்னிகை' என்று ஓவியங்களில் சித்திரிக்கப்படும் எழில் மங்கையாய் நின்றிருந்தாள் ஒரு பருவப் பெண்.

இசையலைகள் தாழ்ந்து... உயர்ந்து... மறுபடி தாழ்ந்து மீண்டும் உயர்ந்தபோது... அவளது உடல் மெதுவாய் அசைந்தது. அவள் மெல்ல மெல்லக் கைகளையும் கால்களையும் அசைத்து ஆடத் தொடங்கினாள். இருந்தாற்போல் இருந்து இசையும் மிக உயர்ந்தது. அவளது ஆட்டத்திலும் ஒரு புது வேகம்.

பெண்ணின் ஒவ்வொரு அங்கமுமே இத்தகைய அசைவிற்காகத்தான் படைக்கப்பட்டதுவோ என்று பார்ப்பவர் வியக்கும்படியான அந்த ஆட்டத்தில் அந்த ஹோல் முழுவதுமே நிலை மறந்துவிட்டது.

அமரேசனின் நிலையோ வார்த்தைகளால் சொல்லும் தரத்தன்று. அவன் அவளுடைய அங்க அசைவுகளில் லயித்துப் போனானால் அல்லது அவளது பருவ அழகில் சிக்கித் தன்னையே இழந்துவிட்டானால் என்று இனம் கண்டுகொள்ள முடியாத ஒரு நிலையில் இமைப்பதையும் மறந்து அவளுடன் ஒன்றிப்போயிருந்தான் அமரேசன். ஒரு நாற்பது நிமிட நேரம் அவளது ஆட்டத்தில்நான்கு வினாடிகளாய்க் கரைந்தது.

சட்டென இசை நின்றது. அப்போதும் அவளது ஆட்டம் நிற்கவில்லை. ஆடிக்கொண்டே அவள் ஒவ்வொன்றாகத் தன் ஆடைகளைக் களைந்து விசத் தொடங்கினாள். முன்னிலும் பன்மடங்கு வேகத்துடன் இசை ஒலித்தபோது அவள் தன் மார்புக் கச்சையைக் கழற்றி வீசினாள். அந்த நேரத்தில் அவளைச் சூழ்ந்திருந்த ஒளி சட்டென மறைந்துவிட்டது. இருள்...

சூடேறிக்கொண்டிருந்த அமரேசனின் நரம்புகள் மெதுவாகத் தம் பழைய இயற்கை நிலைக்குத் திரும்பின.

அமரேசனைச் சூழ்ந்து இருள் பரவியிருந்தபோதும் அவன் கண்களுக்குள் அந்த நடனக்காரி தொடர்ந்து ஆடிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

ஹோலினுள் சிறிது சிறிதாய் ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது. வெளிச்சம் நன்றாக அந்த ஹோலை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டபோது அந்த ஆட்டக்காரி அங்கில்லை. பார்வையாளர்களாய் உட்கார்ந்திருந்தவர்களிலும் பலரைக் காணவில்லை. பாதிக்கும் மேலான நாற்காலிகள் வெறுமையாய்க் கிடந்தன.

‘எங்கே போய்விட்டார்கள் எல்லோரும்?’

‘ஒருவேளை இந்த ஆட்டம் முடிந்ததுடன் எல்லோரும் வெளியேறிவிட வேண்டியதுதானே?’

‘இராமநாதன் ஒன்றையும் சரியாக விளங்கப்படுத்தாமல் என்னை அனுப்பி இப்படித் தவிக்க வைக்கிறாரே’ என்று அமரேசன் குழம்பினான்.

‘நானும் இனி வெளியே போய்விட வேண்டியதுதான்’ என்று தீர்மானித்துக் கொண்டவனாய் அமரேசன் எழும்ப முயன்றபோது ஒரு சர்வர் அவனருகே வந்துநின்றான்.

‘உங்கள் மெம்பர்சீட்டைக் கொஞ்சம் கொடுங்கள்.’

அமரேசன் தன்னுடைய காற்சீட்டைப் பையிலிருந்து அந்த ஹோட்டலின் அங்கத்துவ அடையாள அட்டையை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

‘‘நும் நம்பர் செவன்டன்’’ என்றான் அந்தச் சர்வர்.

‘‘நீங்கள் அங்கே போய்ப் பொழுதைக் கழிக்கலாம்!’’

‘ரூமுக்கா? ஏதற்கு? அங்கேயும் ஏதாவது டான்ஸ் நடக்கப்போகிறதோ?’ என்று மனதினுள் கேட்டுக் கொண்டே நடந்தான் அமரேசன்.

அந்த ஹோலின் மறுபுற சூழல் கண்ணாடிக் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு அடுத்தபக்கம் போனான் அவன். சிறு சிறு அறைகள் வரிசையாய்...எதிரெதிரே... நடுவில் நான்கு அடி அகலப் பாதைவிட்டு... கதவுகள் மூடிக்கிடந்தன. அமரேசன் இரட்டை எண்கள் பொறித்திருந்த

அறைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், ஒற்றை எண் அமைந்த அறைகளின் பக்கமாக இலக்கங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே போனான்.

...பதினொன்று... பதின்மூன்று... பதினைந்து... பதினேழு!

அந்த அறையின் கதவும் மூடிக்கிடந்தது. அவன் அறைக்கதவைத் தட்டலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது கதவின் ஓரத்தில் ஒரு 'பட்டன்' தெரிந்தது. 'அழைப்பு மணியாக இருக்கவேண்டும்!'

அவன் 'பட்டனை' அழுத்தினான்.

ஓரிரண்டு வினாடிகளில் கதவு திறந்துகொண்டது. உள்ளே அவ்வளவு வெளிச்சம் இல்லை. நீல வண்ணத்தில்.. சற்று இருள் படிந்தாற்போல் மங்கலான ஒளி... அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு சாத்தப்பட்டுவிட்டது.

அந்த அறையின் தோற்றமே அந்த அறையை எதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை அமரசேனுக்குச் சொல்லாமற் சொல்லிற்று.

முதுகுத் தண்டின் வழியாக ஏதோ சுர்ரென்று மேல் ஏறுவதுபோன்ற உணர்வினால்... உடல் புல்லரித்தது. மனதில் ஒரு பரவச நிலை!

அவன் விழிகள் எதையோ ஆவலுடன் தேடின. பின் புறமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். சாத்திய கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு சாவியைக் கையில் எடுத்துவந்த ஒரு அரைநிர்வாண ஆடை அழகி அவனை நெருங்கியபோது... அவன் அவளை அடையாளம் கண்டு... 'நீயா?' என்றான்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் எதிர்பார்க்காத ஒருவனைக் கண்டுவிட்ட அதிர்ச்சியில் திகைத்துத் தடுமாறிவிட்ட அவளும், 'நீங்களா?' என்று கேட்க நினைத்துக் கேட்க முடியாதவளாய் வாயடைத்துச் சிலையாக நின்றாள்.

21.

வாடகைக் கார் ஒன்றில் தன்னுடைய அறைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் அமரேசன். ஒரு புதிய அனுபவத்தைத் தேடி ஹோட்டலுக்குப் போனவன்... இந்த உலகத்தைப்பற்றிய புதியதான அனுபவமொன்றைப் பெற்றுக் கொண்டவனாகவே திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறான்.

‘ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது?’ என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. யாரைக் குறை சொல்லுவது? மனிதர்களை யா, அல்லது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை யா?’

‘இப்படித்தான் வாழவேண்டும்’ என்ற குறிக்கோள் உடையவர்களையும் இழுத்தடித்துப் பலனீனப்படுத்தி—

‘எப்படியும் வாழலாம்’ என்றதோர் பரிதாபத்துக் குரிய நிலைக்கு அவர்களைத் தள்ளி, வேடிக்கை பார்ப்பதில் இந்த இயற்கைக்கு ஏனிந்த வெறி?

‘‘தயவுசெய்து என்னை நீங்கள் இங்கே கண்டதை யாருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள்!’’ என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்ட புஷ்பாவின் அந்த முகம்...?

அந்தப் பிரமாண்டமான ஹோட்டலின் மேல்மாடியில் பதினேழாம் இலக்க அறையில் அமரேசன் சந்தித்துக் கொண்ட அந்தப் பெண்—அந்த அரை நிர்வாண ஆடை அழகி—புஷ்பாதான்!

முதன்முதலாக என்றோ ஒருநாள் காவேரியின் குடிசையில் அமரேசன் சந்தித்துக்கொண்டபோதே ஏதோ ஒரு கவர்ச்சியினால் அவனது மனதை ஆகர்ஷித்துக்கொண்ட அந்த அழகு முகத்தின் சொந்தக்காரி...அந்த அடக்கத்தின் சின்னமான புஷ்பாவா இவள்?

இப்படி...மார்பில் ஒரு கச்சையும், இடையில் ஒரு ஸ்கேர்ட்டுமாய்... அரை நிர்வாண கோலத்தில் நின்று, அழைப்புமணி கேட்டால் கதவைத் திறந்து, உள்ளே நுழை

பவனை 'ஆவிங்கனம்' செய்து அவன் இச்சையைத் தீர்த்து திருப்திப் படுத்தி அனுப்பும் ஒரு 'கோல்கேர்ள்' ஆக... அந்தப் புஷ்பா...?

'கௌரவமான இடத்தில் நல்லதொரு வேலையில் கை நிறையச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கை புஷ்பா, எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டாலும் கேவலப்படாமல் ஒரு தூய வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாளே. அது போதும்' என்று நிம்மதியாகத் தன் நாட்களைக் கழிக்கும் அக்கா காவேரி...

'அக்காவுக்குத் தன் நிலை தெரிந்தால், தன் உயிரையே விட்டுவிடுவாள்' என்ற பயத்தை நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டு அக்காவுக்குத் தான் பண்பாக வாழ்வதாகக் காட்டி அவளை ஏமாற்றுவதோடு, தன்னைத்தானும் ஏமாற்றிக்கொண்டு காலத்தை விரட்டும் புஷ்பா...?

“அக்காவுக்கு இந்த உண்மை தெரிந்தால் அவளுடைய நெஞ்சே வெடித்துவிடும்!”—என்று புஷ்பா கண்ணீர் வடித்தபோது அமரேசன் அவளுக்காக இரக்கப்பட்டான்.

“காவேரி எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு உன்னை வளர்த்து ஆளாக்கினாள் என்பதையெல்லாம் தெரிந்திருந்தும்—உன்னை மானத்தோடு வாழவைத்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட அவளுடைய கனவுகளில் நீ இப்படி மண் அள்ளிப்போடுவது முறைதானா?”

“இதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியே தெரியவில்லையே... அழிந்துபோன வாழ்வு மீண்டும் மலரும் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் நான் இங்கே வந்தேன்.”

“இங்கேயா?” என்று இளக்காரமாகக் கேட்டான் அமரேசன்.

கண்ணீருக்கிடையில் புஷ்பா தன் வாழ்வின் முக்கியமான சில அத்தியாயங்களைப் புரட்டி அமரேசன் முன்னால் கொட்டினாள். தேவராஜனால் வஞ்சிக்கப்பட்டதை அறிந்து நடுத்தெருவில் தவித்து நின்றதையும், கோல்பேஸில் தன்னைச் சந்தித்த பெண்மணியைப்பற்றியும் சொன்னாள்.

“கோல்பேஸில் என்னைச் சந்தித்தவள் என்னை இப்படியொரு இடத்தில்தான் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்போகிறு ளென்பது எனக்கு முதலிலே தெரியாது. ‘புனர்வாழ்வுச் சங்கம்’ என்றாள்... ‘நல்ல நல்ல தொழில்கள் இருக்கின்றன. நீ அங்கே ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்யலாம்’ என்றாள். ‘கௌரவமாக வாழலாம்’ என்றாள். நம்பி வந்தேன். இங்கு வந்ததும் தான் தெரிந்தது இது எவ்வளவு பெரிய சிறை என்று...”

“சிறையா?”

“எனக்கு மட்டுமல்ல, இங்கே வேலைசெய்யும் நூற்றி யொரு இளம் பெண்களில் பெரும்பாலானோருக்கு சிறை இதுதான்.”

“இங்கே அத்தனை பெண்கள் இருக்கிறார்களா?” என்று திகைப்புடன் கேட்டான் அமரேசன்.

“ஒன்றொன்றாய்க் கிளிகளைப் பிடித்துக் கூண்டில் அடைப்பதுபோல் என்னைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த பெண்மணிதான் இங்குள்ள அத்தனை பெண்களையும் ஏமாற்றி இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தாள். இங்குள்ள பெண்களில் அதிகமானவர்கள் கிராமப் புறங்களிலிருந்து நகரத்துக்கு வேலைதேடி வந்த படித்த பெண்கள்தான். ‘மகள் சம்பாதிக்கிறாள், பணம் அனுப்புகிறாள்’ என்று கிராமத்தில் அப்பாவிப் பெற்றோர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்க, இங்கே நாங்கள் மானத்தை விற்று... அழகை விலை பொருளாக்கி... உடல் வருத்தித் துன்பப்படுகிறோம்.”

“இவர்களை இங்கிருந்து மீட்டால் என்ன?”

“அது முடியாது. அப்படியே யாராவது தப்பித்துப் போனாலும் பிணமாகத்தான் போகவேண்டியிருக்கும்” என்றாள் புஷ்பா. “அப்படித்தான் உயிருடன் தப்பிப் போனாலும் பயனில்லையே... இங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டால் எங்களது கதி... மானத்தையும் கற்பையும் பற்றிக் கூச்சல் போடும் சமுதாயம் எங்களுக்கு ஒருநேரம் சாப்பாடு போடுமா? அல்லது எங்களால் இழக்கப்பட்டுவிட்ட

மானத்தைத்தான் திரும்பத் தருமா? அதுவும் தவிர...!’’ என்று இடைநிறுத்தி அமரேசனைப் பார்த்தான் புஷ்பா.

‘‘அதுவும் தவிர... உங்களைப்போலப் பெண் வேட்டைக்குச் செல்லும் மைனர்கள் பெண்கள் கிடைக்காவிட்டால்... தெருவில் செல்லும் குடும்பப் பெண்களின்கையைப் பிடித்திழுக்கக் கூடத் தயங்கமாட்டார்கள்!’’

புஷ்பாவின் வாதத்தில் உண்மை இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டான் அமரேசன்.

‘‘நீ சொல்வது சரிதான்...ஆனால் நீ நினைப்பதில் ஒன்று தான் தவறு.’’

‘‘என்ன?’’ என்றாள் புஷ்பா.

‘‘நான் பெண்ணைக் கொண்டு இந்தக் ஹோட்டலுக்கு வரவில்லை. கலை நிகழ்ச்சி பார்க்கத்தான் வந்தேன்.’’

‘‘கலை நிகழ்ச்சி பார்க்க வந்தவர் இந்தப் படுக்கை அறைக்கு ஏன் வரவேண்டும்?’’ என்று அவனை மடக்கினாள் புஷ்பா.

‘‘அது... வந்து...’’ என்று பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினான் அமரேசன். அவனுக்கும் தெரியாமல் இராமநாதன் ‘இந்த’ ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து வைத்த தற்கு...பாவம்... இவன் என்ன செய்வான்?

‘‘சரி. கலைநிகழ்ச்சி பார்க்க வந்ததாகத்தான் இருக்கட்டுமே. அதாவது பெண்கள் ஆடும் ஆட்டத்தைப் பார்க்கத்தான் வந்தீர்கள். அப்படித்தானே?’’

அமரேசன் பதில் பேசவில்லை.

‘‘ஆண் வர்க்கத்தின் மிகப் பெரிய பலவீனம் இதுதான். பெண்களை ஆடவைத்துப் பார்ப்பதில்—தங்கள் இச்சையைச் சிறிதளவு பூர்த்தி செய்துகொள்வதில்— அவர்களுக்கு ஒரு இன்பம். முதலில் பெண்களின் முகம் பார்ப்பது... பிறகு அவர்களை ஆடவைத்துப் பார்ப்பது... பிறகு அவர்களை அனுபவித்துப் பார்ப்பது... தேவை தீர்ந்ததும் தெருவில் விட்டுவிடுவது... மனதில் வளரும் காமத்துக்கு கலை என்ற மூடுத்திரை போட்டு, அதை வாழ்வின் சிறப்

பம்சங்களில் ஒன்றாக மாற்றிக்கொண்டுவிட்டது மனித இனம்!”

—புஷ்பாவின் படிப்பறிவு இப்படிப் பேசுகிறதா அல்லது அவளது அனுபவங்கள் அவளை இப்படிப் பேச வைக்கின்றனவா?

அவளுடைய பேச்சிலேயே நேரங் கழிந்தது.

“நான் போகிறேன்” என்று எழுந்தான் அமரேசன்.

“நீங்கள் இந்தக் ஹோட்டலில் மெம்பரா?”

“உம்!” என்று தலையாட்டினான் அவன்.

“அப்படியானால் அடிக்கடி இங்கே வருவீர்கள்?”

“வந்தால் உன்னைச் சந்திக்கிறேன்!”

“இங்கே ஒரு விதி இருக்கிறது! ஒருதடவை தழுவிய பெண்ணை எந்த மெம்பரும் இரண்டாவதுமுறை தழுவ முடியாது!”

“ஏன் அப்படி?”

“எனக்குத் தெரியாது. அது அப்படித்தான்!”

“அதனால் என்ன?”

“இன்றைக்கு நீங்கள் இந்த ஹோட்டலுக்குக் கட்டிய பணத்துக்கு எதையாவது அனுபவித்துவிட்டுப் போவதுதான் முறை. காசை வீணை கரியாக்காதீர்கள்... பணத்துக்கு இந்த உலகத்தில் இப்போது மதிப்பு ரொம்ப அதிகம்.”

அவள் எதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறாளென்பது அமரேசனுக்குப் புரியாமலில்லை. ஆனாலும் அவன் மனம் அந்தக் காரியத்துக்கு இப்போது ஒருப்பட மறுத்தது.

“இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்?” என்று புரியாதவன்போல் அவளிடமே கேட்டான் அவன்.

“இந்த அறையில் எனக்குப் பதிலாக வேறொருத்தி இருந்தால் நீங்கள் எப்படி நடந்துகொள்வீர்களோ... இப்போது அப்படி நடந்துகொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு அவளது பதிலுக்கு காத்திருக்காதவளாய்ச் சென்று படுக்கையைத் தயார் செய்தாள் புஷ்பா.

ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் ஒருநாள் காவேரியைத் தேடிப்போய், அவளது குடிசையில் இதே புஷ்பாவை இச்சையுடன் நோக்கிய அதே அமரேசன் இப்போது அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று புரியாமல் நின்றிருந்தான் அவன்.

புஷ்பா அவளை நெருங்கிவந்து தழுவிக்கொண்ட போது... அவனுள் முடங்கிக் கிடந்த ஆசை மெல்லத் தலை தூக்கிற்று.

“என்ன... ஒருமாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்? என் தழுவல் நன்றாக இல்லையா? அல்லது... என்னைத்தான் பிடிக்கவில்லையா? என்னைப் பிடிக்காவிட்டால் சொல்லுங்கள்...வேறு ஒரு பெண்ணை இப்போதே ஏற்பாடு செய்து தருகிறேன்” —என்று அமரேசனைப் பதிலே பேசவிடாமல் ஏதோ பேசிக் கொஞ்சினான் அவன்.

அதற்குமேலும் அவளை மீறிப் போகமுடியாதவரைய... அவன் நின்ற நிலையிலேயே அவளை இறுகத் தழுவிக்கொண்டான்.

படுக்கையில் அவன் சாய்ந்துகொண்டபோதுதான் தன் உடைகளைக் களைந்துவிட்டு நிர்வாணமாய் அவனருகில் சாய்ந்த புஷ்பாவின் பிறந்த மேனியை அவன் விழிகள் சந்தித்துக்கொண்டன.

ஒரு இமைப்பொழுதுதான்!

அவளது நிர்வாணக் கோலத்தைக் கண்டு திமிறிக் கொண்டே எழுந்தான் அமரேசன்.

கூச்சத்தினாலோ அல்லது ஏற்கனவே அறிமுகமாகிய தன்னைத்-தழுவ மனம் விரும்பாதவராகவோ அவன் எழுந்திருக்க முயல்கிறானென்று எண்ணிய புஷ்பா... அவளது தோள்களை இறுகப் பற்றித் தன்மீது இழுத்தாள்.

உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் விம்மித் தணியும் அவளது திரண்ட இளமைக் கனிகள் இரண்டினாலேயோ... போதை யூட்டும் அவளது விழிகளினாலேயோ... தேன் சிந்தும் மல

ராய் விரிந்து பருகத் துடிக்கும் இதழ்களினாலேயோ... அவனை அவளால் வசப்படுத்த முடியவில்லை.

அவன் அவளது கைகளையே பிய்த்து எறிவதுபோல் உதறிக்கொண்டே விடுபட்டு எழுந்தான்.

‘பெட் லைட்’ டின் சிவப்பு வண்ணத்தில் அவளது மஞ்சள் மேனி தகதகவென ஒளிவிட்டு மின்னியபோது...? படுக்கையை விட்டுப் பாய்ந்து இறங்கிய அமரேசனின் விழிகள் இமைக்காமல் அவளது நிர்வாணக் கோலத்தை வெறித்தன. இன்னதென்று இனம் புரிந்துகொள்ள முடியாத நடுக்கம் அவனது உள்ளத்தையும் உடலையும் ஒருங்கே ஆட்கொண்டது.

அமரேசனின் நிலை புரியாமல்... தன்னை மறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற நினைவே அற்றவளாய் கால்மேல் கால் போட்டபடி நிர்வாணமாகவே படுக்கையில் கிடந்தவாறு அவளையே ஊன்றிக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த புஷ்பா... ‘எழுந்திரு!’ என்று அவன் வெறிபிடித்தவன் போல் கண்களை மூடிக்கொண்டு பலமாகக் கத்தியதைக் கேட்டு, துடித்துப் பதைத்து எழுந்தாள்.

அவசர அவசரமாகப் படுக்கையின்மீது கிடந்த போர்வையினால் தன் உடலை மறைத்துக்கொண்டாள்.

உடம்பெல்லாம் வெயர்த்து விறுவிறுத்தது. முகம் வெளிறிப் போனவராய் ஒரு கையினால் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்தபடியே அங்கு கிடந்த சிறிய ஸ்டீல் ஒன்றின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான் அமரேசன்.

‘‘கதவைத் திறந்துவிடு புஷ்பா... நான் போகவேண்டும்!’’ என்று அவளிடம் கெஞ்சுவதுபோல் சொன்னான் அவன்.

‘‘உங்களுக்கு என்னாச்சுது? உடம்புக்கு ஏதாவது...?’’ என்று பரிவுடன் விசாரித்தபடியே அவனருகில் வந்துநின்றாள் புஷ்பா.

• ‘‘தெரியவில்லை’’ என்று சொல்லித் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் அமரேசன்.

“இப்படி உங்களுக்கு அடிக்கடி ஏற்படுவதுண்டா?”

“என்னிடம் ஒன்றும் கேட்காதே” என்று சொன்ன போது அவனைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டாள் புஷ்பா.

22.

அமரேசன் வந்துபோய் இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. போனவன் போனவன்தான். அதற்குப் பிறகு புஷ்பா அவனைச் சந்திக்கவேயில்லை.

அவன் இப்போதும் இந்த ஹோட்டலுக்கு - வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறானே அல்லது அங்கத்துவத் தகுதியைக் ‘கான்ஸல்’ செய்துவிட்டுத் தன்பாட்டில் இருந்துவிட்டானே... புஷ்பாவுக்கு அது சரியாகத் தெரியவில்லை ‘மறுபடியும் ஒருதடவை அவனைச் சந்தித்தாக வேண்டும்’ என்று ஏனோ புஷ்பா இப்போது விரும்பினாள். ஆனால், அது அவளால் அவ்வளவு சுலபமாக முடியக்கூடிய காரியமல்ல என்பதும் அவளுக்குப் புரியும்.

அன்று அவளுடன் இனிமையாகக் கழிக்கவேண்டிய பொழுதை அமரேசன் இழந்துவிட்டான். ‘என்ன காரணமாக இருக்கக்கூடுமென்று, மூளையைப் பல வழிகளில் குழப்பிக்கொண்டும் அது மர்மமான ஒன்றாகவே புஷ்பாவுக்குத் தோன்றியது.

பாலியல் சிக்கல்கள் காரணமாக மனத் திருப்தியுறாத எத்தனையோ பேர்வழிகளை, இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து இந்தத் தொழினில் ஈடுபட்ட பின்பு புஷ்பா சந்தித்திருக்கிறாள். தங்கள் ஆண்மையிலேயே குறைவைத்துக்கொண்டு அவளைத் திட்டிவிட்டுப் போகும் பேர்வழிகள்... தங்கள் ஆண்மையைத் தாங்களே சந்தேகித்துக்கொண்டு ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் முழுத் திருப்தியடைய முடியாமல்

தவிக்கும் பேர்வழிகள் என்று பல்வேறுபட்ட தரங்களையும் அவன் சந்தித்திருக்கிறான். அமரேசனும் அவர்களில் ஒருவன் என்று ஏற்றுக்கொள்ள புஷ்பாவின் மனம் சம்மதிக்கவில்லை.

அமரேசனின் அன்றைய செயலுக்கு நிச்சயமாக வேறு ஏதாவதொரு காரணம் இருந்தாக வேண்டும். அது அவனது ஆண்மைக் குறைவோ அல்லது பெண்ணின்பத்தில் அவன் கொண்டிருக்கக்கூடிய அருவருப்போ அல்ல என்று புஷ்பா நிச்சயமாக நம்பினாள்.

‘உடலுறவே வாழ்வின் மிக முக்கியத் தேவைகளில் ஒன்றாகப்போய்விட்ட இந்த நாளில், அமரேசன், ஒருத்திக்கு மாலையிட்டு கணவன் என்றாகும்போது... அவனுடைய மனைவியிடமும் அவன் இப்படி நடந்துகொள்ள நேர்ந்தால் அவனது வாழ்வு...?’

—யோசனை செய்தபடியே படுக்கையில் புரண்டாள் புஷ்பா.

பொழுது விடியும் சமயமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அது தான் புஷ்பாவுக்கும் அவளது நிலையிலிருக்கும் ஏனைய பெண்களுக்கும் தூங்கும் சமயம்.

உலகம் விழித்துக்கொள்ளும் போதுதான் அவர்கள் தூங்க ஆரம்பிக்கிறார்கள்; அவர்கள் விழித்திருக்கும்போது உலகம் தூங்குகிறது.

‘மாறுபட்ட வாழ்க்கை! இயற்கை நியதிகளுக்குப் புறம்பான - தலைகீழான வாழ்க்கை இது!’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாள் புஷ்பா.

முடிந்துகொண்டிருக்கும் இந்த இரவில்... இரவு எட்டு மணியிலிருந்து பின்னிரவு நான்கு மணியாகிவிட்ட இந்த நேரம் வரையிலான எட்டு மணி நேரங்களில்... புஷ்பா நான்கு பேர்வழிகளை ஒருவர்பின் ஒருவராய் ‘திருப்தி’ செய்து அனுப்பிவிட்ட களைப்பில் கட்டிலின் மீது துவண்டு கிடந்தாள்.

‘கடைசியாக வந்தவன் இந்த அனுபவத்திற்கு முற்றிலும் புதியவனாக இருக்கவேண்டும். அவன் அவனை அவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்படுத்தாமல் அவசர அவசரமாகத் தன்னுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டுபோய் விட்டான். அவனை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டபோதுதான் புஷ்பாவுக்கு அமரேசனின் நினைவு வந்தது.

‘அதிகாலை ஐந்து மணியிலிருந்து காலை பதினொரு மணி வரை தூக்கம். சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு எல்லாப் பெண்களும் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டாகவேண்டும்’ என்பது அங்குள்ள கட்டளைகளில் மிக முக்கியமானது.

சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கு எல்லோருடைய அறைகளிலும் சாப்பாடு தயாராக இருக்கும். ஒரு பணிப் பெண் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக் கொள்வாள். அவரவர்க்கென்றுள்ள அறைகளிலேயே குளியல், அலங்காரங்கள், சாப்பாடு என்று எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்த ஒரு பிரச்சினையை முன்னிட்டும் அந்த அறைகளிலிருக்கும் எந்தப் பெண்ணும் வெளியே போகவோ, ஒரு அறையிலிருப்பவளுடன் இன்னொரு அறையிலிருப்பவள் பேசவோ, சந்திக்கவோ கூடாதென்பது கண்டிப்பான கட்டளை. அதை மீறி விட்டால் கடுமையான தண்டனை பெற்றாக வேண்டியிருக்கும்.

சுதந்திரமில்லாத சிறை வாழ்க்கையென்பது தெரிந்தும் அதை விட்டு விலகமுடியாமல் தங்களுக்குள்ளேயே புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்கள்... மாதமுடிவில் அவர்களது ‘உழைப்பி’ற்குக் கூலியாகக் கிடைக்கும் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது மட்டும் கொஞ்சம் நிம்மதிப்பட்டுக் கொள்வார்கள்.

விரும்பியவர்கள் தத்தம் ஊதியத்தைப் பெற்றார். உறவினர்களென்று யாருக்காவது அனுப்பிவிடலாம். அவர்

களின் தலைவியிடம் அவர்கள் விலாசத்தைக் கொடுத்தால் அவள் அந்தப் பணத்தை உரியவர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கும் புண்ணியத்தைச் செய்வாள். இப்படித்தான் அக்கா காவேரிக்கும் புஷ்பா பணம் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

அக்கா காவேரியை நினைவு கொள்ளும்போதெல்லாம் புஷ்பாவிடம் இருந்து பெருமூச்சுக்கள் எழும்; கண்கள் கலங்கும்.

‘என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவளும் எத்தனை மிருகங்களிடம் தன்னைப் பலியிட்டிருப்பாள்? ஆனால்.. அக்காவால் என்னைக் காப்பாற்றவே முடியாமல் போய்விட்ட அந்த உண்மை அவளுக்கு எப்படிப் புரியும்? அவளைப் பொறுத்தவரை, ‘தங்கச்சி இப்போது கண்ணியமாக, தன்மானத்தோடு கைநிறையச் சம்பாதிக்கிறாள்’ என்ற நம்பிக்கை, அவள் மனதில் ஆழமாக வேரூன்றிவிட்டது. அவளது உயிருள்ளவரையில் அந்த நம்பிக்கையும் வாழட்டும்’

பிற்பகல் நான்கு மணியிருக்கலாம். புஷ்பாவின் அறையிலுள் அழைப்பு மணி ஒலித்தது. இந்த நேரத்தில் அங்கு யார் வரக்கூடுமென்று புஷ்பாவுக்குத் தெரியும்.

தன்னை அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்த புஷ்பா அலங்காரம் முடியாமல் பாதியிலேயே எழுந்தாள். அவள் அறைக் கதவைத் திறந்தபோது, கறுத்துத் தடித்த ஒரு பெண்மணி உள்ளே நுழைந்தாள். அவள்தான் இப்போது அங்குள்ள நூற்றியொரு பெண்களுக்கும் தலைவி. ‘யார் யாரிடம் எப்படியெப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்று கற்றுக்கொடுப்பதில் கைதேர்ந்தவள். ராஜம் என்பது அவள் பெயர்.

அறைக் கதவைப் புஷ்பா திறந்துவிட்டபோது, வாய் நிறையச் சிரித்தபடி தூக்கமுடியாத தன் உடலைச் சிரமப்பட்டுத் தூக்குமாப்போல் அசைந்தவாறு உள்ளே நுழைந்தாள் அவள். அவளது கண்கள் புஷ்பாவின் உடவழகில் மயங்கினாற்போல்... புஷ்பாவின் கால்முதல் தலைவரை இறங்கி ஏறின.

அங்குள்ள அத்தனை பெண்களிலும் புஷ்பாமீது அவளுக்குத் தனியானதோர் பற்றும், பாசமும். அதற்குக் காரணம் புஷ்பாவின் அழகு மட்டுமல்ல, சொன்னதை அணு வளவும் பிசகாமல் கச்சிதமாகச் செய்துமுடிப்பதில் புஷ்பா திறமைசாலியாக இருந்தாள்.

‘இன்றைக்கு ஏதோவொரு விசேஷம் இருந்தாக வேண்டும்’ என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டாள் புஷ்பா.

“இன்றைக்கு நீ தனி அழகாய் இருக்கிராய்” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கைமீது போய் உட்கார்ந்து புஷ்பாவை அழைத்துத் தன்னருகில் அமர்த்திக் கொண்டாள் ராஜம்.

புஷ்பாவின் தலையை ஆதரவாக வருடிவிட்டுக் கொண்டே அவள் சொன்னாள்:

“இன்றைக்கு உனக்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டம் அடித்திருக்குது!”

‘யாராவது ஒரு பெரிய புள்ளியிடம் இன்றைக்கு மாட்டிக்கொண்டாக வேண்டும் போலிருக்கிறது’ என்று புஷ்பா உணர்ந்தாள். அதைத் தவிர ஒரு விபசாரிக்கு வேறென்ன அதிர்ஷ்டம் கிட்டிவிடப்போகிறது?

“ஆள் புதிதாய் இப்போதுதான் நம்ம ஹோட்டலில் மெம்பராகச் சேர்ந்திருக்கிறான். பெரிய கைதான்! ஆனாலும் சின்ன வயது. அவன்கிட்ட நீ உன் சாகஸத்தையெல்லாம் காட்டி மயக்கிவிடவேண்டும். போனவாரம்தான் அவன் லண்டனிலிருந்து திரும்பியிருக்கிறான். பலமாதிரியும் ‘ரேஸ்ட்’ பட்டிருப்பான். அவனைத் திருப்திப் படுத்திறது அவ்வளவு சுலபமாக இருக்காது... ஆனாலும் உன்கிட்ட எனக்கு ‘நம்பிக்கை இருக்குது...’ என்று இழுத்தாள் ராஜம்.

ராஜம் எதற்காக இவ்வளவு அடிகோலுகிறாளென்பது புஷ்பாவுக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல.

‘நல்ல மாதிரியாக நடந்துகொண்டால் வருகிற புள்ளிகளிடம் ஏதாவது கிடைக்கும். அந்த ‘டொனேஷன்’ முழுவதும் ராஜத்தையே போய்ச் சேரும்.’

“நீங்க சொல்கிறது மாதிரியே நடந்து கொள்கிறேன்மமா!” என்று புஷ்பா சொன்னபோது ராஜம் கனிந்து சிரித்தாள்.

“உன் திறமை எனக்குத் தெரியாதாடி கண்ணு!” என்று பாராட்டுவதுபோல் சொன்னவள் எழுந்துகொண்டாள்.

“அலங்காரமெல்லாம் பிரமாதமாக இருக்கவேணும். இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவன் வருவான்.”

“சரி” என்பதுபோல் தலையசைத்தாள் புஷ்பா. அவளது முதுகைச் செல்லமாகத் தட்டிவிட்டு, ராஜம் அங்கிருந்து போனாள். இரவு ஒன்பது மணிக்கு வரப்போகும் அந்தப் புதிய விருந்தாளியைப் பற்றிக் கவலைப்படாத வளாய் மீண்டும் தன் அலங்காரங்களைத் தொடர்ந்தாள் புஷ்பா.

சரியாக இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவளது அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது. ‘அழைப்பு மணி இருப்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் கதவைத் தட்டும் அவசரக்காரன் யார்?’

23.

அமைதியாக எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள் புஷ்பா. வந்தவன் உள்ளே நுழைந்தபோது, “வாங்க!” என்று இனிமையாக அழைத்தவள், அவன் முகத்தைப் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்து போனவளாய்த் திகைத்து நின்றாள்.

வந்தவனுக்கும் அந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது அவன் தன் கைக்குட்டையினால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டதிலிருந்தே தெரிந்தது.

“புஷ்பா...நீயா?” என்று அவனது உதடுகள் அசைந்தன.

முதலில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியும் திகைப்பும் ஒரு நிமிடம்தான் புஷ்பாவை ஆட்கொண்டன. தன்னுடைய திகைப்பையோ அதிர்ச்சியையோ வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல், படபடக்கும் தன் மனதை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொண்டு அமைதியாக அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பினான் புஷ்பா.

அந்தக் கணமே அந்த அறையைவிட்டு ஓடிப்போய்விடலாமா என்ற நினைப்போடு நிற்க முடியாமல் நின்றவனைப் பார்த்துப் பொய்யான புன்னகை காட்டினான் அவன். உயிர்த் துடிப்பற்ற அவளது புன்னகைக்குப் பதிலாகத் தானும் சிரிக்க முயன்ற அவன், புஷ்பாவின் கேலிப்பார்வையைத் தாங்க முடியாதவனாய்த் தனது பார்வையை எங்கோ திருப்பினான். விழிகளைத் திருப்பியபோது எதிரில் தெரிந்தது படுக்கைக் கட்டில்தான். ஏதோ சிந்தனையுடன் அவன் கட்டிலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, புஷ்பா கேட்டாள்:

“கட்டிலுக்குப் போவோமா?”

அவளது அந்தக் கேள்வியின் பின்னணியில் தோய்ந்து கிடந்த உண்மை அவன் மனதைச் சுடவே செய்தது. அவன் அலட்சியமாக நடந்துபோய் அந்தக் கட்டிலின்மேல் அமர்ந்துகொண்டான்.

பல மாதங்களுக்கு முன்பு ஒருநாள் புஷ்பாவைத் தன் இச்சைக்குப் பலியிடுவதற்காய் அவளை ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்று, படுக்கை அறையைத் திறந்ததும் அவன் கேட்ட அந்த முதல் கேள்வியும் அதுதான்.

“கட்டிலுக்குப் போவோமா?” என்று இப்போது கேட்டு அந்தப் பழைய நாட்களை அவனது நினைவுக்குக் கொண்டுவர புஷ்பா எத்தனிக்கிறாளா?

தன்னுடைய மனக் குழப்பத்தை அவளிடம் காட்டிக் கொள்ளாதிருப்பதற்காய் சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைக்க

அவன் முனைந்தபோது, லைட்டரைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த அவனது விரல்கள் நடுங்கின.

“நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை” என்றான் அவன் அமைதியாக.

“ஆனால் நான் எதிர்பார்த்தேன்... என் வாழ்க்கையில் மறுபடி உங்களைச் சந்திக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வரும் என்று நான் நிச்சயமாக நம்பினேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காகவே காத்திருந்தேன். இன்றைக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் நான் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில்... எதிர்பார்க்காத இடத்தில் வந்திருக்கிறது!”

“நீ இப்படியொரு நிலைக்குத் தள்ளப்படுவாயென்று நான் எண்ணவேயில்லை புஷ்பா...” என்று சொன்னபோது அவனது குரல் துயரினால் கரகரத்தது. தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டான்.

அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்டு புஷ்பா கடை இதழ்களினோடும் ஒரு ஏளனப் புன்னகை காட்டினாள்.

“அட்டா...! என்மீது உங்களுக்கு இவ்வளவு அக்கறை இருக்குமென்று எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே!”

“நீ நம்பினால் நம்பு புஷ்பா... லண்டனில் இருந்த ஒவ்வொரு வினாடியும் நான் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்... உன் நினைவால் நான் துடியாய்த் துடித்தேன்!”

“குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்திருக்கும். ஆனால், அதுவும் மனச்சாட்சியுள்ளவர்களுக்குத் தானே...? நீங்கள் துடித்திருப்பீர்களென்றால்... ஏன் லண்டனில் உங்களால் ஏமாற்றப்படுவதற்கு யாரும் கிடைக்கவில்லையா?”

“என்னைப் புண்படுத்தாதே புஷ்பா!” என்று சொன்ன போது அவனது கண்கள் கலங்கினாற்போலத் தோன்றிற்று. அவனுடைய எந்த நடிப்பிலும் மசிந்துவிட புஷ்பா இப்போது தயாராக இல்லை.

“கொழும்புக்கு வந்ததும் நான் உன்னையே தேடியுள்ளேன். உன்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத வேதனையால்தான் நான் இந்த ஹோட்டலுக்கு...”

—அவன் முடிக்கவில்லை... கைகொட்டிச் சிரித்தாள் புஷ்பா.

“காதலியை இழந்த வேதனையில் தாக்குண்டு அதை மறப்பதற்காய்க் கடைச் சரக்குகளைத் தேடியலையும் ஒரு நல்ல உள்ளம் படைத்தவரை இன்றைக்குத்தான் நான் பார்க்கிறேன்...!” என்று சிரித்தவளின் முகபாவம் சட்டென மாறிப் போயிற்று. முகத்தில் கருமை படர்ந்தது. இதயத்தின் அடித்தளத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்த வேதனைகளின் தாக்கம் அவளது விழிகள் வழியாக வெளிப்பட்டது. சில கணங்களுக்கு மௌனமாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் நிமிர்ந்தாள்.

‘பொய் சொல்லி ஏமாற்றி, காதலென்ற பெயரில் காம லீலைகள் புரிந்து, கர்ப்பமான ஒருத்தியை நடுவழியில் விட்டுவிட்டு ஊரைவிட்டே பறந்துபோய்விட்ட காதலர், அவளுக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கிறாராம். ஐயோ பாவம்!’

அவன் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டவராய் சில நிமிடங்களுக்கு அமைதியாக இருந்துவிட்டு அவளைச் சற்றுக் கோபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டான்:

“காதலன்தான் ஓடிப்போய்விட்டான். உத்தமமான காதலியாவது தூய்மையுள்ளவளாக அவனுக்காகக் காத்திருக்கலாம் அல்லவா?”

“எந்த நம்பிக்கையில்...? அவள் தனியாக இருந்தால் ஒருவேளை அது சாத்தியமாகலாம். ஆனால்... வயிற்றில் கருவையும் சமந்துகொண்டு ஒரு பெண் எப்படிக்காத்திருக்க முடியும்?”

அவன் பரபரப்புடன் கேட்டான்:

“அந்தக் குழந்தை இப்போது எங்கே?”

“பாவத்தில் தேடிய சொத்து. அதை எனக்கெதற்கு... இந்தத் தொழிலுக்கு என்னைச் சேர்த்த பெண்மணி மூன்று மாதக் கருவாக இருக்கையிலேயே அதை அழித்துவிட்டாள்!” என்று யாரோ கருச் சிதைவு செய்துகொண்டது போல் சாதாரணமாகச் சொன்னாள் புஷ்பா.

‘இவளும் ஒரு பெண்தானா?’ என்று கேட்பதுபோல அவளைப் பார்த்தான் அவன்.

இனிமையாகக் கழியவேண்டிய இரவுப்பொழுது இப்படி வீணாய்க் கழிந்துகொண்டிருப்பதை அவனால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வேண்டாமென்று அவனால் கைகழுவி விடப்பட்ட ஒரு பொருள்... முகர்ந்தபின் வீசியெறியப்பட்ட மலர் இப்படி மறுபடியும் அவனுக்குக் கிடைக்கும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படித் தெரிந்திருந்தால் அவன் இந்த ஹோட்டலுக்கே வந்திருக்க மாட்டான்.

மலருக்கு மலர்தாவும் வண்டாக அலைந்த அவனுக்குக் கிடைத்த வாடாமலர்களின் இந்தப்புஷ்பாவும் ஒருத்தியாக இருந்தாள் முன்பு.

அவனுடைய கைபட்டுக் கருகிப்போய்விட்ட அந்தப் பெண்மை இப்போது மீண்டும் மலர்ந்து நிற்கிறது.

அவனுக்கே முழுதுமாய்... அன்பால் உருகித்தன்னையே அர்ப்பணித்துக்கொண்ட அந்தப் பெண்மையைப்புழுதியில் வீசிவிட்டுப்போனவன்... இப்போது அதையே சில மணி நேரங்களுக்கு... விலை கொடுத்து எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் வேடிக்கை!

இதற்கு மேலும் அந்த அறையில் தாமதித்துக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று எண்ணியபடி எழுந்தான் தேவராஜன். அவன் புறப்படத் தயாராகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் புஷ்பா.

அவளது மனவோட்டத்துக்கும், இறந்த காலங்களின் அழியாத வடுக்களினால் இப்போது அவளது மனதில் நிறைந்திருக்கும் வேதனைக்கும் தடையிட்டு அவளது கடமையுணர்வு மேலெழுந்தது.

‘தேவராஜன் போனதும் ராஜம் வருவாள்...’ எப்படி நல்லமாதிரியாக நடந்து கொண்டாயா? ‘டொனேஷனாக’ எவ்வளவு தந்தான்?’ என்று விசாரிப்பாள். ‘எதுவுமே கிடைக்கவில்லை’ என்றால் ராஜம் நம்பப்போவதில்லை. தன்னை இவள் ஏமாற்றுகிறாள் என்று ராஜம் சினந்து வெடிப்

பாள். இந்த ஹோட்டலில் இருக்கும் வரையில் எதை இழந்தாலும் ராஜத்தின் அன்பை இழக்க மட்டும் புஷ்பா தயாராக இல்லை.

அறைக் கதவு வரை போய்விட்ட தேவராஜன், “கொஞ்சம் நில்லுங்கள்!” என்று பின்னிலிருந்து தடுக்கும் புஷ்பாவின் குரல் கேட்டுத் தயங்கி நின்றான்.

“இந்த ஹோட்டலுக்கு நீங்கள் புதியவரா?”

என்ற அவளது கேள்வி முன்பின்னறிமுகமில்லாத ஒரு பெண் அவனைப் பார்த்துக் கேட்பது போலிருந்தது.

பதில் சொல்லாமல் புஷ்பாவைப் பார்த்து வெறித்தான் தேவராஜன்.

“வாடிக்கையாளர்களைத் ‘திருப்தி’ செய்து அனுப்ப வேண்டும் என்பது தான் இங்கு எங்கள் லீடரின் கட்டளை. நீங்கள் இப்படி வெறுமையாகத்திரும்பிப்போவது தெரிந்து விட்டால் பிறகு நான் இங்கு உயிரோடிருக்கவே முடியாது! உங்களைப்போன்ற ஒரு பெரிய வாடிக்கையாளரை இழந்துவிட்ட கோபத்தில் என்னைச் சித்திரவதை செய்தே கொண்டு விடுவார்கள்...!”

“தெரிந்து கொண்டால் தானே?”

“அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போகாது!” என்ற புஷ்பா, சாத்தப்பட்டபடியே தாழிடப் படாமலிருந்த கதவை தாழ்ப்பாளிட்டு விட்டு சாவியைக்கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

அவளை மீறிப்போக அவனால் முடியவில்லை. அதே நேரம் அவளைத் தீண்டுவதற்கும் அவன் மனம் கூசிற்று, ‘என்ன செய்வது?’ என்று எதுவும் தோன்றாமல் நின்ற வளைப் புஷ்பாவின் அடுத்த செய்கை ஆச்சரியத்துக்கு உள்ளாக்கிற்று.

தன்னுடைய மேலாடையைக் கழற்றி வீசிவிட்டு, பாதி நிர்வாணமாய் தேவராஜனை நெருங்கி வந்து தழுவிக்கொண்டாள் புஷ்பா. அவளது இதழ்களில் மயக்க மூட்டும் ஒரு வகைச்சிரிப்பு. எத்தனை தடவைகள் இந்தப் புஷ்பாவின் சிரிப்பில் கிறங்கிப்போயிருக்கிறான் இந்த தேவராஜன். இப்

போதும் அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு மாறுதல் இல்லை... ஆனால் அந்தப் பழைய மயக்க நிலை தேவராஜனை இப்போது ஆட்கொள்ளத்தவறுகிறதே... அது ஏன்?

போதையேற்றும் அவளது பார்வையில்... அவனுடைய கன்னங்களை மலராய் வருடி அவளது உணர்ச்சிகளைக் கிளற முயலும் அவளுடைய சிவந்த பனிமலரிதழ்களின் மென்மையில் அவன் தன் வசமிழக்கத்தொடங்கினான்.

முன்பு தொடர்ச்சியாய் அனுபவித்தும் சிகட்டாமல் ஒரு அவசரத்தினால் அவன் வீசியெறிந்து விட்டுப்போன புஷ்பா என்னும் அந்தப் பூஜைக்குரிய மலர்... இப்போது மறுபடியும் அவன் காலடியில்...!

அவன் இப்போதைய நிலையில் அவளை விட்டுப்பிரிந்து போகப் பிரியப்படாதவனாய் அவளது சாகசங்களில் சிக்கித் தன்னை மறந்தான்.

காதலில் ஊடலுக்குப்பின் ஏற்படும் கூடலைப்போல் ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்... அந்த இரண்டு உடல்களும் இணைந்து பின்னினை. வெறியைத்தணித்துக்கொள்ளும் வேகம் அவனுக்கு...!

ஆனால் புஷ்பா...?

காமத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, உள்ளத்தில் பெருக்கெடுக்கும் பல்வேறு உணர்ச்சிகளினதும் தாக்கத்தால்... ஏதோ கடும் யோசனையில் ஆழ்ந்தவளாய்... தன் உடலை மட்டும் அவனுக்குக்கொடுத்து விட்டுத் தன்நிலை மறந்து கிடந்தாள்.

மனம்தேவராஜனை நினைத்து அருவருத்துக்கொண்டது.

இப்படியும் ஒரு மனிதன் இருப்பானா? இவன் மனிதனையல்ல... மிருகம். மிருகத்திலும் கேடுகெட்ட மிருகம்!

திடீரென ஏதோ ஆவேசம் கொண்டவள் போல்— தன்னிலிருந்து தேவராஜனை உதறித்தள்ளி படுக்கையிலிருந்து வேகமாக புரட்டி, கிழே நிலத்தில் விழுத்தினாள் அவள். விழுந்த வேகத்திலேயே எழுந்திருக்க முயன்றவனின் வெற்றுடம்பிற் 'சுளி'ரென விழுந்த அடியினால் துடித்து எழும்புவதற்குள் அடுத்த அடி விழுந்தது. கண்

முடிக்கண் திறப்பதற்குள் கையிலிருந்த 'பெல்ட்' டினால் மளமளவென விளாசித் தள்ளி விட்டாள் புஷ்பா. அலறுவதற்குக்கூட நேரமிருக்கவில்லை தேவராஜனுக்கு.

சொகுசாய் வளர்ந்து விட்ட அவனது வாளிப்பான உடலில் மென்மையான சில பகுதிகளில் விழுந்த அடிகளால் இரத்தம் கசிவதைக் கண்டு இரசித்த பிறகு தான் புஷ்பாவின் வெறி தணிந்தாற் போல ஓய்ந்தாள் அவள்.

வெறிகொண்ட பெண் புலியாய் கண்கள் கனன்று... உடல் சிலிர்த்து... நிர்வாணமாய் நின்று கொண்டிருந்த புஷ்பாவைப் பார்க்க தேவராஜனுக்கு உண்மையிலேயே கொஞ்சம் பயமாகத்தானிருந்தது.

“இவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்ன?”

தேவராஜன் எழுந்திருக்க முடியாதவனாய்... தள்ளாடி எழுந்தான். அவனது உடைகளை எடுத்து அவனை நோக்கி லீசி எறிந்தாள் புஷ்பா.

“இனி இந்தப் பக்கமே தலை காட்டாதே!”

அவனை அந்த இடத்திலேயே சுட்டுப் பொசுக்கிவிட வேண்டும் என்ற ஆவேசம் வந்தது தேவராஜனுக்கு. இந்த நேரத்தில் குழப்பம் விளைவித்தால் புஷ்பாவுக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடப் போவதில்லை என்பதையும், தன்னுடைய பெயருக்குத்தான் இழுக்கு ஏற்பட நேரும் என்பதையும் உணர்ந்து தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான் தேவராஜன்.

‘உன்னைக் கவனிக்கிறேன் இரு!’ என்று தனக்குள் கறுவிக் கொண்டான் அவன்.

“ஒரு வேசிக்கு இவ்வளவு திமிர் வரக்கூடாதடி...!” என்று அவன் அமைதியாகச் சொன்னபோது மறுபடியும் பெல்ட்டுடன் தாவிப்பாய்ந்து வந்தாள் புஷ்பா.

“வெட்கங்கெட்டநாயே... வேசி என்ற சொன்னாய்? இந்த வேசிகளையெல்லாம் உருவாக்கியது உன்னைப் போன்ற வெறி பிடித்த ஜென்மங்கள் தானே!” என்று கத்தியவன், “போடா வெளியே!” என்று சீறினான்.

வலியெடுக்கும் உடம்பில் சிரமப்பட்டு உடைகளை அணிந்துகொண்டு முடிந்தவரை வேகமாக அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினான் அவன்.

தேவராஜன் அங்கிருந்து போய் ஒரு மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். கடுமையான யோசனையிலாழ்ந்தபடியிருந்தவனை அழைப்பு மணி அழைத்தது.

படுக்கையிலிருந்து இறங்கிச்சென்று கதவைத்திறந்தாள் புஷ்பா. கடுகதியென உள்ளே நுழைந்தாள் ராஜம். புஷ்பா கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே திரும்பினாளோ இல்லை யோ... பளாரென்று ஒரு அறை விழுந்தது.

ஒரு கணம் அந்த அறையே சுழல்வது போல் உணர்ந்து புஷ்பா, தன்னை நிதானித்துக் கொண்டு நிமிர்வதற்குள் அவளது கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துக் கட்டிலை நோக்கி அவளை ராஜம் எறிந்த போது 'ணங்'கென்று தலை எதிலேயோ போய் மோதிக்கொண்டது. ஒரு பெண் யானையின் பலத்துடன்... பயங்கரமாக விழித்துப்பார்த்தபடி நின்றிருந்த ராஜத்தைப் பார்க்கவே புஷ்பாவின் உடல் நடுங்கிற்று. அவள் தன்னைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு ராஜத்தை நோக்கி ஏளனப் பார்வையொன்றை வீசிஞள்.

“என்னடி ஒரு மாதிரி பார்க்கிறே?” என்று சீறிக் கொண்டே புஷ்பாவை நோக்கி இரண்டெட்டில் தாவி வந்த ராஜம், யானையின் தும்பிக்கை போன்ற தன்னுடைய கையினால் புஷ்பாவின் முதுகில் ஓங்கிக் குத்தினான்.

“அம்மா!” என்று வலியின் வேதனையினால் தனக்குள் முனகிக்கொண்டாளே தவிர, வாய்திறந்து புஷ்பா அலறவில்லை.

தேவராஜனுக்குத் தான் கொடுத்த தண்டனைக்குப் பிரதிபலனாகக்கிடைக்கின்ற இந்தத் துன்பம், புஷ்பாவுக்குப் பெரிதாகத்தோன்றவில்லை. இப்படியெல்லாம் நடக்கக் கூடுமென்று புஷ்பா முதலிலேயே எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

எவனை மறுபடியும் சந்தித்துப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று அவள் தனக்குள் குமுறிக் கொண்டிருந்தாளோ

அது நிறைவேறிவிட்டது என்ற நினைவே அவளுக்கு இன்பமாக இருந்தது. இனி எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் கவலை யில்லை என்பது போல் வைராக்கியத்துடன் நிமிர்ந்து நின்ற புஷ்பாவின் துணிச்சல், ஒரு கணம் ராஜத்தையே சிலுப்பி விட்டது. ஆனால் மறு கணமே ராஜம் வெறிகொண்ட வளானான்.

அவள் மறுபடி புஷ்பாவின் கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்த போது அவளது உதடுகள் வெடித்து இரத்தம் வழிந்தது.

‘உன்னைக் கொல்லாமல் விடுகிறதில்லை இரு!’ என்று கோபத்துடன் கறுவிய ராஜம், அந்த அறைக் கதவின் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு, வெளிப்புறமாக அறைக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு எங்கேயோ விரைந்தாள்.

எத்தனை நாட்கள் தன் உடலை வருத்தி இந்த ராஜத்துக்கு ‘டொனேஷன்’ வாங்கிக்கொடுத்திருப்பாள் புஷ்பா. ...அவைகளை யெல்லாம் ஒரு நொடியில் மறந்து விட்டு... இப்படி வெறித்தனமாக... ‘சே! நன்றி கெட்ட நாய்.

‘உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை. இனி நான் இங்கே இருக்கக்கூடாது!’

எதுவெல்லாம் நடக்கக்கூடுமென்று புஷ்பா எதிர்பார்த்தாளோ அதுவெல்லாம் நடந்தது. அதனால், அடுத்து நடந்த சம்பவங்கள்கூட புஷ்பாவுக்கு வியப்பைத்தரவில்லை.

24.

குமாரசாமி வழக்கத்தைவிடச் சற்று உற்சாகமாக இருந்தான். தான் ‘பெரிய மனிதனாய்’ தலைபோட்டுச் செய்துவைக்கப்போகும் ஒரு நல்ல காரியம் முக்கால் பதத்துக்கு வந்துவிட்டது குறித்து அவனுக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம்.

“என்னடா உன்பாட்டுக்குப்போகிறாய்... வருகிறாய்... சிரிக்கிறாய்...கும்மாளமிடுகிறாய்...?” என்று குமாரசாமியின் மகிழ்ச்சிக்கான காரணத்தைக் கண்டறிய முயன்றான் அமரேசன்.

“கல்யாணத்தை எப்போது வைத்துக்கொள்ளலாம் அமரேசா?” என்று திடீரெனக் குமாரசாமி கேட்ட கேள்வி அமரேசனுக்கு உண்மையிலேயே புரியவில்லைத்தான்.

“கல்யாணமா? யாருக்கு?”

“சரியாய்ப் போயிற்று போ... இத்தனை நாட்களாக உனக்குத் தெரியாமலா நான் இந்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்” என்று முணு முணு த் த குமாரசாமி தொடர்ந்து சொன்னான்:

“என் மனைவி லெட்சுமிக்கு ஒன்றுவிட்ட தங்கை ஒருத்தி இருக்கிறாள். எஸ். எஸ். ஸி. வரை படித்திருக்கிறாள். ராஜாத்தி என்று பேர். நல்ல அழகி. பண்பு, பழக்க வழக்கங்களில் அவளுக்கு நிகராக ஒருத்தி கிடையவே கிடையாது!”

“அவளுக்கு என்ன?”

“கல்யாணம் செய்து வைக்க முயற்சி செய்கிறேன். லெட்சுமியும் சொன்னாள்... ‘உங்கள் நண்பர் அமரேசனை எனக்குத் தெரியாது விட்டாலும் கணேஷ் அத்தான் சொன்ன மாதிரியிலிருந்தே தெரிகிறது அமரேசன் ரொம்ப நல்லவராகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று. எப்படியாவது அவரைச் சம்மதிக்க வைத்து ராஜாத்தியை அவருக்குக் கட்டி வைக்கலாமே’ என்று லெட்சுமியும் சொன்னாள்... உனக்குச் சம்மதம்தானே அமரேசா?”

“நீ ரொம்ப அவசரப்படுகிறாய் குமாரசாமி” என்றான் அமரேசன். “என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்காமல் நீ எப்படி எனக்குக் கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்?”

“உன்னிடம் நான் கேட்கவேண்டுமா? உன்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதாடா? என்னைத் தவிர உனக்கு நல்ல

காரியங்கள் செய்து வைக்க வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? சரி, கல்யாணத்தை எப்போது வைத்துக்கொள்ளலாம்?"

"கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது குமாரசாமி" என்று இழுத்தான் அமரேசன்.

"தாராளமாக யோசனை செய். யார் வேண்டாமென்றார்கள்... ஒரு வேளை என் மீது உனக்குச் சந்தேகமாயிருந்தால்... நீயே நேரடியாக என்னுடன் ஊருக்கு வா...! வந்து பெண்ணைப் பார்... பிடித்தால் சொல்லு செய்து வைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் வேறு இடம்...?" அவனை அதற்கு மேல் தொடர்ந்து பேச அனுமதிக்காமல் இடைமறித்தான் அமரேசன்.

"நான் அதற்காகச் சொல்லவில்லை குமாரசாமி... நான் யோசிக்கவேண்டுமென்று சொன்னது வேறொரு பிரச்சினையைப் பற்றி..."

"பிரச்சினையா? எனக்குத் தெரியாமல் உனக்கு ஒரு பிரச்சினையா? சொல்லு, சொல்லு" என்று கேட்டுக் கொண்டே நாற்காலியை இழுத்து அமரேசனுக்கு முன்னால் நெருக்கமாகப் போட்டுக்கொண்டு அமரேசனின் முகத்தோடு முகம் வைப்பதுபோல் குனிந்து அமரேசன் சொல்வதைக் கேட்க ஆயத்தமானான் குமாரசாமி.

சொல்வதா வேண்டாமா என்று குழம்பி, மனதுக்குள் போட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்படுவதைவிட தன் வாழ்வின் நல்லது, கெட்டதுகளில் அக்கறையுடன் பங்கேற்கும் குமாரசாமியிடம் 'அந்தப்' பிரச்சினையைப்பற்றி சொல்லுவதில் தவறில்லை யென்ற முடிவுடன் அமரேசன் சொல்லி முடித்த போது, யோசித்தபடியே தலைநிமிர்ந்தான் குமாரசாமி.

"இது உன்னுடைய பலவீனம் என்றுதான் முன்பும் நான் நினைத்தேன்..." என்றான் குமாரசாமி.

"இல்லை குமாரசாமி. இது உன்னுடைய பலவீனம் அல்ல... ஆண்களிடமிருக்கக்கூடிய பலவீனங்கள் என்று நான் படித்துக் கேட்டு அறிந்த மட்டில் அப்படி எந்த ஒரு பலவீனமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனோ... 'அப்படி' ஒரு கோலத்தில் பெண்களைக் காண நேரும்போது

மட்டுந்தான் எனக்கு...?’ என்று உடைந்த குரலிற் சொல்லி விட்டு எழுந்தான் அமரேசன்.

‘அதனால்தான் சொல்கிறேன். எனக்கு இப்போது மட்டுமல்ல; எப்போதுமே திருமணம் வேண்டாம். அநியாயமாக ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையை நரகமாக்க நான் விரும்பவில்லை. பிரமச்சாரியாக எத்தனையோ பேர் வாழ்ந்து முடிக்கவில்லையா...?’

‘ஆனால் ஆசைகளைப் பூட்டிவைத்து மனத்தைப் புழுங்க வைப்பது அதைவிடப் பெரிய பாவம்!’

‘கடைசியாகப் புஷ்பாவைச் சந்தித்துவிட்டு வந்த போதே அந்த ஆசையும் அஸ்தமித்துப் போய்விட்டது’ என்றான் அமரேசன்.

‘புஷ்பாவா... எந்தப் புஷ்பா?’ என்று குமாரசாமி திரும்பக் கேட்டபோதுதான், ‘நான் இங்கே இருப்பதைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்லிவிடாதீர்கள்’ என்று புஷ்பா அன்று தன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டது அமரேசனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

குமாரசாமியிடம் கதையை மாற்றிவிட முயன்றும் முடியாமல், காவேரியின் தங்கை புஷ்பாவை ஒரு ஹோட்டலில் தான் சந்தித்த விபரத்தை அவனிடம் சொல்லி, ‘வேறு யாருக்கும் அது தெரியவேண்டாம்’ என்று குமாரசாமியிடம் கேட்டுக்கொண்டான் அமரேசன்.

‘அவள் மாதா மாதம் ஐநூறு அறுநூறு என்று அக்கா காவேரிக்கு அனுப்பும் போதே, இப்படி ஏதாவது இருக்கும் என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன்...’ என்ற குமாரசாமியின் மனதில் காவேரியின் நினைவு நிழலாடிற்று.

‘என்னைப் பொறுத்தவரை காவேரி அவ்வளவு நல்லவளில்லை என்றாலும், தங்கை புஷ்பாவின் மேல் அவள் உயிரையே வைத்திருந்தாள். இந்த விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டால் அவள் துடித்துப்போய் விடுவாள்...’

‘அப்படித்தான் புஷ்பாவும் சொன்னாள்’ என்றான் அமரேசன்.

அத்தோடு புஷ்பாவைப்பற்றிய பிரச்சினைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து அதை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு, அமரேசனின் பிரச்சினைபற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினான் குமாரசாமி.

அமரேசனிடம் இருக்கக்கூடியதான இந்தக்குறை எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைவிட, இதை எப்படிப் போக்கலாம் என்பதிலேயே குமாரசாமியின் மூளை தீவிரமாக வேலை செய்தது.

முன்பொரு நாள் காவேரியிடம் போய்விட்டு அமரேசன் அவசர அவசரமாய் அறைக்குத் திரும்பி ஓடிவந்ததும், மறுநாள் கடைத் தெருவில் குமாரசாமி காவேரியைச் சந்தித்துக் கொண்டபோது அவள் அமரேசனைப்பற்றி நையாண்டி செய்து சிரித்ததும்...

“உங்கள் கூட்டாளியை நேற்றிரவு அனுப்பிவைத்தீர்களே... இரண்டு நிமிஷம்கூட அவர் என்னருகில் இருக்கவில்லை...”

“என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டான் குமாரசாமி.

“என்னைப் பிடிக்கவில்லையோ அல்லது அவருக்குத் தன்னைத்தான் பிடிக்கவில்லையோ... ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவிட்டார்.”

“புது அனுபவம் இல்லையா? போகப் போகச் சரியாக வந்துவிடுவான்” என்றான் குமாரசாமி விட்டுக் கொடுக்காமல்.

“என்னவோ... அவரைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறவள் அவரை விட்டுவிட்டு ஓடிவிடாமல் இருந்தால் சரி...!” என்று சிரித்தபடியே போய்விட்டாள் காவேரி.

‘உண்மையிலேயே அமரேசனிடம் அப்படி ஒரு பலவீனம் இருக்கிறதா? அல்லது அது அமரேசனின் வீண்பிரமைதானா? ஏதோ ஒரு வகைப் பீதி இளமையிலிருந்தே இவன் உள்ளத்தில் வளர்ந்து விட்டிருக்கவேண்டும். எந்த ஒரு பெண்ணையும் பிறந்த மேனியில் காண நேரும்போது இவன் நிலை மறந்து அச்சத்தில் வீழ்ந்துவிடுகிறான். உடலுறவு கொள்ளாமலேயே ஓடிவந்து விடுகிறானென்றால்...

குறை நிச்சயமாக இவனது உடலில் அல்ல; உள்ளத்தில் தான்.'

“நான் ஒன்று சொல்வேன், கேட்கிறாயா?”

“என்ன?” என்று அசுவாரஸ்யமாகக் கேட்டான் அமரேசன்.

அவனது காதுக்குள் குமாரசாமி சொன்ன விஷயத்துக்கு உடனேயே மறுப்புத் தெரிவித்து விட்டான் அமரேசன்.

“மறுபடி மறுபடி ஒருத்தியிடம் போய் அவமானப்படுவதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

“இதுதான் உன்னுடைய தவறு. இல்லாத ஒரு பல வீணத்தை இருப்பதாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு மனப் பூழுக்கம் கொள்வது கொடிய நோய்க்குச் சமமானது.”

“ஆனால், வேறு வழியும் இல்லை!”

“ஏன் இல்லை? நான் சொல்வதைக் கேள். எனக்காக வாவது ஒரு தடவை முயற்சி செய்து பார்.”

அமரேசன் எதுவும் பேசவில்லை.

25.

காவேரி தன் குடிசை வாசலில் உட்கார்ந்தபடியே வெளிப்புறமாய் இருளை வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரவு மணி பத்துக்கு மேலாகியிருக்கவேண்டும். அந்தச் சேரியிலுள்ள குடிசைகளில் இன்னும் விளக்குகளின் வெளிச்சம் மின்மினிப் பூச்சிகளாய் ஆங்காங்கே இருளினிடையே ஒளிர்ந்தன.

வெளித் திண்ணையில் அம்மா வழக்கம்போல் குறட்டை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘அம்மாவுக்கென்ன... நிம்மதியான வாழ்க்கை..... அமைதியான தூக்கம்... மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளை அவள் மதிப்பதில்லை. தானும் உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாவதில்லை... வெறும் இயந்திரம்போல்!’

காவேரியால் அப்படி முடியுமா?

நல்லதோ கெட்டதோ ஏதோ ஒரு வழியில் அவள் ‘உழைத்தாக’ வேண்டும். உடலை விற்பது இழிதொழில் என்று தூற்றுபவர்கள் ஒரு விபசாரி திருந்திவந்தால் அவளுக்கு ஒரு நேரக் கஞ்சி ஊற்றப்போவதில்லை.

வாழ்ந்தால் வயிற்றெரிச்சலிலும், தாழ்ந்தால் தரங்கெட்ட முறையிலும் தூற்றுவது ஒன்றே சமுதாயத்திற்குப் பழகிப்போன சங்கதி.

உள்ளே தங்கை புஷ்பாவும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஆம். புஷ்பாவேதான். விளக்கின் ஒளியில் ஆழ்ந்து தூங்கும் அவளது அழகு முகம்தான் தெளிவாய்த் தெரிசிறதே!

‘தங்கச்சியும் வேலைசெய்து களைத்து ஓய்ந்து திரும்பிவிட்டாள்!’ என்று நினைத்துக்கொண்டபோதே நெடுமுச்செறிந்தாள் காவேரி.

‘பாவம். அவள்தான் என்ன செய்வாள்? அவளுடைய கம்பெனியில் ஆட்கள் அதிகம் என்று அவளை வேலையிலிருந்தே நீக்கிவிட்டார்களாம்-’

புஷ்பா அந்தக் குடிசைக்கு மீண்டும் வந்துவிட்டாள். தேவராஜனை அவள் அடித்த அன்றிரவே, அவளையும் கொடுமைப்படுத்தி சித்திரவதை செய்து, எக்காரணம் கொண்டும் யாரிடமும் அந்த ஹோட்டல்லுக்குள் நடக்கும் விஷயங்களை வெளிப்படுத்த மாட்டேன் என்று அவள் உறுதி அளித்ததன் பேரில், அவளுக்கு உயிர்ப் பிச்சை அளித்து, ஒரு பிச்சைக்காரியை விரட்டுவதுபோல் அவளை அங்கிருந்து விரட்டிவிட்டார்கள். வெறுங்கையுடன் அக்கா காவேரியிடமே வந்து சேர்ந்துவிட்டாள் புஷ்பா.

‘கம்பெனியில் வேலை போய்விட்டது’ என்று காவேரிக்குப் பொய் சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டாள் அவள். ‘இது

வரை இல்லாமலிருந்த பணப் பிரச்சினை இனி மறுபடி வந்துவிடும்... அதற்குப் பிறகு என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக அக்கா பழையபடி வெளியேபோகத் தொடங்கிவிடுவாளோ...' என்ற பயமும், ஏக்கமும் புஷ்பாவைச் சூழ்ந்து கொண்டாலும் அவைகளை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாய் நடித்துக்கொண்டாள் புஷ்பா.

'ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே அக்கா!' என்று புஷ்பாவும், 'எனக்கென்னடி கவலை?' என்று காவேரியும் ஒருவார்க்கொருவர் சொல்லி ஒருவரை யொருவர் ஏமாற்றிக்கொண்டார்கள்.

ஒரு மாதம் ஓடி மறைந்துவிட்டது.

திடீரென ஒரு நாள் இரவில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு இருளில் இருளாய்க் கலந்து குடிசைக் கதவைத் திறந்து வெளிப்படக் காவேரி முயன்றபோது, "அக்கா!" என்று கூவினாள் படுக்கையில் கிடந்த புஷ்பா.

'எங்கே போகிறாய்?'

பதில் கூறிவிட்டுப் போக முடியாத இடத்திற்குப் புறப்பட்டபோது, புஷ்பா கேட்கும் அந்தக் கேள்விக்கு காவேரி என்ன பதில் சொல்ல முடியும்!

இருளில் நிழலாய்த் தெரியும் தங்கையைப் பார்த்தபடி மௌனமாக நின்றிருந்தாள் அவள்.

விளக்கைக் கொளுத்தி எடுத்துக் கொண்டு வந்த புஷ்பா, காவேரியின் கண்கள் குளமாகிவிட்டிருப்பதைக் கண்டு விக்கித்து நின்றாள்.

'நமது தலையெழுத்து இதுதான் என்றால் அதை மாற்ற யாரால் முடியும்?' என்று சொன்ன காவேரி, விடுவிடென நடந்து குடிசையிலிருந்து வெளிப்பட்டு இருளில் மறைந்தாள்.

பிரமை பிடித்தவளைப்போல் நின்றிருந்த புஷ்பா திரும்பிச் சென்று படுக்கையில் வீழ்ந்தாள். அக்கா காவேரியை நினைத்துக்கொண்டபோது அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது.

'எனக்காகத் தன் வாழ்க்கையை அழிக்கக் கற்றுக் கொண்டவள் அவள்... இப்போதும் தன் வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பில்லாமல், என்னைப் பாதுகாக்கும் அந்தக் கடமை ஒன்றுக்காகத்தான் அவள் வாழ்கிறாள் - தங்கையைக் காக்கும் துடிப்பு அவளுக்கு. வெறும் கரியை வைரமாக நம்பிக் கொண்டிருக்கும் அக்கா.. தன் தங்கையின் உண்மை நிலையை உணராதவளாகவே... இன்னும்? தான் பட்ட வேதனைகளுக்கும், சிந்திய வியர்வைகளுக்கும் பலனில்லாமல் போய்விட்ட அந்த உண்மையை உணரும் போது...'

—புஷ்பா தன்னைத்தானே கசந்துகொண்டாள்.

'நான் எதற்காக இனியும் உயிர் வாழவேண்டும்?' என்ற கேள்வி திருமென அவளுள் எழுந்தபோது, பெருகி வந்த துயரத்திற்கு அணைப்பாட முடியாமல் குமுறிக் குமுறி அழுதாள் அவள்.

'தவறு செய்பவர்களை ஒதுக்கி வைத்துவிடும் சமுதாயம் அந்தத் தவறுகளுக்கு மூல காரணமானவர்களை மட்டும் தன்னுடன் சேர்த்து வைத்துக்கொள்கிறதே. இது என்ன நியாயம்?'

இரவுகள்தான் தொடர்ச்சியாக வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனவே தவிர காவேரியின் போக்கில் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குக் குடிசையை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகும் காவேரி விடிவதற்கு முன்பு குடிசைக்குத் திரும்புவாள்.

'இதையே அவள் வழக்கமாக்கி கொண்டுவிட்டாளோ?' என்றே எண்ணினாள் புஷ்பா.

'உன் வாழ்நாள் பூராவும் இப்படியேதான் வாழ்ந்து முடிக்கப் போகிறியா அக்கா?' என்று ஒரு நாள் காவேரியிடம் சினந்து வெடித்தாள் புஷ்பா.

'இதைவிட நாங்கள் இறந்து போய்விடுவது எவ்வளவோ மேல் இல்லையா?'—தங்கை புஷ்பாவின் கோபா வேசத்தைக் கண்டு காவேரி மனம் மாறி விடவில்லை. விரக்தியாகச் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாள் அவள்:

“சாகலாம்தான். ஆனால் சாவதென்பது அவ்வளவு கலபமான காரியமா என்ன? வாழவேண்டுமென்ற பற்றை வளர்த்துக் கொண்டு சாவைப்பற்றி யோசிப்பது அவ்வளவு சரியல்ல தங்கச்சி.”

எப்போதும் குடிசைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்து மனம் வெதும்பிப் போக விரும்பாதவளாய் ஒரு நாள் மாலை வெளியே புறப்பட்டாள் புஷ்பா. கடைத் தெரு வரைக்கும் போய்விட்டு அவள் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது அமரேசன் எதிர்ப்பட்டான்.

புன்முறுவலுடன் விடைபெற முயன்றவளை விட்டுவிட மனமில்லாதவன் போல் அவளை நெருங்கி வந்தான் அமரேசன்.

“எப்போது வந்தாய் புஷ்பா...? இப்போது நீ அந்த ஹோட்டலில்...?”

“இல்லை!” என்றாள் புஷ்பா தலையைக் குனிந்தபடி.

“பிடிக்கவில்லை... விலகிவந்துவிட்டேன்” என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லித் தன் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாள் புஷ்பா.

அவள் பொய் சொல்கிறாள் என்பதை அமரேசன் உணர்ந்தாலும், அதை வெளிப்படுத்தாமல் அவளைப் பரிஷுடன் நோக்கினான் அமரேசன்.

“அப்படியானால் உன் தொழில்...?”

அவள் அவன் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டு இளக்காரமாகச் சிரித்தாள்.

“இந்த வாழ்க்கையே அனாவசியம் என்று தோன்றும் பொழுது தொழில் எதற்கு?”

அவளது வார்த்தைகளிலிருந்தே அவளது மனவோட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டான் அமரேசன்.

“நீ இப்போது உன் குடிசையில்ல்தான் தங்கியிருக்கிறாயா?” என்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டே கேட்ட அமரேசனை அர்த்தபுஷ்பியுடன் பார்த்துக்கொண்டு, ஆம் என்பதுபோல் தலையசைத்தாள் புஷ்பா.

‘நல்ல நேரத்தில்தான் வந்திருக்கிறாய்!’ என்று அவளுக்குக் கேட்காமல் தனக்குள் முனகிக்கொண்டான் அமரேசன்.

‘உன்னால் எனக்கொரு உதவி ஆகவேண்டுமே. முடியுமா புஷ்பா?’ என்று கேட்டான்.

‘முடிந்தால் செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு குறுநகை புரிந்தாள் புஷ்பா.

‘உன்னால் முடியாத எதையும் நான் கேட்கமாட்டேன்!’

‘என்ன கேட்கப்போகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீங்கள் அந்த உதவியை என்னிடம் கேட்காதீர்கள் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். நீங்கள் தாராளமாக அந்த உதவியை என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம். எனக்கும் கொஞ்சம் பணத் தட்டுப்பாடுதான். ஆனால் அதற்காக வேறு யாரையும் தேடிப்போக நான் தயாராக இல்லை. நீங்கள் வரும்போது உங்களை வெறுக்கவும் நான் விரும்பவில்லை. உங்களுக்கு உதவ நான் தயார். ஆனால் அன்றைக்கு ஹோட்டலுக்கு வந்துவிட்டு ஓடியதைப்போல ஓடிவிடாதீர்கள்...!’—என்று கலகலத்துச் சிரித்தாள் புஷ்பா. அமரேசனும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

‘நடுத்தெருவில் நாங்கள் இப்படி நெடுநேரம் நின்று கொண்டிருப்பது சரியல்ல. நடுராத்திரிக்குப் பிறகு என்னுடைய குடிசைக்கு வாருங்கள். என்ன?’

அவள் விடைபெற்று சில யார் தூரங்களைக் கடக்கும் வரை அவளது பின்னழகையே ரசித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான் அமரேசன்.

‘இன்றைக்கு இரண்டிலொன்று பார்த்துவிடவேண்டியதுதான்!’

அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிரிந்துபோவதைக் காவேரியின் கூர்மையான விழிகள் கவனித்ததை அமரேசனோ, புஷ்பாவோ அறிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்களை அவதானித்துவிட்டாளே தவிர, அமரே

சன் மீதோ, அருமைத் தங்கை புஷ்பாவின் மீதோ அணுவளவேனும் ஐயம் கொள்ளாதவளாய் நடந்தாள் காவேரி.

26.

இருள் இன்னும் முற்றாகக் கலையவில்லை. விடிந்தும் விடியாமலுமிருந்த சமயம் அது. இருந்தாலும் வழக்கமாக அந்தச் சேரி விழித்துக்கொண்டுவிடும் நேரமும் அதுதான். கரைகின்ற காகங்களுடன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து சேரியிலிருந்து புறப்பட்டு சந்தைக்குப் போகின்ற உழைப்பாளிகள் பலர் அங்குள்ள குடிசைகள் பலவற்றில் குடியிருந்தார்கள்.

விடியும் சமயமாகிவிட்டது என்பதனால் யாருடைய கண்களிலும் படுவதற்கு முன்பு போய்விடுவதற்கென, சற்று விரைவாகத் தன் குடிசையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள் காவேரி.

நள்ளிரவில் வழமைபோல் குடிசையிலிருந்து புறப்பட்டவள் இப்போதுதான் திரும்புகிறாள். முன்பாக இருந்தால் “தங்கச்சி வீட்டில் தனியாக இருப்பாளோ?” என்ற தவிப்பு அவளைச் சற்றுச் சீக்கிரமாகவே குடிசைக்கு இழுத்துவிடும்.

“புஷ்பா உலகம் தெரிந்த பெண்ணாகிவிட்டாள்” என்ற நிம்மதியின் வசப்பட்டதாலோ என்னவோ காவேரி தங்கச்சியின் தனிமையைப் பற்றிக் கவலையே கொள்ளவில்லை.

“அவளுக்குத் தக்கதொரு துணையைத்தேடிக்கொடுத்து விட்டால் போதும். அவள் நிம்மதியாய், சமுதாயம் மதிக்கத்தக்க விதத்தில் தன்னுடைய வாழ்க்கையைத் தொடர்வாள்” என்பது காவேரியின் இறுதியான முடிவாக இருந்தது.

“ஒரு விபசாரியின் தங்கையை கௌரவமான முறையில் பெண்கொள்ள யாரும் முன்வரமாட்டார்கள்” என்பதையும் காவேரி உணர்ந்திருந்ததனால் அவள் வேறு சில மனக்கணக்குப் பண்ணியிருந்தாள்.

“தங்கச்சியையும், அவளுக்குப் பாதுகாப்பாக அம்மாவையும் கொஞ்சக் காலத்துக்கு வேறு ஒரு நல்ல இடத்தில் சற்று வசதியுள்ளவர்களைப் போன்றதொரு நிலையில் சமுதாயத்தின் பண்பான மனிதர்களுக்கு மத்தியில் வாழ விடவேண்டும். புஷ்பாவின் அழகும், நல்ல பண்புகளும் நிச்சயம் ஒரு இளைஞனைக் கவராமல் இருக்கமுடியாது.”

காவேரியின் மனம் இதே ரீதியில்தான் சிந்தனை செய்யத் தலைப்பட்டது. ஆனால், வீட்டின் பொருளாதார நிலை! வேலி அளவு உயரத்துக்குப் பறக்க முடியாத கோழி, வான் பறவையாய் வட்டமிட ஆசைப்பட்டால் அது முடிகிற காரியமா என்ன?

தங்கை கைநிறைய சம்பாதித்த போது தன்னுடைய தவறான பாதைக்கு ஒருதடைபோட்டுக் கொண்டு வாழ்ந்த காவேரி இப்போது மறுபடியும் பழைய காலடிச் சுவடுகளின் மீதே நடந்தாக வேண்டிய சூழ்நிலை.

காவேரி குடிசையினுள் நுழைந்தாள்.

தங்கை புஷ்பா வழக்கமாக ஆறு மணிக் குத்தான் விழித்துக்கொள்வாள். இந்த அதிகாலை நேரத்தில் அவள் ஆழ்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருப்பாள். அவளது தூக்கத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடாது என்ற நினைப்போடு குடிசைக் கதவை ஓசையின்றித் திறந்து கொண்டே உள்ளே போனாள் காவேரி.

குடிசையினுள் விளக்கில்லை. எனினும் அந்த வைகறைப் பொழுதில் குடிசையினுள்ளேயும் இருள் சற்று விலகியிருந்தது. புஷ்பாவின் படுக்கையின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பிய காவேரி, படுக்கை சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

“என்ன இன்றைக்கு இவ்வளவு சீக்கிரமாக எழுந்து விட்டாள் இவள்?” என்று முணுமுணுத்தபடியே, உடை

மாற்றிக் கொள்வதற்காய் புடவைகள் தொங்குகின்ற கொடியை நெருங்கினாள் காவேரி. ஜாக்கெட்டினுள் இருந்து இரவுக் கூலியைக் கையிலெடுத்தாள். நான்கு பத்து ரூபாய்த் தாள்கள். இரவு அவளுடன் உறவாடிய பெரிய புள்ளியை அவள் மனதுக்குள் பாராட்டிக்கொண்டாள். 'என்னுடைய உடலுக்கான நான்கு மணிநேர வாடகைப் பணம்.'

பொழுது விடிந்தும் புஷ்பா குடிசைக்குத் திரும்பவில்லை. 'காலைக் கடன்களை முடிப்பதற்காக அவள் வெளியே போயிருப்பாள்' என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த காவேரியின் மனதில் இனமறியாத ஒரு படபடப்பு எழுந்தது. 'எங்கே போய்விட்டாள் புஷ்பா?' என்ற தவிப்பு. ஏதேதோ விகாரமான கற்பனைகள் மூளத் தொடங்கின. 'சே! நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் நினைக்கிறேன்.....' என்று தன்னைத்தானே அருவருத்துக் கொண்டாள் அவள்.

காலை மணி எட்டாயிற்று. புஷ்பா திரும்பவில்லை. அம்மாவிடம் விசாரித்தாள்.

'எனக்கென்ன தெரியும்?' என்று அலுத்துக்கொண்டாள் அம்மா.

இனைய மகள் சம்பாதிக்கிறாள் என்ற திமிரில் கொஞ்சக் காலம் அளவுக்கு மீறியே வாழப் பழகிக்கொண்டு விட்ட அம்மாவுக்கு அந்த மகள் வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பியது அதிர்ச்சியைக் கொடுத்ததில் வியப்பில்லைத்தான்.

'உருப்படாததுகள்' என்று தான் பெற்றதுகள் இரண்டையும் சபித்துக்கொண்டிருந்தாள் அம்மா.

'உன்னைப் போலத்தானே உன் தங்கச்சியும் இருப்பாள். நீ என்னென்ன செய்கிறாய் என்பதையெல்லாம் சன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டா செய்கிறாய்?' என்று ஒருநாளேனும் வாய் திறக்காத அம்மா, இன்றைக்குச் சீறியது காவேரிக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

“எப்பவுமே நம்ம தகுதிக்கேற்ற எண்ணம் வேணுமடி. உனக்குத்தான் காலாகாலத்திலே ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முடியேல்லே... அவள் புஷ்பாவையாவது ஒரு வழிப்பண்ணலாம் இல்லையா?” என்று தொடர்ந்து அம்மா சினந்துகொண்டபோதுதான் காவேரிக்கு எரிச்சல் வந்தது.

“அதை யார் வேண்டாமென்றார்கள். நீதான் பண்ணிவையேன்.”

“அவளுக்காகவே அந்தப் பையன் இன்னும் காத்துக் கொண்டிருக்கான்டி... என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட தம்பியின் மகன்... அவன்தான்டி... சுந்தரமூர்த்தி... முந்தித்தான் அவள் படிக்கவேணும், உத்தியோகம் பார்க்கவேணுமென்று சாட்டுச் சொல்லியாச்சு... இனியாவது பண்ணிவைக்கலாமில்லையா...? ஒன்றுக்குள்ளே ஒன்று... இந்தக் காலத்திலே அவனைப் போல புஷ்பாவுக்கேற்ற ஒரு புருஷன் கிடைப்பானா...?”

அம்மா... ஏதேதோவெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். காவேரியின் மனம் அவளது வார்த்தைகளைத் தீவிரமாக அலசி ஆராயத்தொடங்கிற்று.

“புஷ்பாவுக்காகவே அவன் இன்னும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறானா!”

ஒரு ஆண் குறிப்பிட்ட ஒரு பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக நிற்கிறான் என்றால் அதற்கு இரண்டே இரண்டு காரணங்கள்தான் இருந்தாக வேண்டும். ஒன்று; அவன் அவளை உயிருக்குயிராகக் காதலிப்பவனாக இருக்கலாம். அல்லது அவனைக் கட்டிக்கொள்ள வேறு எந்தப்பெண்ணுமே விரும்பாத அளவுக்கு அவனிடம் ஏதோவொரு தீயபண்பு இருக்கும்.

“புஷ்பாவை அந்தச் சுந்தரமூர்த்தி இதுவரை நேருக்கு நேராய் சந்தித்ததாகவோ, பேசியதாகவோ தெரியவில்லையே? அவனைப் பார்த்ததினால் மட்டும், அவளுடைய அழி

சில் மனதைப் பறிகொடுத்ததினால் மட்டுமே ஒருவன் அவளை இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகக் காதலித்துக் கொண்டே இருக்க முடியுமா இந்தக் காலத்தில்? அப்படிப்பட்டவன் ஒருவன் இருந்தால் அவனைவிட உத்தமமான ஒரு கணவன் எந்தப் பெண்ணுக்குமே கிடைக்க முடியாதே! அம்மா சொல்கின்ற இந்த சுந்தரமூர்த்தி எப்படிப்பட்டவன்?"

"அவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டால் நன்மையாக இருக்குமே" என்று காவேரி நினைத்த போதுதான், சொல்லி வைத்தாற் போல் சுந்தரமூர்த்தி அங்கே வந்தான்.

"அத்தை... என்று அழைத்துக்கொண்டே உள்ளே வந்தவன், காவேரியைத் தவிர குடிசையினுள் வேறு யாரும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கத்வருகே தயங்கினான். ஆனால் மறு நிமிடமே காவேரியுடன் கலகலப்பாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டான் அவன். அழகன் என்றோ, கவர்ச்சியானவன் என்றோ அவனைச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், கட்டான அவனது உடலும், இனிமையான குரலும், மனதில் எதையும் மறைத்துக்கொள்ளாதவனாய் தெரிந்த அவனுடைய பேச்சும் காவேரிக்குப் பிடித்துப் போயிற்று.

புஷ்பாவுக்கு இணையான துணை இவன்தான் என்ற ஒரு அபிப்பிராயம் அவள் மனதில் உறுதிப்பட்ட போது அவன் கேட்டான்:

"புஷ்பாவை எங்கே காணோம்?"

என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் ஒரு கணம் தடுமாறியாலும், மறுகணம் சமாளித்துக்கொண்டாள் காவேரி.

"கடைத்தெருவுக்குப் போயிருக்கிறாள். வந்துவிடுவாள்."

"நான் காத்திருக்கிறேன்! இன்றைக்கு அவளைப் பார்த்து இரண்டிலொரு முடிவு தெரிந்துகொண்டாக வேண்டும்" என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது. புஷ்பா வந்து சேரவில்லை. காவேரியின் மனதுள் திகில் படரத் தொடங்கிற்று.

“ரொம்பத் தொலைவுக்குப் போயிருக்கிறாளா?”

“கிட்டத்தில்தான்!” என்று எழுந்தாள் காவேரி.

“கொஞ்சம் இருங்கள். நான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.”

“சரிதான்; நீங்களும் போய்விட்டால் நான் இங்கே தனியாக உட்கார்ந்துகொண்டு என்ன செய்வது? நானும் வருகிறேனே!”

“அப்போதைக்கு அங்கே இருப்பது சரியல்ல” என்று பட்டதால் அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள் காவேரி. அவர்கள் இருவரும் தெருத்திருப்பத்துக்கு வந்த போது, ஒரு டாக்ஸியிலிருந்து அப்போதுதான் இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் புஷ்பா.

டாக்ஸியினுள்ளிருந்தவன் புஷ்பாவிடம் கையசைத்து விடைபெற்றுக்கொண்டபோது காவேரி அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள்.—அவன் அமரசன்.

டாக்ஸி புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. அந்தக் காட்சியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தியின் விழிகள் திரும்பி காவேரியின் முகத்தில் நிலைத்தன.

‘என்ன இது? கடைத் தெருவுக்குப் போயிருக்கிறாள் என்றாய்... பக்கத்திலுள்ள கடைத் தெருவுக்கு டாக்ஸியிலா போய்விட்டு வரவேண்டும்? அவளுடன் கூடவே வந்த ஒரு வன் டாக்ஸியிலேயே போகிறானே.. அவன் யார்?’ - என்று அடுக்கடுக்காய்ப் பலவிதமான கேள்விகளை அவனது பார்வை அவளிடம் கேட்பதாய் உணர்ந்தாள் காவேரி.

ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை வெளிப்படுத்தியவள் எதிர்ப்பட்ட தங்கையை வழிமறித்தாள்.

“இப்போதுதான் வருகிறாயா புஷ்பா?”

“எப்போது வந்தால்தான் உனக்கென்ன?” என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டு முறைத்துவிட்டு புஷ்பா விரைந்து நடந்தபோதுதான் காவேரியின் பொறி கலங்கிப்

போயிற்று. கோபப்படவேண்டிய தனக்குப் பதிலாகத் தன் னையே கோபத்துடன் முறைத்துவிட்டுச் செல்லும் புஷ்பா வின் போக்கு காவேரியைக் குழப்பிற்று.

‘இவ்வளவுதானா?’ என்பதுபோல் சுந்தரமூர்த்தி உதட் டைச் சுளித்தபொது, காவேரி தனக்குள் கலங்கினாள்.

‘‘தங்கச்சிக்கு இப்படித்தான் முன்கோபம் அதிகம்!’’ என்று காவேரி சமாளித்துச் சிரிக்க முயன்றபோது அனு தாபத்துடன் அவளை நோக்கினாள் சுந்தரமூர்த்தி.

27.

காவேரிக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. தீயில் விழுந்த புழுவாய்ப் படுக்கையில் நெளிந்து புரண்டுகொண்டிருந்தாள் அவள். ஏதேதோ நினைவுகள்... ஏக்கங்கள்...! அவளது மனம் உளைச்சல் தந்தது. மனத் தவிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியாதவளாய் அவள் படுக்கையிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

குடிசையினுள் நிசப்தம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. தலையணைபின் கீழிருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்துக் கைவிளக்கைக் கொளுத்தினாள் அவள்.

விளக்கின் ஒளியில், அவளது படுக்கைக்கு சில அடி தூரத்தில் அமைதியாகக் கண்ணுறங்கிக் கொண்டிருக்கும் தங்கை புஷ்பாவின் மீது காவேரியின் பார்வை பதிந்தது.

இத்தனை காலமாய் காவேரிபட்ட கஷ்டத்திற்கு இனி யொரு விடிவு பிறந்துவிடும். எந்தத் தங்கையை அவள் சீரும் சிறப்புமாக வாழவைக்க வேண்டுமென்று இத்தனை நாட்களாகக் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கிறாளோ அந்தத் தங்கையைப் பற்றிய இலட்சியக் கனவுகள் ஈடேறும் நாள் நெருங்கிவிட்டது.

அன்று சுந்தரமூர்த்தியின் மனதில் புஷ்பாவைப் பற்றிய நல்லபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தக் காவேரி என்ன பாடு பட்டுவிட்டாள்.

‘வேலை விஷயமாக யாரையோ சந்திக்கப் போவதற்காகவே அமரேசனைத் துணைக்கு அழைத்துப் போனதாக’ புஷ்பா, காவேரியை நம்பவைத்து விட்டிருந்தாள்.

‘என் தங்கச்சி குணத்திலே தங்கம்’ என்று சுந்தரமூர்த்திக்குப் பெருமையடித்துக் கொண்டாள் காவேரி. ‘புஷ்பா குழந்தைத்தனமானவள் என்றும், முன் கோபக் காரியாக இருந்தாலும் மென்மையான இயல்புகள் படைத்தவளென்றும்’ சுந்தரமூர்த்திக்கு உணர்த்தி, புஷ்பாவை மணந்துகொள்ளும்படி காவேரி கேட்டபோது, சுந்தரமூர்த்தி மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

புஷ்பாவின் மீது ஏற்கனவே கொண்டிருந்த காதலாலும், அவளையறியாமல் சிறுபிள்ளைத்தனமாக அவள் ஏதாவது குற்றங் குறையிழைத்தால் சொல்லித் திருத்திவிடலாமென்ற நம்பிக்கையாலும் புஷ்பாவை மணமுடிக்கச் சம்மதித்திருந்தான் சுந்தரமூர்த்தி.

எவ்வளவு சீக்கிரமாக முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக அவளது கல்யாணத்தை முடித்துவைத்து அவளை ஒரு சிறந்த குடும்பப் பெண்ணாகப் பார்க்கவேண்டும் என்பதிலேயே காவேரி முழுமுச்சாக இருந்தாள்.

இரவு பகல் என்று பாராமல் உடல் வருத்திப் பணம் சேர்த்தாகவேண்டிய கடனாய் நிலை. இன்னும் ஒரு ஐநூறு ரூபாய் சேர்ந்துவிட்டால் போதும் புஷ்பாவின் வாழ்வை மலரவைத்து விடலாம்.

சத்தம் கேட்டு புஷ்பா விழித்துக்கொண்டு விடக்கூடா தென்ற எச்சரிக்கையோடு படுக்கையை ஓசையின்றிச் சுருட்டி வைத்துவிட்டுக் காவேரி எழுந்தாள். மலர்விழிகளை மூடிக்கிடந்த புஷ்பாவின் முகத்தையே சில விநாடிகள் வரை ஊன்றிப் பார்த்த காவேரியிடமிருந்து ஒரு நெடுமூச்சு வெளிப்பட்டது.

‘அக்கா என்னை வாழவைத்துவிடுவாள் என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடன், எந்தக் கவலையும்ற்று என் தங்கை நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்’ என்று எண்ணிற்று அந்தப் பேதை நெஞ்சம்.

தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, கைவிளக்கை அணைத்து ஒரு ஓரமாக வைத்துவிட்டு மெதுவாகக் குடிசைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு காவேரி வெளியேறும் அந்த நிமிடத்திற்காகவே காத்திருந்தவள் போல் விருட்டுனப் படுக்கையைவிட்டு எழுந்த புஷ்பா, அவசர அவசரமாகத் தன்னை அழகுபடுத்திக்கொண்டாள்.

நள்ளிரவைத் தாண்டிய அந்த நேரத்தில் குடிசைக் கதவை மெதுவாகத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் அமரேசன். புன்னகையுடன் அவனை எதிர்கொண்டாள் புஷ்பா.

“காவேரி இப்போதுதான் புறப்பட்டுப் போகிறாளா? இத்தனை நேரமாகக் காத்திருந்து காத்திருந்து கால்கள் வலித்துவிட்டன” என்று புஷ்பாவை அணைத்துக் கொண்டே சிரித்தான் அமரேசன்.

பால் நிலவு வானத்தில் பவனி வந்துகொண்டிருந்தது. சேரியைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த அமைதி, இரவு நெடுநேரமாகிவிட்டதைப் பறைசாற்றிற்று. அலுத்துக் களைத்துப் போனவளாய் அப்போதுதான் லேனின் வழியாகத் தன்னுடைய குடிசைக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தாள் காவேரி. மனத்தின் சோர்வு அவளது கால்களிலும் இணைந்துகொண்டுவிட்டாற்போல் நடை தள்ளாடிற்று. தான் குடிசையைச் சென்றடைவதற்குள் புஷ்பா தூக்கத்திலிருந்து விழித்திருக்கக் கூடாதென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டே சற்று விரைந்து நடக்க முயன்றாள் காவேரி.

குடிசைக் கதவைச் சத்தமின்றித் திறப்பதற்காய் கையை வைத்தவள் அதிர்ச்சிவசப்பட்டவளாய் அப்படியே சிலையாய்ச் சமைந்தாள்.

உள்ளேயிருந்து எழுந்துகொண்டிருந்த ஓசைகள்...? அவளது 'அனுபவ அறிவு' உள்ளே... அந்த இருளில்... புஷ்பாவின் படுக்கையில்... அப்போது என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவளுக்குத் தெளிவாகவே உணர்த்திற்று.

'யாரோ ஒரு ஆடவனுடன் என் தங்கை புஷ்பாவா?' -காவேரியின் மனம் சூராவளியாய்ச் சீறிற்று.... இதயக் கனவுகள் தடதடவெனச் சரிந்தன.... உடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் உயிரிழக்கத் துடித்தன.... காவேரியின் உடல் நடுங்கிற்று.

உள்ளே அமரேசனின் அணைப்பில் சிக்கிக் கிடந்தாள் புஷ்பா. அந்த இரவுதான் அமரேசனைப் பொறுத்தவரை ஒரு பூரணத்துவமான 'முதலிரவு'.

பெண்களை நிர்னாண கோலத்தில் காண நேரும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் தன்னை மறந்து உள்ளமும், உடலும் ஒருங்கே பதற விரைந்தோடி உறையும் அமரேசன் இப்போது புஷ்பாவினுள் மூழ்கிக் தன்னை இழந்து, ஆனந்தக் ககத்தில் அழுந்திக் கிடந்தான்.

புஷ்பாவின் கூந்தலிலிருந்து பாதம்வரை அவளுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் அவனுக்கெனவே மலர்ந்தவையாய்... அவனது உடலில்-உயிர்த் துடிப்பில் இன்ப இசை மீட்டிக் கொண்டிருந்தன. புஷ்பா என்ற அந்த அழகுச் சுரங்கத்தினுள் இத்தனை இனிமையும், சுவையும், இன்பமும் ஒளிந்திருந்திருக்கிறதே என்பதை உணர்ந்து அதை மென்மேலும் ஆராயும் வேட்கையில், வெறி கொண்டவன் போல் அவளை இறுகத் தழுவிக்கொண்டிருந்தான் அமரேசன். அவனது ஆண்மையில் தன்னைப் பறிகொடுத்தவளாய் மயங்கிக் கிடந்த புஷ்பா, இடைக்கிடையே எழுப்பும் சிரிப்பலகளும், முனகல்களும் ஒன்று மாறி ஒன்றாய் அவனுக்குப் போதையேற்றிக் கொண்டிருந்தன.

குடிசைக்கு வெளியே காவேரி குமுறிக்கொண்டிருந்தாள். உடல் பதறித் துடித்தது. உணர்வுகள் கொதித்துக் கிளம்பின.

‘புஷ்பாவா...? என் தங்கச்சியா...?’ இப்படியொரு நிலையில்...? -காவேரி கனவிலும் நினைக்காத காரிய மொன்று.

ஏன்? எப்படி? எதனால்? எதற்காக? என்று அத்தனை கேள்விகளும் காவேரியைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்தன.

இறந்த காலத்து வடுக்களைத் தங்கை புஷ்பாவின் இனிமையான இல்லற வாழ்வினால் மறந்துவிடத் துடித்த காவேரிக்கு புஷ்பா தந்திருக்கும் அன்புப் பரிசு... நன்றிக் கடன்... இதுதானா?

எதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கும் நிலையில் காவேரி இப்போது இல்லை. எதைச் சிந்தித்தும் இனிப் பயனில்லை. இத்தனை காலமாய் அவள் தன்னைத் தானே வருத்தி... தன் வாழ்வையே பணயம் வைத்து... எந்தத் தங்கையை வாழவைக்க வேண்டுமென்ற இலட்சியத்திற்காகப் போராடினாளோ... அந்தத் தங்கையே அவளது இலட்சியத்தில் மண்ணள்ளிப் போட்டுவிட்ட பரிதாபம்.

திடீரென உள்ளே விளக்கு எரிந்தது. எழுந்த பேச்சுக் குரல்கள் காவேரியின் செவிப்புலனை உள்ளே இழுத்தன.

“அன்றைக்கு ஒரே நடுக்கமாய் நடுங்கிக்கொண்டு வியர்த்து நின்றவரா நீங்கள் என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அடேய்ப்பா... என்னமாய் அணைக்கிறீர்கள்?” என்ற புஷ்பாவின் புகழுரை.

‘அன்றைக்கு!’ என்கிறாள். அப்படியானால் இவளுக்கும் அவனுக்கும் பல நாட்களுக்கு முன்பே..... இந்தத் தொடர்பு...? -காவேரியின் இதயமே வெடித்துவிட்டதா?

“அடடா... சிகரட் வாங்கிக் கொண்டுவர மறந்துவிட்டேனே!” - என்று எழுந்துகொள்கிறாள் அவன். அந்த ஆடவனின் குரல்... அதைக் காவேரி எங்கேயோ கேட்டிருக்கிறாள்.... யார்...? அவன் யார்? காவேரி இனங்கண்டு கொண்டாள். அமரேசன்தான்! ‘ஒரு நாள் என்னிடம் இச்சையைத் தீர்ப்பதற்காய் வந்து தன்னுடைய ஆசையை

நிறைவேற்றிக்கொள்ளாமலேயே ஓடிவிட்ட அதே அமரேசனா?

“நான் போய் சிகரட் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்!” என்று புஷ்பாவிடம் விடை கேட்டான் அமரேசன்.

“இனி எங்கே வரப்போகிறீர்கள்?” என்று புஷ்பா அவனை உரிமையுடன் கடிந்துகொள்கிறாள்.

“நேரமாகிவிட்டது! அக்கா வந்துவிடுவாள்....!”

“உன்னைவிட்டுப் போகச் சொல்கிறாயா?” அமரேசனின் குரலில் மோகம் ததும்பி வழிகிறது.

“பணத்திற்கு உடலை விற்பவளிடம் காதலை எதிர்பார்க்கக் கூடாது” என்று சிரித்துக்கொண்டே புஷ்பா சொன்ன போதிலும், தன்னுடைய வாழ்வின் இழப்புக்காக அவள் கொண்டிருக்கக்கூடிய ஏக்கம் அவளது வார்த்தைகளில் இணைந்திருக்கதை அமரேசன் அவதானித்தான்.

‘பணத்திற்காக உடலை விற்பவள்’ என்று தன்னைத் தானே குறிப்பிட்டுக்கொண்ட புஷ்பாவின் வார்த்தைகள் பேரிடியாய்க் காவேரியின் நெஞ்சில் இறங்கின.

‘பணத்திற்காக உடலை விற்பவள்...! புஷ்பாவுமா...? என் தங்கையுமா?’

“நானாக்கும் இதே நேரத்திற்கு வாருங்கள். அக்கா இருக்கமாட்டாள்” என்று புஷ்பா விடைகொடுத்ததும் அமரேசன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

வெளியேறும் அவனது கண்களில் படாமல் மறைந்து கொண்ட காவேரி, அவன் குடிசையைக் கடந்து வேனில் கால் வைத்த அந்த வினாடியில் ஆவேசத்தோடு கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே பாய்ந்தாள்.

குடிசைக் கதவு வேகமாக உட்புறம் தாழிடப்பட்டு விட்டது. அடுத்த நிமிடம்—

“ஐயோ அக்கா.....!” என்ற புஷ்பாவின் அலறல் குடிசையைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டது, புஷ்பாவின் ஓலம் அடங்கிய கணத்தில் குடிசையைத் தீ கவ்விக்கொண்டது.

28.

இரவின் அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்ட ஓலத்தைக் கேட்டு அந்தச் சேரி முழுவதுமே திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டுவிட்டது.

‘யார் அவறினார்கள்...? எங்கே...?’ என்று புரிந்து கொள்வதற்கு அங்குள்ளவர்களுக்கு அதிக நேரமாகவில்லை. காவேரியின் குடிசையில் மூண்ட நெருப்பு, காற்றுச் சுழன்றடித்த வேகத்தில் தன் தீக் கரங்களை நீட்டி அடுத்தடுத்த குடிசைகளையும் விழுங்க முயன்றது.

கொழுந்து விட்டெரியும் தீயைக் கண்டு ஒரே கூச்சலும் குழப்பமுமாய் எல்லோருமே அவறியடித்துக்கொண்டு அங்குமிங்குமாய் ஓடி, ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் பரபரத்து...தவித்து... அந்தக் குடிசையைப் பற்றிக்கொண்ட தீ, தங்கள் குடிசைகளிலும் தாவிப் பரவாமல் தடுத்துவிடுவ தற்காய் முயன்றிருந்த வேளையில்...

நல்ல காலமாக எங்கோ சென்று தீயணைத்துவிட்டு அப்போதுதான் திரும்பிக்கொண்டிருந்த தீயணைப்புப் படையினரின் பார்வையில் இந்தக் காட்சி விரிந்தது.

மற்றக் குடிசைகள் பிழைத்துக்கொண்டுவிட்டன. இப்போதுதான் எல்லோர் கண்களும் முற்றாகத் தீர்ந்துபோய் விட்ட நிலையில் சாம்பரான காவேரியின் குடிசையை மொய்த்தன.

காவேரியும், புஷ்பாவும் எரிந்த குடிசைகளிலிருந்து மீட்கப்பட்டார்கள்—கருகிய பிணங்களாக! உயிர் போகும் நிலையிலும் காவேரியின் கரங்கள் புஷ்பாவை இறுக அணைத்துக்கொண்டிருந்தன.

சண்முகம்
பாலசுந்தரம்
சண்டிகுலி

S. B. SUNDARAM
20, CROSSETTE LANE,
CHUNDIKULI
JAFFNA.

1929

1929

HIRAKSARI

உடலை வருத்தி அவள் உழைக்க
வில்லை. உடலை விற்று அவள்
உழைத்தாள். அவள்மட்டில் அது
ஒரு தியாகம்— ஒரே தங்கையின்
நல்வாழ்வுக்காக அவள் புரிந்த
தியாகம், அதே தங்கையின் வாழ்க்
கைப் பாதையைத் திசை திருப்பிய
போது, எஞ்சியது ஏமாற்றம் மட்டு
மல்ல....! யாரின் நல்வாழ்வுக்
காக அவள் தன்னையே அழித்துக்
கொண்டாளோ, அந்த ஒரே தங்
கையும் அதே படுகுழியில் வீழ்ந்த
போது....??

வீரகேசரி பிரசாரம் : 36. சமூக நாவல்
